

БЛЕЙК КРАУЧ УЕЙУЪРД

Част 2 от „Уейуърд Пайнс“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2016

chitanka.info

На Чад Ходж

*Умът е особено място, способно да създаде
от ада рай и от рая ад.*

Джон Милтън,
„Изгубеният рай“

*Ако погледнете в природата, ще откриете,
че онова, което възприемате като летаргия, е
всъщност безсмъртие.*

Д-р Марк Рот,
клетъчен биолог

*Вчерашният ден е история. Утрешният е
мистерия. Днешният е дар.*

*Работи здраво, бъди щастлив и се радвай
на живота си в Уейуърд Пайнс!*

Послание до всички
жители на Уейуърд Пайнс
(изисква се да бъде
поставено на видно място
във всеки дом и на всяко
работно място)

I.

1.

Вече близо час Мъстин наблюдаваше създаването през оптичния мерник „Шмит & Бендер“. Беше се появило в циркуса по зазоряване и бе спряло, когато първата слънчева светлина докосна полупрозрачната му кожа. Напредваше през морените бавно и предпазливо, като от време на време спираше да подуши останките на себеподобните си. На другите, убити от Мъстин.

Снайперистът вдигна ръка към мерника, нагласи паралакса и отново се прицели. Условията бяха идеални — ясна видимост, умерена температура, никакъв вятър. При увеличение 25 пъти призрачният силует на създаването изпъкваше на сивия фон на разбитите скали. На разстояние 2400 метра главата му бе не по-голяма от песъчинка.

Ако не стреляше сега, щеше да се наложи отново да изчислява разстояния и ъгъл на стрелба. И имаше вероятност съществото да е излязло от полезрението му, когато бъде готов за действие. Не че светът щеше да свърши. На осемстотин метра нататък в каньона имаше ограда с ток с високо напрежение. Но ако създаването успееше да се покатери по скалите над бодливата тел, той щеше да си има неприятности. Щеше да се наложи да се обади. Да повика екип. А това означаваше допълнителна работа. Допълнително изгубено време. Щяха да положат всички усилия да попречат на съществото да стигне до града. И почти със сигурност щеше да си отнесе конско от Пилчър.

Мъстин си пое дъх — дълбоко и бавно.

Дробовете му се разшириха.

Издиша.

Дробовете му се свиха.

Останаха празни.

Диафрагмата му се отпусна.

Преброи до три и дръпна спусъка.

Британската AWM го изрита силно в рамото. Гърмежът бе приглушен от заглушителя. Той пак погледна през оптичния мерник. Целта му още клечеше върху една канара с плосък връх на дъното на каньона.

По дяволите!

Беше пропуснал.

Разстоянието беше по-голямо от обичайното и въпреки идеалните условия трябваше да вземе предвид твърде много променливи. Влажност. Плътност на въздуха. Температурата на цевта. Дори ефекта на Кориолис — въртенето на Земята. Мислеше си, че не е пропуснал нито една при изчисляването на прицелването, но...

Главата на създанието изчезна в розова мъгла.

Той се усмихна.

На куршума „Лапуа Магнум“ калибър 338 му трябваша малко повече от четири секунди да достигне целта си.

Страхотен изстрел.

Мъстин се надигна и се изправи.

Протегна се и се разкърши — беше се схванал.

Беше средата на утрото. Небето бе стоманеносиньо, без нито едно облаче. Деветметровата наблюдателна кула, на която се намираше, бе построена на скалистия връх на планината, много над линията на дърветата. От откритата платформа имаше панорамен изглед към околните върхове, каньона, гората и градчето Уейуърд Пайнс; гледано от височина 1200 метра, то представляваше решетка от пресичащи се под прав ъгъл улици, сгушена в защитената долина.

Радиото му изпраця.

— Мъстин, край — отвърна той.

— Засечен сигнал по оградата в зона четири, край.

— Момент.

Зона 4 обхващаше боровата гора, граничеща с южния край на градчето. Мъстин вдигна пушката и огледа оградата под боровете в продължение на четиристотин метра. Първо забеляза пушека, издигащ се от изгорената козина на животното.

— Имам видимост — каза той. — Просто елен, край.

— Разбрано.

Мъстин насочи пушката на север към града.

Появиха се къщи — разноцветни викториански постройките със съвършени правоъгълници яркозелена трева пред тях. Огради от бели колчета. Той насочи пушката към парка, където една жена люлееше две деца на люлка. Малко момиче се пускаше по пързалка.

Погледна училищния двор.

Болницата.

Общинската градина.

Главната улица.

Потисна познатата завист, надигнала се в гърдите му.

Гражданчета.

Живеещи в пълно неведение. Всичките до един. В прекрасно, блажено неведение.

Не ги мразеше. Не искаше техния живот. Отдавна беше приел ролята си на хищник. На пазител. Неговият дом бе стерилна стая без прозорци в недрата на планината и той се бе примирил с този факт дотолкова, доколкото беше възможно. Но това не означаваше, че не изпитваше носталгия някоя чудесна утрин, докато гледаше надолу към буквално последното късче от рая на тази земя. Или копнеж по дома, какъвто е бил някога.

И какъвто никога няма да бъде.

Проследи улицата и се спря върху един мъж, който крачеше бързо по тротоара. Тъмнозелена риза, кафяви панталони и черна каубойска шапка.

Месинговата звезда на ревера му проблясваше на слънчевата светлина.

Мъжът зави на ъгъла и гърбът му попадна точно в средата на мерника.

— Добро утро, шериф Бърк — каза Мъстин. — Да усещаш сърбеж между плешките?

2.

Все още имаше моменти като този, в които Уейуърд Пайнс изглеждаше като истинско място.

Слънцето огряваше долината.

Утрото все още беше приятно прохладно. Теменуги като скъпоценни камъни под отворен прозорец, от който се долавяше аромат на приготвена закуска.

Хора, излизащи на сутрешна разходка.

Поливащи градините си.

Вземащи местния вестник.

Капчици роса върху черна пощенска кутия.

Итън Бърк се изкушаваше да се позабави за момент, да се преструва, че всичко е точно такова, каквото изглежда. Че живее с жена си и сина си в съвършено градче, на което той е харесваният от всички шериф. Където имат приятели. Комфортен дом. Уреден живот. И именно чрез преструването той най-сетне започваше да разбира колко добре работи илюзията. Как хората се отдават, как се оставят да изчезнат в красивата лъжа, която ги заобикаля.

Когато влезе в „Димящото зърно“, звънчето над вратата зазвъня. Итън отиде до бара и се усмихна на баристата, младо хипи с руси плитки и прочувствени очи.

— Добро утро, Миранда.

— Здравсти, Итън. Обичайното ли?

— Ако обичаш.

Докато тя приготвяше еспресото за капучиното му, Итън огледа заведението. Всички редовни клиенти бяха тук, включително двамата старци Филип и Клей, които се бяха навели над шахматната дъска. Итън отиде при тях и проучи дъската. Явно се сражаваха от доста време — и двамата бяха останали с цар, царица и няколко пешки.

— Май вървите към пат — отбеляза Итън.

— Не бързай толкова със заключенията — каза Филип. — Още крия нещичко в ръкава си.

Противникът му, едър побелял мъж, се ухили през рошавата си брада.

— Под „нещичко“ има предвид, че ще се мотае, докато не умра от старост и не спечели служебно.

— Я млъквай, Клей.

Итън мина покрай вехтото канапе до библиотеката. Прокара пръст по гръбчетата на книгите. Класика. Фокнър. Дикенс. Толкин. Юго. Джойс. Бредбъри. Мелвил. Хоторн. По. Остин. Фицджералд. Шекспир. На пръв поглед беше просто нестройна колекция от евтини издания с меки корици. Взе едно тънко томче от рафта. „И изгрява слънце“. На корицата имаше импресионистична картина на бой с кучета. Итън преглътна бучката в гърлото си. Вехтата книжка, масово издание на романа на Хемингуей, беше може би единственото запазено копие на този свят. Целият настръхна — беше страхотно и в същото време трагично да я държи в ръцете си.

— Итън, готов си!

Той взе още една книга за сина си и отиде до бара да си вземе капучиното.

— Благодаря, Миранда. Ще взема тези книги, ако нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам. — Тя се усмихна. — И да ги държиш в правия път, шерифе.

— Старая се.

Итън докосна шапката си и тръгна към вратата.

След десет минути мина през двукрилата стъклена врата, над която се мъдреше надпис ШЕРИФСКИ УЧАСТЪК УЕЙУЪРД ПАЙНС.

Рецепцията пустееше. Нищо ново.

Секретарката му седеше зад бюрото си и изглеждаше отегчена както винаги. Играеше пасианс, като редеше картите с равномерни механични движения.

— Добро утро, Белинда.

— Добро утро, шерифе.

Дори не го погледна.

— Обаждания?

— Не, сър.

— Някой да е минавал?

— Не, сър.

— Как мина вечерта ти?

Тя изненадано вдигна очи, стиснала асо пика в дясната си ръка.

— Какво?

За първи път от заемането на шерифския пост Итън продължаваше общуването си с Белинда отвъд празните „здравей“, „довиждане“ и административните приказки. В предишния си живот тя беше била медицинска сестра в педиатрично отделение. Итън се запита дали тя знае, че той знае.

— Просто те попитах как е минала вечерта ти. Снощи.

— О. — Тя прокара пръсти през дългата си сребриста коса, прибрана на опашка. — Чудесно.

— С нещо забавно ли се занимава?

— Не. Не бих казала.

Той си помисли, че тя може да върне въпроса и да се поинтересува как е минала неговата вечер, но след пет секунди неудобно мълчание и гледане в очите тя така и не каза нищо.

Накрая Итън почука по бюрото ѝ.

— Ще бъда в кабинета си.

Качи краката си на масивното бюро и избута коженото кресло назад. Чашата димящо кафе бе в ръцете му. Главата на огромен лос се взираше в него от отсрещната стена. Между нея и трите антикварни шкафа за оръжие зад бюрото Итън се чувстваше досущ като в кабинета на провинциален шериф.

Жена му в момента би трябвало да пристига на работното си място. В миналия си живот Тереза бе правен съветник. В Уейуърд Пайнс бе единственият брокер на недвижими имоти, което означаваше, че прекарва дните си зад бюро в офис на Главната улица, в който рядко влизаха хора. Работата ѝ, подобно на работата на повечето жители на Пайнс, бе предимно козметична. Украшение на една преструвка за градче. Само четири или пет пъти годишно ѝ се налагаше да помогне

на някого за закупуването на нов дом. Примерните граждани биваха награждавани с възможност да подобрят домовете си на всеки няколко години. Онези, които живееха най-отдавна в градчето и никога не бяха нарушавали правилата, живееха в най-големите и най-хубавите къщи. А очакващите дете гарантирано получаваха нов, по-просторен дом.

През следващите четири часа Итън нямаше нищо за вършене.

Отвори книгата от кафенето.

Прозата бе стегната и прекрасна.

Задави се на описанието на нощния Париж.

На ресторантите, баровете, музиката, дима.

На светлините на един истински, жив град.

На усещането за огромен свят, пълен с най-различни и завладяващи хора.

На свободата да го изследваш.

След четирийсет страници затвори книгата. Не можеше да я понесе. Хемингуей не го разсейваше. Не го откъсваше от реалността на Уейуърд Пайнс. Хемингуей тикаше лицето му в нея. Сипваше сол в рана, която никога нямаше да зарасне.

В два без четвърт Итън излезе от офиса си.

Тръгна пеша през спокойните квартали.

Всички, покрай които минаваше, му се усмихваха и му махаха, поздравяваха го с уж истински ентузиазъм, сякаш живееше тук от години. Дори тайно да се страхуваха от него, криеха го добре. А и защо да не се страхуват? Доколкото знаеше, той бе единственият жител на Уейуърд Пайнс, който знаеше истината, и работата му бе да се погрижи нещата да си останат такива. Да пази мира. Лъжата. Дори от жена си и сина си. Първите си две седмици като шериф беше прекарал в четене на досиетата на всички жители и запознаване с подробностите от предишния им живот. С това как са се интегрирали. С докладите за живота им след това. Вече бе запознат с личните истории на половината жители на града. С тайните и страховете им. Знаеше на кои може да се разчита, че ще поддържат крехката илюзия. И у кои външният блясък е пропукал.

Превръщаше се в тайна полиция, състояща се от един-единствен човек.

Беше необходимо. Разбираше го.
Но въпреки това го мразеше.

Излезе на Главната и закрачи на юг, докато тротоарът и къщите не свършиха. Пътят продължаваше и той стигна до гората от високи борове. Мърморенето на града постепенно заглъхна зад него.

Спря петнайсет метра след знака, предупреждаващ за остър завой. Погледна назад към Уейуърд Пайнс. Не идваха никакви коли. Нищичко не помръдваше. Не се чуваха никакви звуци, освен чуруликането на някаква птичка в клоните високо над него.

Излезе от пътя и продължи през гората.

Въздухът беше изпълнен с аромата на борови иглички под топлите лъчи на слънцето.

Итън вървеше по мекия горски килим през сенки и светлина.

Движеше се достатъчно бързо да се изпоти. Усещаше хлад там, където ризата залепваше по влажната му кожа.

Разходката беше приятна. Никакво следене, никакви хора. Просто човек в гората, останал за малко насаме с мислите си.

На двеста метра от пътя стигна до камъните — гранитни канари, пръснати между борове. Там, където гората продължаваше нагоре по склона, имаше гола скала, наполовина заровена в земята.

Итън я приближи.

От три метра гладката отвесна повърхност изглеждаше съвсем естествена, до кварцовите жили и ярките петна мъх и лишеи.

По-отблизо илюзията не бе така убедителна. Скалата изглеждаше малко по-четвъртита от очакваното.

Итън спря на няколко стъпки от нея и зачака.

След малко чу приглушеното механично бръмчене на зъбните колела. Цялата скална повърхност се повдигна като огромна врата на гараж, достатъчно широка и висока, за да побере автоvlak.

Итън се наведе и мина под вдигащата се врата. Обгърна го влажният хлад на подземие.

— Здравейте, Итън.

— Маркърс.

Същият ескорт като миналия път — младеж на два̀сет и няколко, подстриган нула номер и с издяланата челюст на пехотинец

или ченге. Носеше жълта мушама и Итън се сети, че отново е забравил да си вземе якето. Очакваше го поредното студено пътуване.

Маркъс беше оставил открития „Вранглер“ без врати с включен двигател, обърнат в посоката, от която беше дошъл.

Итън се качи на мястото до шофьора.

Вратата тежко се затвори зад тях.

Маркъс освободи ръчната спирачка и превключи на скорост.

— Господин Бърк е с мен — каза той в микрофона си. —
Тръгваме.

Джипът се понесе напред по еднолентовото платно без никакви означения.

Започнаха да се изкачват под ъгъл петнайсет градуса.

Стените на тунела бяха гола скала.

На някои места по камъка се спускаха струйки вода и лъкатушеха по пътя. От време на време по предното стъкло падаше по някоя капка.

Флуоресцентните лампи прелитаха размазани над главите им като мрачна оранжева река.

Поради течението и ръмженето на двигателя бе прекалено шумно за разговори. Итън нямаше нищо против. Облегна се на сивата винилова седалка и потисна желанието да разтрие ръце заради студения влажен въздух.

Ревът на двигателя намаля — ушите му бяха заглъхнали от промяната на налягането.

Преглътна.

Ревът се върна.

Продължиха да се изкачват.

При скорост 55 км/ч пътуването продължи само четири минути, но му се стори по-дълго. Имаше нещо объркващо и изкривяващо времето в целия този студ, шум и вятър.

В усещането, че буквално си пробива път нагоре през планина.

Изнервящото очакване от срещата с него.

Тунелът свърши в огромна пещера с площта на десет склада. Стотина хиляди квадратни метра или повече. Достатъчно голямо място за строеж на пътнически самолети или космически кораб. Но вместо това то съдържаше провизии. Огромни цилиндрични резервоари, пълни с основни хранителни продукти. Дълги редици рафтове с

височина дванайсет метра, на които бяха наредени припаси и дървен материал. Всичко необходимо за поддържането на последния град на земята през следващите години.

Маркърс вкара джипа през стъклена врата с надпис СУСПЕНДИРАНЕ. Зад входа светеше мъглива синя светлина и сякаш леден пръст мина по гърба на Итън, когато си помисли какво се крие вътре.

Суспендираните единици на Пилчър.

Стотици.

Всички жители на Уейуърд Пайнс, включително самият Итън, бяха поставени в химическа летаргия в това помещение за осемнайсет столетия.

Джипът рязко спря пред двукрила стъклена врата.

Маркърс изключи двигателя и Итън слезе.

Маркърс въведе код на панела и вратите безшумно се плъзнаха настрана.

Минаха покрай надпис НИВО 1 и продължиха по дълъг пуст коридор.

Нямаше никакви прозорци.

Флуоресцентните лампи бръмчаха над главите им.

Подът беше покрит с линолеум на шахматно разположени черни и бели квадрати. На всеки три метра минаваха покрай врати с малки кръгли прозорчета. Нямаха дръжки — отваряха се с карти.

Повечето прозорчета бяха тъмни.

През едно обаче една аберация гледаше минаващия Итън. Зениците на големите мътни очи се разшириха, остриите като бръснач кучешки зъби се оголиха, черен хищен нокът затрака по стъклото.

Посещаваха го в кошмарите му. Събуждаше се плувнал в пот — преживяваше отново атаката, — а Тереза го тупаше по гърба и му шепнеше, че е на сигурно място в леглото си, че всичко е наред.

В средата на коридора спряха пред двукрила врата без надпис.

Маркърс прокара картата си през четеца и вратата се отвори.

Итън влезе в малката кабина.

Маркърс пхна ключ в хромирания панел и когато единственото копче замига, го натисна.

Движението бе плавно.

По време на возенето ушите на Итън винаги заглъхваха, но той никога не можеше да определи дали се изкачват, или спускат.

Не можеше да приеме мисълта, че дори след две седмици на новата работа все още го съпровождат, сякаш е малко дете или представлява заплаха.

Две седмици.

Господи!

Сякаш вчера седеше срещу главен специален агент Адам Хаслър в сиатълския отдел на Сикрет Сървис и получаваше задачата да дойде в това градче и да намери изчезналия си бивш партньор Кейт Хюсън. Но той вече не беше агент на Сикрет Сървис. Още не беше в състояние да приеме напълно този факт.

Единственият начин да разбере, че са спрели, беше отварянето на вратата.

Първото, което видя след излизането от асансьора, беше картина на Пикасо. По всяка вероятност оригинал.

Прекосяха елегантно фоайе. Тук нямаше флуоресцентни лампи и шахматен линолеум. Всичко бе мраморни плочки и скъпи стенни аплици. Пищни корнизи с изваяни венци. Дори въздухът беше подобър — без онзи консервен, застоял компонент, който се усещаше в останалата част на комплекса.

Минаха през дневна с хлътнала централна част.

През огромна като катедрала кухня.

През библиотека с томове в кожени подвързии, миришеци на древност.

Завиха и продължиха към двукрилата дъбова врата в края на коридора.

Маркъс почука енергично два пъти и от другата страна се чу: „Влез!“

— Давайте, господин Бърк.

Итън отвори вратата и влезе във внушителния кабинет.

Подът бе покрит с тъмен паркет, излъскан до блясък.

В средата имаше голяма маса, на която под стъклен похлупак имаше архитектурен макет на Уейуърд Пайнс — напълно точен, до цвета на къщата на Итън.

Стената отляво бе украсена с творби на Винсент ван Гог.

Отсрещната беше заета изцяло от плоски монитори. Девет реда по двайсет и четири на всеки. Кожени канапета гледаха към екраните, показващи едновременно двеста и шестнайсет картини от Уейуърд Пайнс — улици, спални, бани, кухни, задни дворове.

Всеки път, когато ги виждаше, Итън с мъка потискаше неустойчивото желание да откъсне нечия глава.

Разбираще целта — напълно, но все пак...

— Същата ярост — каза мъжът зад изцяло гравираното махагоново бюро. — Проявява се всеки път, когато дойдеш да ме видиш.

Итън сви рамене.

— Подслушваш личния живот на хората. Напълно естествена реакция.

— Смяташ ли, че в нашия град трябва да има личен живот?

— Разбира се, че не.

Докато вратата зад него се затваряше, Итън пристъпи към огромното бюро.

Пъхна каубойската си шапка под дясната си мишница и седна в едно от креслата.

Погледна Дейвид Пилчър.

Той беше милиардерът изобретател (когато парите бяха означавали нещо) зад Уейуърд Пайнс, зад този комплекс в недрата на планината. През 1971 година Пилчър открил, че човешкият геном деградира, и предсказал, че човечеството ще престане да съществува в рамките на следващите трийсет-четирийсет поколения. Затова построил всичко това, за да запази поне малко чисти човешки същества преди деградирането на генома да е достигнало критичната маса.

Наред с вътрешния си кръг от сто и шейсет верни последователи Пилчър беше отговорен за отвличането на шестстотин и петдесет души: беше ги поставил — както и самия себе си — в състояние на летаргия.

И предсказанието на Пилчър се бе сбъднало. В този момент отвъд електрическата ограда около Уейуърд Пайнс живееха стотици милиони представители на онова, в което се беше превърнало човечеството — аберации.

И въпреки това Пилчър нямаше осанката, която би трябвало да си е заслужил. Беше физически невзрачен. Метър и петдесет, ако е с обувки с дебела подметка. Плешив, ако не се броеше едва забележимата сребриста четина — по-скоро хром, отколкото зимни облаци. Гледаше Итън с малките си очички, които бяха колкото черни, толкова и неразгадаеми.

Пилчър плъзна по кожената повърхност на бюрото си жълта картонена папка.

— Какво е това? — попита Итън.

— Доклад въз основа на наблюдения.

Итън отвори папката.

Вътре имаше черно-бели снимки на човек, когото познаваше. Питър Маккол. Главният редактор на градския вестник „Уейуърд Лайт“. На снимката Питър лежеше от своята страна на леглото и се взираше с празни очи в нищото.

— Какво е направил? — попита Итън.

— Ами, нищо. И това е проблемът. През последните два дни не се е появявал в работата си.

— Може би се е разболял?

— Не се е обаждал, че е болен, а и Тел, моят главен специалист по наблюденията, има странно чувство.

— Че обмисля да избяга ли?

— Може би. Или да направи нещо безразсъдно.

— Запознат съм с досието му — каза Итън. — Не си спомням да е имал никакви проблеми с интегрирането. Нито по-късно неприемливо поведение. Да не би да е казал нещо обезпокоително?

— Не е произнесъл нито дума от четирийсет и осем часа. Дори на децата си.

— Какво точно искаш от мен?

— Да го държиш под око. Отбий се и му кажи здрасти. Не подценявай ефекта, който може да има присъствието ти.

— Нали не обмисляш празненство?

— Не. Празненствата са запазени за онези, които извършват открита измяна и се опитват да привлекат други на своя страна. Не си носиш оръжието.

— Мисля, че то праща неправилно послание.

Пилчър се усмихна. Зъбите му бяха бели и мънички.

— Ще се радвам да проявиш интерес към посланието, което аз искам да бъде отправено от единствения ми представител на властта в града. Говоря сериозно. Какво би било твоето послание, Итън?

— Че съм тук, за да помагам. Да подкрепям. Да защитавам.

— Но всъщност не си тук, за да правиш някое от тези неща. Вината е моя — не бях ясен. Твоето присъствие е напомняне за *моето* присъствие.

— Ясно.

— Така че следващия път, когато те засека на екраните си на някоя улица, мога ли да очаквам, че ще те видя с най-голямото ти и най-гадно желязо на кръста?

— Със сигурност.

— Отлично.

Итън усещаше как сърцето бясно блъска в гърдите му.

— Моля не приемай този лек укор като цялостно впечатление от работата ти, Итън. Смятам, че се интегрираш чудесно на новата си позиция. Не мислиш ли?

Итън погледна над рамото на Пилчър. Стената зад бюрото бе плътна скала. В центъра имаше изсечен голям прозорец. От него се отваряше изглед към планините, каньона и Уейуърд Пайнс — на шестстотин метра под тях.

— Мисля, че свиквам все повече с работата — каза той.

— Изучаваш внимателно досиетата на жителите, нали?

— Вече ги изчетох веднъж.

— Предшественикът ти господин Поуп ги беше научил наизуст.

— Ще стигна и дотам.

— Радвам се да го чуя. Но тази сутрин не ги четеш, нали?

— Следеше ли ме?

— Не конкретно *теб*. Но кабинетът ти се появи на мониторите на няколко пъти. Какво четеше? Не успях да видя.

— „И изгрява слънце“.

— А. Хемингуей. Един от любимите ми писатели. Знаеш ли, още вярвам, че тук ще бъде създадено велико изкуство. Именно затова взех нашия пианист Хектор Гейтър. Имам суспендирани и други видни писатели и художници. Както и поети. И винаги търся нови таланти в училището. Бен се проявява чудесно в часовете по изкуство.

При споменаването на сина му Итън настръхна, но каза само:

— Жителите на Пайнс не са в подходящото състояние на ума, за да създават изкуство.

— Какво искаш да кажеш с това, Итън?

Пилчър зададе въпроса си така, както би го задал психотерапевт — зареден с интелектуално любопитство, а не с агресия.

— Те живеят под постоянно наблюдение. Знаят, че никога не могат да се махнат. Що за изкуство би могло да създаде едно потиснато общество?

Пилчър се усмихна.

— Итън, като те слушам, понякога се чудя дали наистина си на моя страна. Дали наистина вярваш в онова, което правим.

— Разбира се, че вярвам.

— Разбира се, че вярваш. Днес на бюрото ми се появи доклад от един от номадите ми, който тъкмо се върна от двуседмична мисия. Видял е рояк абита, общо към две хиляди, само на трийсет километра от Уейуърд Пайнс. Движели се през равнините източно от планините, преследвали стадо бизони. Всеки ден ми се напомня колко сме уязвими в тази долина. Колко слабо, колко крехко е съществуването ни. А ти седиш тук и ме гледаш, сякаш съм вожд на ГДР или на червените кхмери. Не ти харесва. Уважавам това. По дяволите, иска ми се да беше различно. Но за нещата, които правя, си има основания и те се основават на запазването на живота. На нашия вид.

— Нима може без основания?

— Ти си човек със съвест и аз оценявам това — каза Пилчър. — Не бих сложил на твоето място човек без съвест. Всички ресурси, с които разполагам, всеки човек на работа при мен е отдаден на едно-единствено нещо. Да бди над тези четиристотин шейсет и един души в долината, включително над жена ти и сина ти.

— Ами истината? — попита Итън.

— В някои среди безопасността и истината са естествени врагове. Мисля, че един бивш служител на федералното правителство би могъл да схване концепцията.

Итън погледна към стената от екрани. На един в долния ляв ъгъл се появи жена му.

Седяща сама в офиса на Главната улица.

Неподвижна.

Отегчена.

Съседният екран показва картина, каквато Итън никога не бе виждал — птичи поглед от нещо, летящо на трийсет метра над гъста гора, при това със значителна скорост.

— Откъде е тази картина? — попита Итън и посочи стената.

— Коя?

Картината се смени с изглед от залата на операта.

— Вече я няма, но приличаше на нещо, летящо над дърветата.

— А, просто един от моите БЛА.

— БЛА?

— Безпилотен летателен апарат. Дрон MQ-9 „Рийпър“. Изпращаме ги от време на време на разузнавателни мисии. Има обхват от около хиляда и шестстотин километра. Мисля, че днес лети на юг до Голямото Солено езеро.

— Някога откривал ли е нещо?

— Още не. Виж, Итън. Не искам от теб да харесваш всичко това. Аз не го харесвам.

— Накъде вървим? — попита Итън, докато картината с жена му се сменяше с две момчета, строящи пясъчен замък на детска площадка. — Имам предвид като вид. — Погледът му се спря отново върху Пилчър. — Разбирам какво си направил. Че си запазил вида ни много по-дълго, отколкото е имала предвид еволюцията. Но нима е било само заради това? За да може една нищожна частица от човечеството да живее в долина под денонощно наблюдение? Без да й се показва истината? Принуждавана от време на време да убива един от своите? Това не е живот, Дейвид. А затвор. И ти си ме направил надзирател. Искam най-доброто за тези хора. За семейството си.

Пилчър отмести креслото си назад от бюрото, завъртя го и се загледа през стъклото към града, който беше създал.

— Тук сме от четиринайсет години, Итън. Ние сме по-малко от хиляда, а те са стотици милиони. Понякога най-доброто, което можеш да направиш, е просто да оцелееш.

Замаскираната врата на тунела се затвори зад него.

Итън остана сам в гората.

Обърна гръб на скалата и тръгна обратно към пътя.

Слънцето вече се беше скрило зад отвесните скали на запад.

Небето бе свежо и златисто.

Във въздуха се появи прохладата на приближаващата нощ.

Пътят към Пайнс беше пуст и Итън вървеше по осевата му линия.

Домът му беше на Шеста улица 1040 — викторианска къща на няколко преки от Главната. Жълта, с бели первази. Приятна и скърцаща. Итън мина по застланата с каменни плочи пътека и се качи на верандата.

Отвори мрежестата врата, после дървената.

Пристъпи вътре.

Каза: „Скъпа, прибрах се!“

Отговор не последва.

Посрещна го мълчаливата, стисната като в юмрук енергия на празна къща.

Той окачи каубойската си шапка на закачалката и седна на един стол да се справи с ботушите.

Отиде по чорапи в кухнята. Млякото беше пристигнало. Четири стъклени бутилки задрънчаха, когато отвори хладилника. Той взе една и я понесе по коридора към кабинета си. Това бе любимото му помещение в къщата. Ако седнеше в голямото тапицирано кресло до прозореца, можеше да се радва на мисълта, че не го наблюдават. Повечето постройки в Пайнс имаха едно-две слепи места. При третото си посещение в комплекса бе успял да се добере до чертежите с камерите в дома му. Запомни местоположението им. Беше попитал Пилчър дали може да ги махне и му бе отказано. Пилчър искаше Итън да изпита напълно какво е да живееш под наблюдение, за да „имаш връзка с хората, над които бдиш“.

Имаше утеха в мисълта, че в този момент никой не може да го види. Разбира се, те знаеха къде се намира във всеки момент благодарение на микрочипа зад ахилесовото му сухожилие. Беше проявил благоразумието да не пита дали не може да бъде изключен от тази мярка за сигурност.

Отвори бутилката и отпи дълга глътка.

Не беше от нещата, които би казал на Тереза (докато го слушаха), но често си мислеше, че при всички ужасни трудности, свързани с

живота им в Пайнс — без уединение, без свобода, под непрекъснатата смъртна заплаха, — млякото, доставяно всеки ден от мандрата в югоизточния край на долината, е едно от малкото светли неща тук.

Студено, пълномаслено и прясно, със сладкия дъх на трева.

През прозореца виждаше задния двор на съседите. Дженифър Рочестър бе клекнала до една цветна леха и гребеше с лопатка пръст от ръчна количка. Спомни си досието й. В миналия си живот била преподавател в университета на щата Вашингтон. В Пайнс работеше като сервитьорка в бирарията четири вечери в седмицата. Беше примерен жител, ако не се броеше бруталната интеграция, която почти не бе успяла да приеме.

„Престани“.

Не искаше да мисли за работа, за личните подробности от живота на съседите.

Какво ли си мислеха те за него?

Потръпна от този живот.

Подобни моменти на отчаяние го връхлетяваха от време на време. Нямаше изход, не можеше да бъде друг човек — не и ако искаше семейството му да е в безопасност.

Бяха му го казали пределно ясно.

Итън знаеше, че може би трябва да прочете доклада за Маккол, но вместо това отвори чекмеджето на масичката до него и извади книгата със стихотворения.

Робърт Фрост.

Кратка сбирка стихотворения за природата.

Хемингуей го бе смазал сутринта, но Итън винаги намираще утеха у Фрост.

Чете близо час.

За кърпене на стени, снежни гори и неизминати пътища.

За притъмняло небе.

Чу стъпките на жена си на верандата.

Посрещна я на вратата.

— Как мина денят? — попита я.

Очите на Тереза сякаш прошепнаха: „Седях безсмислено зад едно бюро цели осем часа и не размених нито дума с друга душа“, но тя се усмихна насила и отговори:

— Чудесно. А твоят?

„Срещнах се с човека, отговорен за този затвор, който наричаме дом, и взех секретно досие за един от съседите ни“.

— И моят беше страхотен.

Тя прокара длан по гърдите му.

— Радвам се, че още не си се преоблякъл. Харесвам те с униформа.

Итън прегърна жена си.

Вдиша аромата ѝ.

Плъзна пръсти по дългата ѝ руса коса.

— Мисля си нещо — каза тя.

— Какво?

— Бен ще е при Матю най-малко още час.

— Така ли?

Тя хвана Итън за ръка и го задърпа към стълбата.

— Сигурна ли си? — попита той. Бяха го правили само два пъти през двете седмици от събирането им, и двата пъти на любимия стол на Итън в кабинета: Тереза седеше в скута му, ръцете му бяха върху бедрата и — доста неудобна оплетена поза.

— Желая те — каза тя.

— Да идем в кабинета.

— Не — отвърна тя. — В леглото ни.

Той я последва нагоре и по коридора на втория етаж. Паркетът стенеше под краката им.

Запрепъваха се в стаята, като не преставаха да се целуват, без да отделят ръце един от друг. Итън се опита да се отдаде на момента, но не можеше да пропъди камерите от ума си.

Една зад термостата на стената до вратата на банята.

Една в аплика на тавана, гледаща право надолу към леглото им.

Колебаеше се, разкъсван от противоречиви желания, и Тереза го усети.

— Какво има, скъпи? — попита тя.

— Нищо.

Стояха до леглото.

Отвън светлините на Пайнс се включваха — улични лампи, веранди, прозорци.

Засвири щурче и песента му се плъзна в стаята през отворения прозорец.

Ключов звук за спокойна нощ.

Само че не беше истински. Вече нямаше щурчета. Звукът идваше от миниатюрен говорител, скрит в храстите. Итън се запита дали жена му знае това. И каква ли част от истината подозира.

— Желаете ли ме? — попита Тереза с онзи пряк тон, който го бе накарал да се влюби в нея още на първата им среща.

— Разбира се, че те желая.

— Тогава направи нещо по въпроса.

Без да бърза, той почна да разкопчава бялата ѝ лятна рокля. Не че не го беше правил, но в загубата на тренинг имаше нещо възхитително ужасяващо. Не като в гимназията, но подобно. Липса на контрол, която го беше накарала да се възбуди още преди да стигнат до стаята.

Опита се завие и двамата, но тя не му позволи. Каза му, че иска да усеща вентрица през прозореца по кожата си.

Пружината заскърца и докато Тереза стенеше, Итън се опита да изхвърли от ума си камерата над тях. Пилчър го бе уверил, че наблюдаването на двойки в интимни моменти е строго забранено. Камерите винаги се изключвали, когато дрехите се сваляли.

Но Итън се питаше дали наистина е така.

Или някой техник в момента го гледа как чука жена си. Изучава голия му задник. Начинът, по който краката на Тереза се обвиват около кръста му.

Предишните два пъти Итън бе свършил преди Тереза. Сега мисълта за камерата горе се бъркаше в удоволствието. Той използва гнева си, за да удължи акта.

Тереза свърши със страховит оргазъм, който напомни на Итън колко чудесно могат да се чувстват заедно.

Остави се да свърши, след което останаха да лежат неподвижни. Без дъх и с бясно туптящи сърца. Вечерният въздух беше почти студен по потната му кожа. Моментът можеше да бъде перфектен, но знанието за всичко го сръгваше грубо с лакът. Дали щеше да дойде ден, когато ще може да се изключва? Просто да приема тези неочаквани моменти на покой с повърхностната им прелест и да забрави дебнещия отдолу ужас? Така ли хората успяваха да живеят тук години наред, без да полудеят?

— Значи все още можем да го правим — каза той и двамата се разсмяха.

— Следващия път ще махнем помощните колела — каза тя.
— Идеята ми харесва.
Той се претърколи и Тереза се сгуши в него.
Итън се увери, че очите ѝ са затворени.
После се усмихна нагоре към тавана и му показва среден пръст.

Итън и Тереза приготвиха вечерята заедно: режиха продуктите един до друг на плота.

Беше време за прибиране на реколтата в общинската градина, краят на сезона, и хладилникът на семейство Бърк бе пълен с пресни зеленчуци и плодове. Тези месеци от годината бяха несъмнено най-благогатните за Уейуърд Пайнс по отношение на храната. След като скрежът попареше листата и снежната линия започваше да се спуска бързо към долината, храната поемаше по катастрофалния път към замразяването и изсушаването. През шестте месеца от октомври до март трябваше да карат на пакетирани изсушени боклуци. Тереза вече беше предупредила Итън, че посещаването на магазина за хранителни стоки през декември е като пазаруване за космическа мисия — рафт след рафт сребристи пакети, надписани по най-възмутителен начин — крем брюле, сандвич с печено сирене, филе миньон, опашка на омар. Вече го беше заплашила, че ще му поднесе замразен стек и омар за коледната вечеря.

Тъкмо бяха приключили с приготвянето на огромната салата (лук, репички и малини върху спанак и червена маруля), когато Бен нахълта в къщата — със зачервени бузи, миришец на момчешка пот и лудуване навън.

Все още уловен в онзи деликатен миг между момчето и мъжа.

Тереза отиде при сина си, целуна го и го попита как е минал денят му.

Итън включи стария „Филипс“ — лампово радио от 50-те в отлично състояние. Незнайно защо Пилчър се беше погрижил във всяка обитавана къща да има по едно.

Избирането на канал беше лесно — имаше само един. През повечето време се чуваше само шум, но имаше едно-две публицистични предавания, а между седем и осем винаги течеше „Вечеря с Хектор“.

Хектор Гейтър бе средно прочут пианист в миналия си живот.

В Пайнс той преподаваше уроци на всеки, който искаше да учи, и всяка вечер свиреше за града.

Итън усили звука и гласът на Хектор се присъедини към семейството му.

— *Добър вечер, Уейуърд Пайнс. Аз съм Хектор Гейтър.*

Итън започна да слага салатата.

— *Седнал съм зад моя „Стейнуей“, великолепен „Бостън Бейби Гранд“.*

Първо на жена си.

— *Тази вечер ще изсвиря произведението „Голдбърг вариации“, написано първоначално за клавесин от Йохан Себастиан Бах.*

После на сина си.

— *Строежът на произведението представлява ария, последвана от трийсет нейни вариации. Приятно слушане.*

Докато си слагаше салатата и сядаше, Итън чу как столът на пианиста изскърца.

След вечеря взеха купи домашно приготвен сладолед и излязоха на верандата.

Седнаха в люлеещи се столове.

Ядяха и слушаха.

Итън чуваше музиката на Хектор през отворените прозорци на съседните къщи.

Тя изпълваше долината.

Прецизни звънки ноти бликаха между отвесните скали, ръждивочервени от сиянието на залеза.

Останаха до късно.

След хилядолетие без замърсяване на въздуха небето бе напълно черно.

Звездите вече не просто се появяваха.

А експлодираха.

Като диаманти върху черно кадифе.

Човек не можеше да откъсне очи от тях.

Итън се пресегна и хвана Тереза за ръката.

Бах и галактики.

Вечерта захладня.

Когато Хектор приключи, хората в къщите заръкопляскаха.

От другата страна на улицата някой завика: „Браво! Браво!“

Итън погледна Тереза.

Погледите им се срещнаха.

— Добре ли си? — попита той.

Тя кимна и избърса сълзите си.

— Толкова се радвам, че си у дома.

Итън приключи с миенето на чиниите и се качи горе. Стаята на Бен беше в дъното на коридора и вратата ѝ бе затворена — само рязка ивица светлина се виждаше под нея.

Итън почука.

— Влез.

Бен седеше в леглото си и рисуваше. С въглен върху амбалажна хартия.

Итън седна на юргана.

— Мога ли да погледна?

Бен вдигна ръце.

Скицата бе от гледната точка на момчето, както седеше на леглото си — стената, бюрото, рамката на прозореца, светлините отвън, които се виждаха през стъклото.

— Изумително — каза Итън.

— Не се получи точно така, както го исках. Нощта през прозореца не изглежда точно като нощ.

— Сигурен съм, че ще стигнеш и дотам. Знаеш ли, днес взех една книга от кафенето.

Бен наостри уши.

— Коя?

— Казва се „Хобит“.

— Никога не съм чувал за нея.

— Беше една от любимите ми, когато бях на твоите години. Реших, че мога да ти почета.

— Мога да чета, татко.

— Знам. Но аз не съм я чел от години. Може да е забавно да почетем заедно.

— Страшна ли е?

— Има някои страшни моменти. Така че бягай да си измиеш зъбите и идвай.

Итън се беше облегнал на таблата на леглото и четеше на светлината на нощната лампа.

Бен беше заспал преди края на първата глава и Итън се надяваше, че сънува дълбоки тъмници и древни пещери. Нещо различно от Уейуърд Пайнс.

Остави книгата и изгаси лампата.

Придърпа одеялото до раменете на сина си.

Постави длан на гърба на Бен.

На света няма нищо по-добро от това да усещаш дишане то на детето си в съня му.

Все още не се бе възстановил от мисълта, че синът му расте в Уейуърд Пайнс. Съмняваше се, че някога ще може да го приеме. Имаше някои малки неща, за които се опитваше да си каже, че са за по-добро. Днес например. Ако Бен беше израснал в стария свят, Итън вероятно щеше да влезе в стаята на сина си и да го завари залепен за айфон.

Пишещ на приятели.

Гледащ телевизия.

Играещ компютърни игри.

Ровещ се в Туитър и Фейсбук.

Тези неща не липсваха на Итън. Не искаше синът му да расте в свят, в който хората по цял ден се взират в екрани. Където общуването е деградирало до изписване на малки букви и човечеството живее чрез и до голяма степен заради дозата ендорфини, получавана от звуковия сигнал за получен есемес или имейл.

Вместо това беше заварил своя почти тийнейджър да рисува преди лягане.

Трудно можеше да се чувства зле от подобно нещо.

Но онова, което тежеше на сърцето му и го тласкаше към черна депресия, бяха годините, които предстояха.

Какво щеше да очаква с нетърпение Бен?

Нямаше да има по-висше познание. Нямаше да има истинска кариера.

Нямаше ги дните на...

Можеш да бъдеш всичко, което си пожелаеш.

Всичко, към което се настроиш.

Просто следвай сърцето и мечтите си.

Баналности от златния век на един изчезнал вид.

Когато хората не успяваха да си намерят партньор сами, браковете в Пайнс често се *подсказваха*. И дори когато това не се правеше, изборът на подходящи партньори не беше точно безграничен.

Бен никога нямаше да види Париж.

Или Йелоустоун.

Може би никога нямаше да се влюби.

Никога нямаше да изпита тръпката от отиването в колеж.

Или заминаването на меден месец.

Или карането през цялата страна, без да спира — просто така, защото е на двайсет и две и може да го направи.

Итън мразеше постоянното наблюдение, абитата и културата на илюзия на Пайнс.

Но онова, което не му даваше покой през малките часове, бяха мислите за сина му. Бен живееше в Пайнс вече пет години, почти толкова, колкото и в предишния свят. И докато Итън подозираше, че възрастните жители на Пайнс всеки ден се борят със спомените за предишния си живот, Бен беше до голяма степен продукт на това градче, на това странно ново време. Дори самият Итън не беше съвсем наясно с нещата, на които учат сина му в училище. Пилчър през цялото време държеше двама от хората си в цивилно облекло на територията на училището и на родителите не се разрешаваше да влизат вътре.

03:30

Итън лежеше буден в леглото, прегърнал жена си.

Далеч от всякаква идея за сън.

Усещаше миглите на Тереза по гърдите си всеки път, когато тя примигваше.

„За какво си мислиш?“

Въпросът бе преследвал брака им и преди, но в Пайнс бе получил съвсем нова тежест. През четиринайсетте дни, откакто бяха заедно, Тереза нито веднъж не бе нарушила повърхностната илюзия. Разбира се, беше приела радушно Итън. Беше изпълнено със сълзи събиране, но петте години живот в Пайнс я бяха превърнали в абсолютна професионалистка. Нямаше никакви въпроси къде е бил или как е минала бурната му, изпълнена със смут интеграция. Никакво споменаване или дискусии на странните събития около заемането на шерифския пост. Или за това какво знае. Понякога му се струваше, че зърва нещо в очите ѝ — признаване на обстоятелствата, потиснато желание да общуват на едно забранено ниво. Но като една добра актриса, тя нито за миг не излезе от ролята си.

Той все повече и повече започваше да осъзнава, че животът в Пайнс е като живот в сложна театрална постановка, при която завесата никога не се спуска.

Всеки имаше своята роля.

Шекспир спокойно можеше да е написал за Пайнс прочутите си стихове „Да, този свят е сцена, където всички хора са актьори и всеки има миг, в който трябва да влезе и излезе; и играе различни роли“^[1].

Самият Итън вече бе изиграл няколко.

Долу телефонът започна да звъни.

Тереза седна, сякаш бе на пружина, без никакви признаци на сънливост, е преbledняло от страх лице, и попита ужасено:

— Всички телефони ли звънят?

Итън стана от леглото.

— Не, скъпа. Заспивай. Само нашият е. Търсят ме.

Вдигна на шестото позвъняване, застанал по боксерки в дневната и притиснал слушалката между ухото и рамото си.

— За момент си помислих, че няма да вдигнеш.

Гласът на Пилчър. Никога досега не беше звънял в дома му.

— Знаеш ли колко е часът? — попита Итън.

— Ужасно съжалявам, че те събуждам. Успя ли да прочетеш доклада за Питър Маккол?

— Да — излъга Итън.

— Но не си отишъл да поговориш с него, както те посъветвах, нали?

— Смятах да го посетя утре сутринта.

— Не си прави труда. Тази нощ реши да ни напусне.

— Навън ли е?

— Да.

— Може да е излязъл да се поразходи.

— Преди трийсет секунди сигналът му стигна до завоя на пътя в края на града и продължи на юг.

— Какво искаш да направя?

Последва кратко мълчание. Итън някак усещаше раздразнението, идващо от другата страна на линията като топла вълна.

— Спри го — каза Пилчър. — Набий малко здрав разум в главата му.

— Но аз не знам какво точно искаш да му кажа.

— Разбирам, че това е първият ти беглец. Не се безпокой за това какво ще му кажеш. Просто се довери на инстинкта си. Ще слушам.

Ще слуша ли?

В ухото на Итън прозвуча сигнал „свободно“.

Тихо се качи горе и се облече на тъмно. Тереза още беше будна, седеше в леглото и гледаше как прокарва колана през гайките на панталона си.

— Какво е станало, скъпи? — попита тя.

— Нищо — отвърна Итън. — Викат ме по работа.

„Да, само трябва да попреча на един съсед да се опита да напусне малкото ни късче от рая посред нощ. Нищо особено. И нищо странно“.

Итън отиде при жена си и я целуна по челото.

— Ще се върна колкото се може по-бързо. Надявам се, преди да се е съмнало.

Тя не каза нищо, само сграбчи ръката му и я стисна толкова силно, че кокалчетата го заболяха.

Нощ в Уейуърд Пайнс.

Неподвижна приказка.

Щурците бяха изключени.

Беше толкова тихо, че Итън чуваше бръмченето на уличните лампи.

Туптенето на собствения си биологичен двигател.

Излезе на тротоара и се качи в черния си „Форд Бронко“ със сигнални светлини на покрива и герба на УП на вратите — същият, който беше гравирани и на шерифската му значка.

Двигателят изръмжа.

Итън превключи на скорост.

Опита да потегли леко, но мощният 4,9 литров шестцилиндров двигател бе отегчен и изрева гръмко.

Шумът несъмнено бе събудил хората.

В Пайнс рядко се движеха коли — човек можеше да прекоси града пеша за петнайсет минути.

И колите *никога* не се движеха нощем.

Предназначението им бе декоративно и всеки, чиято дрямка бе нарушена от рева на форда на Итън, щеше да разбере, че нещо е излязло от релсите.

Излезе на Главната и зави на юг.

След болницата включи дългите светлини и настъпи газта до дупка, ускорявайки към тесния коридор между високите борове.

Студеният горски въздух нахлу през отворения прозорец.

Караше в средата на пътя, яхнал жълтата осева линия.

И си представяше, че не предстои завой, че скоро пътят ще започне да се изкачва.

Извън долината, далеч от градчето.

Че ще може да включи радиото, да претърси станциите и да намери някоя със стари парчета. Пътят до Бойси отнемаше три часа. Нищо по-хубаво от това да караш нощем със свалени прозорци и хубава музика. Продължи само част от секундата, но Итън изпита чувството какво е да живее в свят, пълен с други като него. Нощ, изпъстрена със светлините на големи градове. Далечен рев на междуущатски трафик и самолети, носещи се в стратосферата.

Чувството, че не си толкова ужасно сам.

Че не си от последните представители на своя вид, на човечеството.

Стрелката на таблото пълзеше към 110 км/ч, двигателят ревеше. Вече беше профучал покрай знака за остър завой.

Наби спирачки и политна напред, когато колата поднесе и спря на завоя. Отби от пътя, изключи двигателя, слезе.

Подметките на ботушите му задраскаха по асфалта.

За момент се поколеба при отворената врата, загледан към „Уинчестър ’97“ в стойката над седалките. Не искаше да взима пушката заради посланието, което щеше да отнесе тя на Маккол. Не искаше и да я оставя, защото гората бе тъмна и страшна, а светът, с който граничеше тя, беше враждебен отвъд всякакви представи. Доколкото знаеше, никога досега не бе имало пробив на оградата, но за всяко нещо си има първи път и да излезеш невъоръжен сред тези дървета посред нощ си беше чисто предизвикване на закона на Мърфи.

Наведе се в купето, отвори жабката и напълни джобовете си с патрони. После свали пушката от стойката. Беше тип помпа с приклад от орехово дърво и с отрязани трийсет сантиметра от цевта.

Зареди пет патрона, вкара един в цевта и остави ударника наполовина вдигнат — най-близкото подобие на предпазител при това чудесно оръжие — динозавър.

Метнал пушката на рамо, Итън слезе от пътя и пристъпи между дърветата.

Тук беше по-студено, отколкото в града.

Мъглата се стелеше като одеяло над земята.

Луната още не се беше показала над отвесните скали.

Под дърветата цареше почти пълен мрак.

Итън включи фенерчето и навлезе в гората. Опитваше се да върви колкото се може по-направо, за да може да намери обратния път до шосето.

Първо чу електрическото бръмчене, прорязващо мъглата като постоянен басов тон.

Профилът на оградата се появи в далечината.

Крепостен вал, минаващ през гората.

Когато приближи, започна да различава детайлите.

Пилони с височина седем и шейсет, разположени на двайсет и три метра един от друг. Опънати между тях проводници, поддържани на всеки три метра от разделители. Кабелите бяха дебели два сантиметра, с шипове и поставени между бодлива тел.

Във вътрешния кръг на Пилчър течеше дебат дали оградата ще продължи да си върши работата в случай на прекъсване на тока — дали височината ѝ и бодливата тел ще са достатъчни, за да държат абитата на разстояние. Итън смяташе, че едва ли нещо би могло да попречи на няколко хиляди изгладнели абита да минат през нея, стига да искат — независимо дали има електричество, или не.

Спря на метър и половина от жиците.

Отчупи два ниско надвиснали клона и отбеляза мястото с Х.

И тръгна на изток, успоредно на оградата.

След около четиристотин метра спря и се послуша.

Чуваше постоянното бръмчене.

Собственото си дишане.

Звук на нещо, движещо се през гората от другата страна на оградата.

Стъпки в боровите иглички.

Изпукване на съчки.

Елен?

Аби?

— Шерифе?

Гласът изпъна гърба на Итън, сякаш бяха пуснали ток по гръбнака му, и той свали пушката и насочи дулото към Питър Маккол.

Човекът стоеше на три метра от него, до ствола на гигантски бор. Беше с тъмни дрехи и черна бейзболна шапка. Беше метнал на рамо малка раница. Към нея имаше завързани две пластмасови бутилки вода, която забълбука, когато той пристъпи напред.

Доколкото Итън можеше да види, не носеше друго оръжие, освен тоягата, която бе по-крива и от гръбнака на старец.

— Господи, Питър. Какво правиш тук, по дяволите?

Мъжът се усмихна, но Итън забеляза страха му.

— Ако кажа, че просто съм излязъл на нощна разходка, ще ми повярваш ли?

Итън свали пушката.

— Не бива да си тук.

— Чувал съм слухове за ограда в гората. Винаги ми се е искало да я видя.

— Е, ето я. Вече я видя. Да се връщаме в града.

— „Преди да построя стена, бих искал да знам какво затварям или какво отделям с нея“ — каза Питър. — Робърт Фрост го е писал.

На Итън му се прииска да каже, че знае. Беше чел Фрост — всъщност точно това стихотворение — само преди няколко часа.

— Е, пазителю на закона — каза Маккол и посочи стената. — Затваряш ли ни? Или ни отделяш от нещо?

— Време е да се връщаме у дома, Питър.

— Вече е време.

— Да.

— И с това къщата ми в Уейуърд Пайнс ли имаш предвид? Или истинския ми дом в Мисула?

Итън пристъпи напред.

— Тук си от осем години, Питър. Ти си важен човек за общността. Вършиш важна работа.

„Уейуърд Лайт“ ли? Я стига. Този вестник е пълен майтап.

— Семейството ти е тук.

— Къде е това *тук*? Какво изобщо означава? Знам, че има хора, които намират щастие и покой в тази долина. Опитах се да убедя и себе си, че съм ги намерил, но лъжа сам себе си. Трябваше да направя това преди години. Продадох се.

— Разбирам, че е трудно.

— Нима? Защото от моята гледна точка ти си в Пайнс от пет минути. И преди да те направят шериф се чудеше как по-бързо да се махнеш. Какво се промени? Успя ли наистина?

Итън стисна зъби.

— Успял си да преминеш оградата, нали? Какво видя? Какво те превърна в истински вярващ? Чух, че от другата страна имало демони, но това е само измишльотина, нали?

Итън опря приклада на земята и подпря пушката на едно дърво.

— Кажи ми какво има отвън — каза Маккол.

— Обичаш ли семейството си? — попита Итън.

— Трябва да знам. Ако не друг, ти би трябвало...

— Обичаш ли семейството си?

Въпросът му най-сетне бе регистриран.

— Обичах го. Когато бяхме истински хора. Когато можехме да говорим за нещата, които са на сърцата ни. Знаеш ли, че това е първият истински разговор, който вода от години?

— Питър, последна възможност — каза Итън. — Искаш ли да се върнеш с мен?

— Последна възможност, така ли?

— Да.

— Или какво? Телефоните ще започнат да звънят? Или ти ще ме изчезнеш?

— Там няма нищо за теб — каза Итън.

— Поне ще има отговори.

— Какво си заслужава да платиш, за да ги научиш? С живота си? Със свободата си?

Маккол се изсмя горчиво.

— Нима наричаш това — той посочи зад себе си в посока към града — свобода?

— Наричам го единствения ти избор, Питър.

Човекът заби поглед в земята за момент, след което поклати глава.

— Грешиш.

— В какъв смисъл?

— Кажете на жена ми и дъщеря ми, че ги обичам.

— В какъв смисъл греша, Питър?

— Никога няма само един избор.

Лицето му стана сурово.

Внезапно изпълнено с решимост.

Той профуча покрай Итън, сякаш направил летящ старт, и все още ускоряваше, когато се блъсна в оградата.

Искри.

Волтови дъги, забиващи се в Маккол от жиците, подобно на сини кинжали.

Високото напрежение отхвърли Питър на три метра от оградата, право в едно дърво.

Питър!

Итън коленичи до него, но Питър го нямаше.

Покрит с електрически изгаряния.

Смачкан и изсушен.

Неподвижен.

Цвърчащ.

Димящ.

Въздухът се изпълни с воня на изгорена коса и кожа, дрехите му бяха целите в димящи дупки с обгорели краища.

— Така е най-добре.

Итън се завъртя.

Пам се беше облегнала на дървото зад него и се усмихваше в мрака.

С дрехи, черни като сенките под боровете. Само очите и зъбите ѝ се виждаха.

И красивото ѝ лице, подобно на луна.

Прекрасният питбул на Пилчър.

Тя се оттласна от дървото и тръгна към Итън като роден боец, какъвто и беше. Дебнеща. Грациозна. Като котка. Пълен контрол над тялото и икономични движения. Мразеше да си го признава, но тя го плашеше.

През миналия си живот в Сикрет Сървис се беше сблъсквал само с трима чисти психопати. И беше уверен, че Пам е такава.

Тя клекна до него.

— Гадно е, но и ме кара да си мечтая за барбекю. Шантаво, нали? Не се безпокой. Не е нужно да почистваш. Ще пратят екип.

— Изобщо не се безпокоях за това.

— О?

— Мислех си за семейството на горкия човек.

— Е, поне няма да им се наложи да гледат как го пребиват до смърт на улицата. А ако трябва да сме честни, нещата отиваха натам.

— Мислех си, че ще успея да го убедя.

— Ако беше новодошъл, може би. Но Питър се пречупи. Идеален жител в продължение на осем години. Нито един негативен доклад до тази седмица. И изведнъж отправва посред нощ с провизии? От известно време е сдържал това в себе си. — Пам погледна Итън. — Чух какво му каза. Нищо повече не можеше да направиш. Той вече беше решил.

— Можех да го пусна. Да му дам отговорите, които искаше.

Пам се подсмихна.

— Но си по-умен от това, Итън. Както доказа току-що.

— Наистина ли вярваш, че имаме право да държим хората в този град против волята им?

— Вече няма права. Няма закони. А само сила и страх.

— Значи не вярваш, че правата съществуват изначално?
Тя се усмихна.
— Нима не го казах току-що?
Пам се изправи и навлезе в гората.
— Кой ще говори със семейството му? — извика Итън след нея.
— Не е твой проблем. Пилчър ще се заеме.
— И какво ще им каже?
Пам спря и се обърна.
Беше на шест метра от Итън и едва се виждаше сред дърветата.
— Предполагам, че каквото му скимне. Има ли друго?
Итън погледна опряната на дървото пушка.
Безумна мисъл.
Когато погледна отново към Пам, тя беше изчезнала.

Остана с Питър дълго. Докато не се сети, че не иска да е тук, когато хората на Пилчър дойдат за тялото. Изправи се с мъка на крака.

Изпита облекчение, че се отдалечава от оградата, че бръмченето ѝ постепенно заглъхва.

Вървеше през смълчаната гора и мъглата.

„Всичко е толкова прецакано, а няма на кого да кажеш. Не и на жена си. Нямах истински приятел. Единствените хора, с които можеш да споделиш това, са един мегаломан и една психопатка. И това никога няма да се промени“.

След осемстотин метра изкачи малък склон и излезе на шосето. Не се беше върнал по пътя, по който възнамеряваше, но излезе само на няколко десетки метра от колата. Нямахше представа колко е часът, но беше изкарал много дълъг ден и много дълга нощ, а предстоеше началото на нов ден.

Отиде до колата, изпразни пушката, постави я на стойката ѝ.

Беше толкова уморен, че можеше да се облегне на таблото и да заспи.

Вонята на екзекуцията с електричество беше все така силна — сигурно щяха да са нужни дни, за да се разнесе.

По някое време утре Тереза щеше да го попита дали всичко е наред и той щеше да се усмихне и да ѝ отговори: „Да, скъпа. Добре съм. Ти как си?“

А тя щеше да му отговори с онези напрегнати очи, които изглеждаха напълно откъснати от думите ѝ: „Великолепно“.

Запали двигателя.

Яростта го връхлетя от нищото.

Настъпи газта до дупка.

Гумите засвириха, намериха сцепление с асфалта, изстреляха го напред.

Излетя от завоя и се понесе по правата отсечка към покрайнините на града.

Билбордът го отвращаваше всеки път, когато го виждаше — семейство с блеснали бели усмивки, махащи като от някаква комедия от 50-те.

ДОБРЕ ДОШЛИ В УЕЙУЪРД ПАЙНС. КЪДЕТО РАЯТ Е ДОМ

Итън профуча с бясна скорост покрай него.

През десния прозорец се виждаше стадото говеда, скупчено на пасището.

Редица бели обори покрай дърветата, сияещи на светлината на звездите.

Погледна отново напред.

Фордът подскочи от нещо голямо с достатъчна сила, за да го накара да изпусне кормилото.

Колата се понесе към банката и оградата със сто километра в час.

Итън сграбчи волана, завъртя го и усети как колата се вдигна на две гуми. За една ужасяваща секунда колелата изсвистяха по асфалта и десните задъвкаха светлинната лента по края на пътя.

Усети удара от инерцията в гърдите, в лицето си.

През предното стъкло зърна въртящи се съзвездия.

Кракът му се махна от газта и той вече не чуваше рева на двигателя — само три секунди тишина, ако не се брои фученето на вятъра, докато фордът се преобръщаше.

Когато покривът най-сетне докосна шосето, сблъсъкът бе смазващ.

Огъващ се метал.

Хрущящо стъкло.

Пукащи се гуми.

Искри от влаченето на метала по асфалта.

И после фордът застина. В две от гумите още имаше въздух. От пукнатините по предния капак със съскане излизаше пара.

Итън надуши миризмата на бензин. На изгорена гума. На охлаждаща течност. На кръв.

Беше стиснал волана толкова силно, че му трябваше момент, за да го пусне.

Още беше прикован от колана към седалката. Цялата му риза беше покрита с парченца стъкло. Посегна надолу и разкопча колана. Испита облекчение, че ръцете му работят без болка. Размърда крака — те също изглеждаха наред. Вратата не се отваряше, но стъклото на прозореца се бе пръснало. Той изпъзля на четири крака навън и падна на пътя. Едва сега почувства болката. Нищо пронизващо — само бавно засилваща се болка, която сякаш изтичаше от главата му надолу по тялото.

Изправи се.

Олюля се.

Залитна.

Преви се — помисли си, че ще повърне, но гаденето отмина.

Махна стъкълцата от лицето си. Лявата му страна пареше от рана, от която по челюстта му вече се стичаше кръв и продължаваше надолу по врата и под ризата му.

Погледна към форда. Беше спрял перпендикулярно на осевата линия, със спукани десни гуми. Повечето стъкла бяха счупени и по боята имаше дълги драскотини, сякаш оставени от ноктите на някакъв хищник.

Итън се отдалечи със залитане от колата, следваше бензина, маслото и другите течности като някаква кървава диря.

Прекрачи откъснатата светлинна лента.

Едно странично огледало лежеше на банкета като извадено око, със стърчащи от него жици.

Крави мучаха в далечината, вдигаха глави и се обръщаха към суматоката.

Итън спря малко преди билборда и се загледа в нещото на пътя, което едва не го беше убило.

Приличаше на призрак. Блед. Неподвижен.

Закуцука, докато не се озова над нея. Не си спомни веднага името ѝ, но я беше виждал в града. Заемаше някакъв ръководен пост в общинската градина. На около двацет и пет, доколкото можеше да прецени. Черна коса, стигаща до раменете. Подстригана на бретон. Беше гола и кожата ѝ бе мъртвешко синя като морски лед. Сякаш светеше в тъмното. С изключение на дупките. Толкова много дупки. В тях имаше нещо клинично, не отчаяно. Започна да ги брои, но спря. Не искаше броят им да се лута в главата му. Единствено лицето ѝ бе недокоснато. Устните ѝ бяха изгубили напълно цвета си, а най-големият и най-тъмен разрез в средата на гърдите ѝ приличаше на малка черна уста, отворена от изненада. Може би тази рана я беше убила. Имаше и няколко други, които също биха свършили работата. Но нямаше никаква кръв. Единствената друга следа по кожата ѝ беше от гумата на форда, минала през корема ѝ. Шарката на грайферите се виждаше съвсем ясно.

Първата му мисъл бе, че трябва да се обади на полицията.

После: „*Ти си полицията*“.

Имаше разговори да му бъдат назначени един-двама заместници, но това още не беше станало.

Итън седна на пътя.

Шокът от катастрофата започваше да отминава и започваше да му става студено.

След известно време стана. Не можеше просто да я остави тук, дори само за няколко часа. Вдигна я на ръце и я отнесе в гората. Не беше толкова студена, калното очакваше. Всъщност бе още топла. Без кръв и топла — зловеща комбинация. Шест метра навътре в гората попадна на шубрак от млади дъбове. Мушна се под клоните и я положи нежно върху мъртвите листа. Нямаше къде да я отнесе сега, но му се струваше нередно просто да я остави тук. Нагласи ръцете ѝ на корема ѝ. Когато посегна към горното копче на ризата си, откри, че ръцете му треперят. Разкъса копчетата, съблече ризата и покри жената с нея.

— Ще се върна — каза ѝ. — Обещавам.

Върна се на пътя. За момент си помисли дали да не опита да избути форда до банката, но беше малко вероятно през следващите няколко часа оттук да мине кола. Мандрата щеше да започне

доставките на мляко късно следобед. Дотогава разполагаше с достатъчно време да разчисти.

Тръгна към града. Светлините на къщите блещукаха в долината пред него.

Толкова мирно.

Толкова свършено и измамно мирно.

Когато влезе в къщата, почти се загоряваше.

Той влезе в банята на долния етаж и взе най-горещата вана, която можеше да изтърпи. Почисти лицето си. Избърса кръвта. Горещината притъпи болките в тялото и мъчителното пулсиране зад очите му.

Когато си легна, небето вече изсветляваше.

Чаршафите бяха студени, а жена му — топла.

Вече трябваше да се е обадил на Пилчър. Трябваше да го направи веднага щом се прибра, но бе твърде уморен, за да мисли. Имаше нужда от сън, пък било и само за няколко часа.

— Върна се — прошепна Тереза.

Той я прегърна и я придърпа към себе си.

Ребрата отляво го боляха, когато си поемаше дъх.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

Той си помисли за Питър, димящ и цвърчащ след токовия удар. За мъртвата гола жена, лежаща наред пътя. За това как едва не бе умрял, без да има абсолютно никаква представа какво означава всичко това.

— Да, скъпа — каза той и я прегърна още по-силно. — Добре съм.

---

[1] Превод В. Петров. — Б.пр. ↑

3.

Итън отвори очи и едва не скочи от леглото.

Пилчър седеше на един стол откъм краката му и го наблюдаваше над една подвързана в кожа книга.

— Къде е Тереза? — попита Итън. — Къде е синът ми?

— Имаш ли представа колко е часът?

— Къде е семейството ми?

— Жена ти е на работа, както и би трябвало. Бен е на училище.

— Какво правиш в спалнята ми, по дяволите? — попита Итън.

— Ранен следобед е. Ти така и не се яви на работа. Итън затвори очи от смазващото напрежение в черепа.

— Имал си тежка нощ, а? — рече Пилчър.

Итън посегна към чашата вода на нощното шкафче. Имаше чувството, че цялото му тяло е схванато и чупливо. Все едно го бяха натрошили на хиляда парчета и после го бяха залепили криво-ляво.

Пресуши чашата и попита:

— Намерихте ли колата ми?

Пилчър кимна.

— Както можеш да си представиш, бяхме силно загрижени. Около билборда няма камери. Не видяхме какво е станало. Само резултатите.

Леещата се през прозореца светлина бе рязка. Итън присви очи към нея.

Впери поглед в Пилчър — не можеше да познае коя книга държи. Беше с джинси, бяла оксфордска риза и сив шпиц пуловер без ръкави — все същия кротък, непретенциозен стил, който показваше всеки път в града, в който хората го смятаха за местния психолог. Вероятно двамата с Пам бяха дошли днес да прегледат пациенти.

— Връщах се в Пайнс след Питър Маккол — каза Итън. — Предполагам, че знаеш какво се случи там.

— Пам ми каза. Голяма трагедия.

— За миг погледнах към пасището и когато се обърнах отново напред, по средата на пътя имаше нещо. Ударих го, колата поднесе,

реагирах малко прекалено и катастрофирах.

— Пораженията са сериозни. Имаш късмет, че си жив.

— Да.

— Какво имаше на пътя, Итън? Хората ми не са открили нищо, с изключение на потрошената кола.

Итън се зачуди дали Пилчър наистина не знае. Възможно ли бе жената на пътя да е била Скиталец? Носеха се слухове, че група жители са открили микрочиповете си и са ги махнали. Хора, които знаят къде са разположени камерите и къде са слепите места. Хора, които през деня държат чиповете у себе си, но понякога ги махат и ги оставят в леглата си, за да скитат незабелязани нощем. Говореше се, че винаги носели якета с качулки или анцузи, за да крият лицата си от камерите.

— Тревожа се — каза Пилчър, докато ставаше, — когато те виждам да се бориш с прост въпрос, на който човек би трябвало да отговори, без изобщо да се замисля. Или може би главата ти е още размътена от катастрофата. Това обяснява ли забавянето? Защо като те погледна в очите, сякаш виждам как колелцата се въртят?

„Знае. Изпитва ме. Или може би знае, че е била там, но не и къде съм я оставил“.

— Итън?

— На пътя лежеше жена.

Пилчър бръкна в джоба си и извади снимка, която можеше да се побере в портфейл.

Вдигна я пред лицето на Итън.

Тя беше. Импровизирана снимка. Усмиваща се или смееща се на нещо извън обектива. Изпълнена с жизненост. Задният фон беше размазан, но по цвета Итън предположи, че снимката е направена в общинската градина.

— Тя е — каза той.

Лицето на Пилчър помръкна. Той прибра снимката в джоба си.

— Мъртва ли е? — Зададе въпроса така, сякаш му бяха изкарали въздуха.

— Беше наръгана.

— Къде?

— Навсякъде.

— Измъчвана ли е била?

— Така изглеждаше.
— Къде?
— Магнах я от пътя — каза Итън.
— Защо?
— Защото не ми се виждаше правилно да я оставя гола на открито, пред очите на всички.
— Къде е тялото ѝ сега?
— Извън пътя срещу билборда, в едни дъбови шубраци. Пилчър седна на леглото.
— Значи си я скрил, прибрал си се и си си легнал.
— Първо взех гореща вана.
— Интересен избор.
— Вместо?
— Вместо да ми се обадиш веднага.
— Бях на крак двацет и четири часа. Всичко ме болеше ужасно. Просто исках първо да поспя. След това щях да ти се обадя.
— Разбира се, разбира се. Извинявай, че се усъмних в теб. Итън, работата е, че въпросът е много сериозен. Никога досега не сме имали убийство в Уейуърд Пайнс.
— Имаш предвид неразрешено убийство.
— Познаваше ли тази жена? — попита Пилчър.
— Виждал съм я. Но не мисля, че сме разговаряли.
— Чете ли досието ѝ?
— Всъщност не.
— Защото тя няма досие. Поне не такова, до което имаш достъп. Тя работеше за мен. Трябваше да се върне в планината снощи след мисия. Но така и не се появи.
— Като каква е работила за теб? Като шпионин ли?
— Имам мои хора, които работят в града сред жителите. Това е единственият начин да следя истинския пулс на Уейуърд Пайнс.
— Колко хора?
— Не е важно. — Пилчър потупа Итън по крака. — Не гледай така обидено, момче. Ти си един от тези хора. Облечи се и слез долу, ще продължим на чаша кафе.

Итън слезе долу, облечен в чиста изгладена шерифска униформа. Посрещна го ароматът на сварено кафе. Той седна на един висок стол при кухненския плот, докато Пилчър вадеше каната от кафеварката и наливаше кафето в две керамични чаши.

— Пиеш го чисто, нали?

— Да.

Пилчър донесе чашите, сложи ги на плота и каза:

— Днес сутринта получих доклад от наблюдение.

— За кого?

— За теб.

— За мен ли?

— Малката ти закачка вчера горе е привлякла вниманието на един от анализаторите ми.

Пилчър вдигна среден пръст.

— Получил си доклад за *това*?

— Получавам доклад всеки път, когато някой прави нещо странно.

— Нима намираш за странно, че се вбесявам, че някой от воайорите ти гледа какво правя с жена си?

— Наблюдаването на интимни моменти е строго забранено. Знаеш го.

— Единственият начин твоят анализатор да знае, че моментът вече *не е* интимен, е да гледа *по време на* въпросния момент. Нали така?

— С поведението си ти показва, че има камера.

— Тереза не видя.

— Ами ако беше?

— Да не си мислиш, че в града има някой, който на петнайсетата минута *не е* разбрал, че се намира под постоянно наблюдение?

— Не ми пука какво знаят или подозират, стига да си мълчат. Стига да следват правилата. А те включват никога да не обръщаш внимание на камерите.

— Знаеш ли колко е трудно да чукаш жена си, докато над леглото ти има камера?

— Не ми пука.

— Дейвид...

— Против правилата е и ти го знаеш.

За първи път в думите му прозвуча гняв.

— Да, знам го.

— Кажи, че няма да се повтори, Итън.

— Няма да се повтори. Но никога не позволявай да научавам, че анализаторите ти гледат. Че лошо им се пише.

Итън отпи голяма глътка, която опари гърлото му.

— Как се чувстваш, Итън? Виждаш ми се раздразнителен.

— Чувствам се гадно.

— Първата ни работа е да те заведем в болницата.

— Последния път, когато бях в болницата ти, всички се опитваха да ме убият. По-скоро ще го изтърпя.

— Както искаш. — Пилчър отпи глътка и направи физиономия.

— Не е ужасно, но понякога съм готов да убия, за да мога да седна в кафене в някой европейски град и да изпия едно свястно еспreso.

— Я стига, ти обичаш това.

— Кое, Итън?

— Това, което си създал тук.

— Разбира се. То е делото на живота ми. Но това не означава, че няма неща от стария свят, които да ми липсват.

Продължиха да пият кафетата си и настроението леко се разведри.

— Тя беше добра жена — каза най-сетне Пилчър. — Чудесна жена.

— Как се казваше?

— Алиса.

— Не знаеше къде е, докато не ти казах. Това означава ли, че е била без чип?

— Позволихме ѝ да го махне.

Явно си ѝ имал доверие.

— Абсолютно. Помниш ли групата, за която ти казах?

— Скиталците ли?

— Бях я пратил да се внедри сред тях. Всички те са успели да махнат чиповете си. Срещат се нощем. Не знаем къде. Не знаем колко са. Не знаем как общуват помежду си. Не бих могъл да я изпратя с микрочип. Щяха да я убият веднага.

— Значи се е внедрила?

— Снощи трябваше да иде на първата си среща. И да види всички участници.

— Значи си правят срещи? Как е възможно това?

— Не знаем как, но те разбират слабите места в наблюдението ни. Изиграли са системата.

— И твърдиш, че тези хора са виновни за смъртта ѝ?

— Точно това искам да разбереш.

— Искаш да разследвам въпросната трупа?

— Искам да продължиш оттам, докъдето стигна Алиса.

— Аз съм шериф. Няма да позволят да припаря и на хиляда километра от тях.

— Мисля, че след бурната ти интеграция все още има колебания на чия страна си всъщност. Ако се представиш добре, може да сметнат, че си ценен за тях.

— Наистина ли мислиш, че биха ми се доверили?

— Мисля, че старият ти партньор ще го направи.

В кухнята настъпи пълно мълчание.

Чуваше се единствено бръмченето на хладилника.

От прозореца долитаха далечни радостни звуци — деца, които си играеха някъде.

Викове „Ти гониш!“

— Нима Кейт е Скиталец? — попита Итън.

— Кейт беше връзката на Алиса. Тя ѝ показва как да махне микрочипа си.

— Какво искаш да направя?

— Да се свържеш със старата си тръпка. Дискретно. Да ѝ кажеш, че всъщност не си на моя страна.

— Какво знаят онези хора и какво искат?

— Смятам, че знаят всичко. Че са минавали отвъд оградата и са видели какво има там. Че искат да управляват. Че всъщност набират хора. Направиха три опита за покушение срещу предишния шериф. Вероятно вече кроят подобни планове и за теб. Именно затова искам да ги разследваш. Това е основният ти приоритет. Ще ти осигуря всички инструменти, които ти потребват. Неограничен достъп до наблюдението.

— Защо ти и хората ти не поемете това отвятре?

— Смъртта на Алиса е голям удар за всички ни. В планината има много хора, които в момента не мислят много ясно. Затова трябва да оставя тази задача на теб. Само на теб. Надявам се, че разбираш какъв е залогът. Каквото и да е личното ти мнение за начина, по който управлявам това място — а ти го сподели с мен, — той работи. Тук никога не може да има демокрация. Има твърде много за губене, ако нещата отидат по дяволите. По този въпрос си на моя страна, нали?

— Да. Ти си начело на изключително благонамерена диктатура, разнообразявана от време на време с някое клане.

Итън си мислеше, че Пилчър ще се разсмее, но той просто продължи да го гледа, парата от кафето се виеше около лицето му.

— Това беше шега — каза Итън.

— С мен ли си, или не?

— Да. Но аз работих с Кейт години наред. Тя не е убиец.

— Не се засягай, но си работил с нея в друго време. Сега тя е различен човек, Итън. Тя е продукт на Пайнс и ти нямаш представа на какво е способна.

4.

Тереза гледаше как секундарникът минава 12.

15:20.

Тя подреди нещата по и без това идеално подреденото си бюро и си взе чантата.

Тухлените стени на офиса бяха покрити с брошури за недвижими имоти, които малцина бяха разлиствали. Рядко използваше пишещата машина или телефона. Най-често четеше книги по цял ден и мислеше за семейството си, а понякога и за предишния си живот.

От пристигането си в Пайнс се чудеше дали не е попаднала в отвъдния свят. Най-малкото това беше нейният *живот след...*

След Сиатъл.

След работата ѝ като правен съветник.

След почти всичките ѝ връзки.

След като беше живяла в свободен свят, който въпреки всичките си проблеми и трагедии имаше смисъл.

Но през петте години тук се бе състарила, както и останалите. Хора бяха умирали, изчезвали, биваха убивани. Бяха се родили деца. Това не се връзваше с никоя известна ѝ представа за живот след смъртта, но пък, от друга страна, как можеш да знаеш какво да очакваш отвъд света на живия, дишащ човешки опит?

През годините си тук постепенно започна да осъзнава, че Пайнс прилича много повече на затвор, отколкото на живот след смъртта, макар че може би между двете нямаше смислена разлика.

Загадъчна и прекрасна доживотна присъда.

Ограничаването не беше само физическо, но и умствено, и именно умственият аспект я караше да се чувства като затворник в изолатор. Неспособността да дадеш израз на миналото си, на мислите и страховете си. Да се свържеш истински с друго човешко същество. Разбира се, имаше моменти. Малко и редки. Задържан контакт очи в очи, дори с непознат, когато интензивността му сякаш намекваше за наличието на вътрешен смут.

Страх.

Отчаяние.

Объркване.

В тези моменти Тереза поне усещаше човешката топлина, не се чувстваше така абсолютно и безнадеждно сама. Фалшът беше онова, което я убиваше. Принудените разговори за времето. За последната реколта в градината. Защо млякото закъснява. За всичко повърхностно и неистинско. В Пайнс винаги се водеха повърхностни разговори и това ниво на общуване бе едно от най-трудните изпитания по време на интеграцията ѝ.

Но всеки четвърти четвъртък тя трябваше да си тръгне по-рано от работа и за един кратък момент правилата отпадаха.

Тереза заключи офиса и тръгна по тротоара.

Следобедът беше тих, но в това нямаше нищо ново.

Никога нямаше шумни следобеди.

Вървеше на юг по Главната. Небето беше зашеметяващо синьо, без нито едно облаче. Нямаше вятър. Нямаше коли. Не знаеше кой месец е — брояха се само часовете и дните от седмицата, — но имаше чувството, че е август или началото на септември. Заради нещо преходно в светлината, намекващо за края на сезон.

Въздухът беше напоен с лято, а светлината бе наситена със златна есен.

И листата на трепетликите бяха на път да пожълтеят.

Фоайето на болницата бе пусто.

Тереза взе асансьора до третия етаж, излезе в коридора, погледна си часовника.

15:29.

Коридорът бе дълъг.

Флуоресцентните лампи бръмчаха над пода от бели и черни плочки. Тереза продължи по коридора, докато не стигна до стола пред една затворена врата без табела.

Седна.

Бръмченето на лампите сякаш се засилваше, докато чакаше.

Вратата до нея се отвори.

Появи се жена и ѝ се усмихна. Имаше съвършени бели зъби и лице, което Тереза възприемаше като прекрасно и отдалечено. Непознаваемо. Очите ѝ бяха по-зелени от тези на Тереза и тя беше прибрала косата си на опашка.

— Здравсти, Пам.

— Здравей, Тереза. Заповядай, влез.

Стаята беше безлична и стерилна.

Бели стени без нито една картина или фотография.

Само стол, бюро и кожен диван.

— Заповядай — каза Пам с предразполагащ глас, който звучеше смътно механично, и даде знак на Тереза да легне.

Тереза се опъна на дивана.

Пам седна на стола и сложи крак върху крак. Носеше бяла престилка върху сива пола и очила с черни рамки.

— Радвам се да те видя, Тереза.

— И аз теб.

— Как си?

— Добре, предполагам.

— Мисля, че това е първото ти идване след завръщането на съпруга ти.

— Точно така.

— Сигурно е хубаво отново да сте заедно.

— Изумително е.

Пам извади химикалката от джоба на гърдите си и натисна копчето ѝ. Завъртя стола към бюрото, вдигна химикалката над бележник, на който бе написано името на Тереза, и каза:

— Струва ли ми се, че чувам *но*?

— Не. Просто минаха пет години. Случиха се много неща.

— И сега имаш чувството, че си омъжена за непознат, така ли?

— Малко сме се позабравили. Има неловки моменти. И разбира се, не можем просто да седим и да си говорим за Пайнс. За безумната ситуация, в която се намираме. Той се върна изневиделица в живота ми и от нас се очаква да функционираме като идеално семейство.

Пам започна да пише в бележника.

— Как според теб се адаптира Итън?

— Към мен ли?
— Към теб. Към Бен. Към новата си работа. Към всичко.
— Не зная. Както казах, не можем да общуваме. Ти си единственият човек, с когото ми е позволено да разговарям истински.
— Така е.
Пам отново се обърна към Тереза.
— Случва ли ти се да се питаш какво знае той?
— Какво искаш да кажеш?
— Много добре знаеш какво искам да кажа. Итън беше подложен на празненство и е единственият човек в историята на Пайнс, който се измъкна от него. Питаш ли се дали е успял да се измъкне от града? Какво е видял? Защо се е върнал?
— Никога не бих го попитала.
— Но се питаш.
— Разбира се, че се питам. Все едно умря и възкръсна. Има отговори на въпроси, които ме измъчват. Но никога не бих го попитала.
— Двамата с Итън вече бяхте ли интимни?
Тереза се изчерви и се загледа в тавана.
— Да.
— Колко пъти?
— Три.
— Как беше?
„Не ти влиза в шибаната работа“.
Но на глас каза:
— Първите два бяха малко тромави. Вчера определено беше най-добре.
— Свърши ли?
— Моля?
— Няма от какво да се срамуваш, Тереза. Способността или неспособността ти да получиш оргазъм е отражение на психическото ти състояние. — Пам се подсмихна. — И може би на уменията на Итън. Трябва да знам като психиатър.
— Да.
— Да, получила си оргазъм ли?
— Вчера, да.
Тереза видя как Пам изписва буквата О и усмихнато лице до нея.
— Тревожа се за него — каза Тереза.

— За съпруга си ли?

— Снощи излезе посред нощ. Върна се чак по зазоряване. Не зная къде беше. Не мога да питам. Разбирам го. Предполагам, че е гонил някой, който се е опитвал да се махне.

Някога минавало ли ти е през ума да се махнеш?

— Не и през последните години.

— Защо?

— Отначало исках. Имах чувството, че още живея в стария свят. Сякаш съм в затвор или участвам в някакъв експеримент. Но има нещо странно — колкото по-дълго съм тук, толкова по-нормално става.

— Кое?

— Това да не знам защо съм тук. Какво всъщност е този град. Какво има отвъд него.

— И защо си мислиш, че е станало по-нормално?

— Може би просто защото съм се адаптирала или предала, но осъзнах, че колкото и да е странен този град, той не се различава чак толкова от предишния ми живот. Не и когато наистина не ги сравня. Повечето общувания в стария свят бяха плитки и повърхности. В Сиатъл работех като правен съветник в една застрахователна компания. Помагах на застрахователите да прецакват и доят хората. Тук седя по цял ден в офис и не говоря с никого. Също толкова безполезна работа, но поне тази не наранява пряко хората. Старият свят бе пълен със загадки отвъд възможността ми да ги разбера — вселената, бог, какво става след смъртта. Тук също има много загадки. Динамиката е същата. Същите човешки недостатъци. Просто в тази малка долина.

— Значи казваш, че всичко е относително.

— Може би.

— Вярваш ли, че това е отвъдният свят, Тереза?

— Дори не знам какво означава това. Ти знаеш ли?

Пам само се усмихна. Беше фасада, без утеха. Чиста маска. Мисълта мина през ума на Тереза, при това не за първи път. „Коя е тази жена, пред която изливам тайните си?“ В известен смисъл оголването беше ужасяващо. Но подтикът да се свърже наистина с друго човешко същество бе надделял.

— Предполагам, че просто гледам на Пайнс като на нова фаза в живота ми — каза Тереза.

— Кое е най-трудното?

— На кое? На живота тук ли?

— Да.

— Надеждата.

— Какво искаш да кажеш?

— Защо продължавам да дишам? Според мен това е най-трудният въпрос за всеки, озовал се на това място.

— И ти как отговаряш на този въпрос, Тереза?

— Заради сина си. Заради Итън. Заради това, че съм намерила някоя чудесна книга. Заради снежните бури. Но не е като предишния ми живот. Няма къща, за която да мечтая. Няма лотария. Навремето си фантазирах как ще завърша право и ще започна собствена практика. Как ще направя кариера и ще забогатея. Как двамата с Итън ще се оттеглим да живеем на някое топло място с чисто синьо море и бял пясък. Някъде, където никога не вали.

— А синът ти?

Въпросът я свари неподготвена. Трите малки думи я зашлевиха изневиделица.

Таванът, в който се взираше, се размаза от сълзите.

— Бъдещето на Бен беше най-голямата ти надежда, нали? — попита Пам.

Тереза кимна и когато примигна, две солени струйки потекоха от кранчетата на очите ѝ.

— Сватбата му? — попита Пам.

— Да.

— Бляскава кариера, която ще го направи щастлив и ще те накара да се гордееш?

— Не е само това.

— А какво?

— Това, за което току-що творих. Надежда. Желая му толкова силно тези неща, но той никога няма да ги познае. Какви могат да си мечтаят да станат децата на Пайнс? Към какви далечни страни могат да се стремят?

— Замисляла ли си се, че може би тази идея за надежда, поне по начина, по който я възприемаш, може да е остатък от миналия ти живот, която е лишена от смисъл?

— Да не би да казваш „о, вий, прекрачили тоз праг, надежда всяка оставете“?

— Не. Казвам — живея в момента. Че може би в Пайнс радостта е в това, че просто оцеляваме. Че продължаваш да вдишваш и издишваш, защото *можеш* да вдишваш и издишваш. Да обичаш простите неща, които изживяваш всеки ден. Цялата тази естествена прелест. Звученето на гласа на сина ти. Бен ще порасне и ще живее щастливо тук.

— Как?

— Хрумвало ли ти е, че синът ти може вече да не споделя своята остаряла концепция за щастие? Че расте в град, който култивира именно този живот в момента, който току-що описах?

— Но това е толкова ограничено.

— В такъв случай го вземи и си тръгни.

— Сериозно ли говориш?

— Да.

— Ще ни убият.

— Но може и да се измъкнете. Някои се махнаха и така и не се върнаха. Не се ли боиш тайно, че колкото и зле да ти се струва в Пайнс, навън може да е милион пъти по-лошо?

Тереза избърса очите си.

— Да. Боя се.

— И още едно нещо — каза Пам. — Отваряла ли си пред Итън темата за случилото се преди пристигането му? Имам предвид... живота ти.

— Разбира се, че не. Минаха едва две седмици.

— Защо не си?

— Какъв е смисълът?

— Не мислиш ли, че съпругът ти заслужава да знае?

— Това само ще му причини болка.

— Синът ти може да му каже.

— Бен няма да го направи. Вече разговаряхме по въпроса.

При предишното ти идване тук оцени депресията си на седем по десетобалната система. Как я оценяваш днес? По-добре ли се чувстваш? По-зле? Или по същия начин?

— По същия начин.

Пам отвори едно чекмедже и извади малко бяло шишенце с хапчета.

— Пиеш ли си хапчетата?

— Да — излъга Тереза.

Пам постави шишенцето на бюрото.

— По едно на ден, преди лягане, също като преди. Ще ти стигнат до следващата ни среща.

Тереза седна.

Чувстваше се по същия начин, по който се чувстваше всеки път, когато сеансът приключваше — емоционално опустошена.

— Мога ли да те питам нещо? — каза тя.

— Разбира се.

— Предполагам, че разговаряш с много хора. Че чуваш личните страхове на всеки. Ще почувствам ли някога това място като дом?

— Не зная — каза Пам, докато ставаше. — Това зависи изцяло от теб.

5.

Моргата се намираше на подземния етаж на болницата, зад двукрила врата без прозорци.

В дъното на източното крило.

Хората на Пилчър бяха пристигнали преди Итън с тялото и стояха по джинси и фланели при входа. По-високият от двамата, мъж с нордически черти и шеф на екипа за сигурност на Пилчър, изглеждаше видимо разстроен.

— Благодаря, че я докарахте каза Итън, докато минаваше покрай тях и буташе вратата с рамо. — Не е нужно да чакате.

— Казаха ни да чакаме — каза блондинът.

Итън бутна вратата да се затвори след него. Моргата миришеше като морга. Антисептиците не прикриваха особено добре присъщата миризма на смърт.

Подът беше от бели плочки с много петна и леко хлътнал, с голям канал в центъра.

Алиса лежеше гола на стоманената маса за аутопсия.

Чешмата зад масата течеше и звукът на капещата вода отекуваше от стените.

Досега Итън бе влизал тук само веднъж. Тогава не му беше харесало, а сега, при наличието на труп, мястото беше безкрайно по-неприятно.

Нямаше прозорци и никакъв друг източник на светлина, освен операционната лампа.

Той стоеше до масата за аутопсия и всичко около него се губеше в мрака.

Към постоянното *кап-кап-кап* се добавяше бръмченето на хладилниците за трупове — общо шест, вградени в стената зад умивалника.

Истината бе, че не знаеше какво прави. Не беше съдебен лекар. Пилчър обаче бе настоял да огледа тялото и да напише доклад.

Итън остави каубойската си шапка на везните за органи над умивалника.

Пресегна се и нагласи лампата.

На силната светлина раните изглеждаха чисти. Спретнати. Безупречни. Без разкъсана кожа. Просто десетки и десетки черни прозорци, гледащи към унищожението.

Под лампата кожата ѝ беше с цвета на грунд.

Започна да изучава дупките една по една.

Все по-трудно му беше да мисли за нея като за Алиса, докато тя лежеше на масата под жестоката клинична светлина.

Вдигна лявата ѝ ръка към лампата и огледа дланта. Под ноктите имаше мръсотия. Или кръв. Представи си как отчаяно е притискала раните си, мъчейки се да спре изливащата се от нея кръв.

В такъв случай защо беше чиста, ако не се брояха парченцата листа в косата ѝ? Без никакви следи от кръв или петна по кожата? Не беше видял никаква кръв на мястото, където я беше намерил. Очевидно бе убита другаде и беше преместена на пътя. Защо бяха източили кръвта ѝ? За да я пренесат, без да оставят следи? Или имаше нещо по-зловещо?

Итън огледа другата ѝ ръка.

Краката.

Не искаше, но освети набързо между бедрата ѝ.

Неопитното му око не видя натъртвания или видими увреждания, които да свидетелстват за сексуално посегателство.

Тъй като не можеше по друг начин, освен да се отнася нежно с тялото ѝ, му трябваха три опита да я обърне.

Ръцете ѝ тупнаха върху металната маса.

Той махна пръстта и камъчетата от гърба ѝ.

Върху задната част на левия ѝ крак имаше рана.

Зараснал разрез.

Вероятно беше направен, за да извадят микрочипа.

Избута лампата и се отпусна на металния стол. Начинът, по който тя лежеше върху студената маса — гола, унижена, — запали нещо в него.

Итън седеше в мрака и се питаше дали Кейт наистина би могла да направи това.

След известно време стана и отиде до вратата.

Когато излезе, хората на Пилчър млъкнаха. Итън погледна високия блондин.

— Мога ли да поговоря с вас за момент?

— Вътре ли?

— Да.

Итън му задържа вратата, докато влезе, после попита:

— Как се казвате?

— Алън.

Итън посочи стола.

— Седнете.

— Какво означава това?

— Задавам ви някои въпроси.

Алън го погледна колебливо.

— Беше ми наредено да я докарам тук и да я сложа в хладилник, след като приключите.

— Е, още не съм приключил.

— Никой не ми е казвал нищо за отговаряне на въпроси.

— Престани да се ежиш и сядай.

Мъжът не помръдна. Беше поне десет сантиметра по-висок от Итън. С невъзможно широки рамене. Итън усети как тялото му се напруга за бой, как сърцето му се разтуптява, как изпада в боен транс. Не искаше да започва пръв, но ако не използваше изненадата, ако не повалеше Алън през първите няколко секунди, вероятността да победи този човек с телосложението на някой нордически бог изглеждаше малко пресилена.

Свали едва забележимо брадичка.

Половин секунда преди да избухне и да забие чело в лицето на Алън той се обърна и седна, както му беше казано.

— Не са ми казвали, че трябва да правя това.

— Дейвид Пилчър, вашият шеф, ми даде неограничен достъп и ресурси да открия кой е направил това. Искате да открия, нали?

— Разбира се, че искам.

— Познавахте ли Алиса?

— Да. В планината сме само сто и шейсет души.

— Значи сте сплотена група?

— Много.

— Знаехте ли за дейността на Алиса в Пайнс?

— Да.

— Значи двамата сте били близки?

Алън впери поглед в тялото на масата. Мускулите на челюстта му потръпнаха — от ярост, от мъка.

— Бяхте ли близки с нея, Алън?

— Знаеш ли какво става, когато сто и шейсет души живеят заедно и знаят, че са единствените оцелели представители на човечеството?

— Всеки чука всеки ли?

— Именно. Ние сме семейство в планината. Губили сме хора и преди. Предимно номади, които така и не се завърнаха. Изядени. Но никога не е имало нещо такова.

— Всички ли са потресени?

— Адски. Знаеш, че това е единствената причина Пилчър да те остави да се занимаваш с това, нали? Забрани на всички ни да разследваме смъртта ѝ.

— Защото може да си отмъстите.

В угълчетата на устата на Алън заигра едва доловима яростна усмивка.

— Имаш ли представа каква касапница мога да устроя в градчето с екип от десет въоръжени мъже?

— Даваш си сметка, че не всеки в Уейуърд Пайнс е отговорен за смъртта ѝ.

— Както казах, има причина Пилчър да ти позволи да водиш шоуто.

— Каж ми за назначението на Алиса.

— Знаех, че живее с гражданчетата. Но без повече подробности.

— Кога я видях за последен път?

— Преди две нощи. Понякога се връщаше в планината, за да прекара нощта при нас. Беше странно. Виждал ли си казармата ни?

— Май да.

— Няма прозорци. Малки тесни безлични помещения. В Пайнс живееше сама в цяла къща, но ѝ липсваше спането в стаичката ѝ в планината. Иди я разбери. Като се има предвид коя беше, можеше да живее навсякъде. Да прави каквото си иска. Но тя понесе товара си. Беше една от нас.

— В какъв смисъл „като се има предвид коя беше“?

— Не знаеш ли?

— Какво да знам?

— Мамка му. Виж, не е моя работа да говоря за това.

— Какво пропускам?

— Забрави, ясно?

„Ясно. Засега“.

— И къде я видя за последно? — попита Итън.

— В столовата. Приключвах с храненето си, когато тя влезе. Взе си таблата и дойде при мен.

— За какво разговаряхте?

Алън се загледа някъде в тъмното.

За момент изглеждаше спокоен, сякаш споменът му доставя удоволствие.

— За нищо особено. Нищо, което да се запомни. Просто за това как е минал денят. И двамата четем една и съща книга и разговаряхме за впечатленията си дотук. Както и за други неща, но това съм запомнил. Тя винаги е била моя вярна приятелка и понякога любовница. Беше ни приятно един с друг и нямах представа, че я виждам за последен път жива.

— Не говорихте ли за работата ѝ в града?

— Май я питах как върви мисията ѝ. И тя каза нещо от сорта на „Скоро всичко ще свърши“.

— Какво според теб е имала предвид?

— Не знам.

— И това ли беше всичко?

— Това беше всичко.

— Защо Пилчър е поискал именно ти да пренесеш тялото ѝ? Струва ми се доста безчувствено, като се има предвид...

— Аз го поисках.

— О.

Итън с раздразнение откри, че започва да харесва Алън. Беше участвал във война с мъже като него. Отдавна познаваше коравата им почтеност. Безстрашие и вяност, подкрепени със страхотна физическа сила.

— Има ли още нещо, Итън?

— Не.

— Открий кой го е направил.

— Ще открия.

— И направи така, че да ги боли.

— Искаш ли помощ за прибирането в хладилника?

— Не, аз ще се погрижа. Но първо бих искал да поседя малко с нея.

— Дадено.

Итън взе шапката си от везните за органи. При вратата спря и погледна назад. Алън бе придърпал стола до масата за аутопсия и посягаше към ръката на Алиса.

6.

Тереза седеше на предната веранда и чакаше съпруга си.

Листата на трепетликата трептяха и шепнеха, а светлината, преминаваща през клоните, хвърляше треперещи сенки по трева, по-зелена и от „Астро Търф“.

Забеляза Итън да върви по Шеста улица, с по-бавно от обичайното му темпо. Походката му беше малко странна и като че ли щадеше десния си крак.

Зави от тротоара и продължи по каменната пътека. Тереза виждаше, че ходенето му причинява болка, но напрежението на лицето му изчезна зад широка усмивка, когато я видя.

— Боли те — каза тя.

— Дребна работа.

Тереза стана и слезе по стъпалата на тревата, която беше прохладна под сандалите ѝ.

Вдигна ръка и докосна лилавото натъртване на лявата му скула.

Той се намръщи.

— Някой ударил ли те е?

Не, всичко е наред.

— Какво е станало?

— Ударих джипа.

— Кога?

— Нощес. Нищо особено.

— Отиде ли в болницата?

— Добре съм.

— Не си ли се прегледал?

— Тереза...

— Какво е станало?

— Един заек или нещо такова изскочи пред колата. Завих рязко, за да не го сгазя. И катастрофирах.

— *Катастрофирал си?!*

— Добре съм.

— Веднага отиваме в болницата.

Той се наведе и я целуна по челото.

— Няма да ида в болницата. Зарежи. Изглеждаш прекрасно. Каква е историята?

— Трябва ли да има история, ако изглеждам прекрасно?

— Знаеш какво имам предвид.

— Забравил си.

— Напълно възможно. Последните няколко дни беше пълна лудница. Какво съм забравил?

— Канени сме на вечеря у Фишър.

— Довечера ли?

— След петнайсет минути.

За момент ѝ се стори, че ще каже, че няма да ходят. Че просто ще отменят вечерята. Можеше ли да го направи? Имаше ли тази власт?

— Добре. Само да махна тези гадни дрехи и след пет минути съм готов.

Тереза беше разговаряла с г-жа Фишър преди две седмици на фермерския пазар в събота сутринта — приятелски разговор, след като и двете бяха посегнали към една и съща краставица.

А една вечер миналата седмица телефонът иззвъня. Жената от другата страна се представи като Меган Фишър. Искала да покани Итън и Тереза на вечеря в четвъртък идната седмица. Биха ли дошли?

Разбира се, Тереза знаеше, че Меган не се е събудила сутринта с изгарящото желание да намери нови приятели. Меган беше получила по пощата писмо, което ѝ *предлагаше* да се свърже със семейство Бърк. Самата Тереза също бе получавала подобни писма и реши, че на някакво ниво предложенията са смислени. Предвид забраната на истински човешки контакт тя никога не би поела инициативата да се сближи със съседите. Всичко беше твърде напрегнато и странно.

Толкова по-лесно бе просто да изчезнеш в собствения си личен свят.

Тереза и Итън вървяха по средата на улицата, хванати за ръце. Тереза носеше самун хляб в дясната си ръка, още топъл от фурната.

Бен си бе у дома и тя имаше чувството, че двамата с Итън са се измъкнали на среща.

Възхитителна вечерна прохлада се бе спуснала в долината. Малко закъсняваха. Вече минаваше седем. „Вечеря с Хектор“ беше започнало и кадифено прелестните звуци на пианото му се изливаха от всеки отворен прозорец.

— Помниш ли с какво се занимава господин Фишър? — попита Тереза.

— Адвокат е. А жена му е учителка. Учителка на Бен.

Естествено, Тереза знаеше, че тя е учителка на Бен, но ѝ се искаше Итън да не го бе споменавал. Училището беше странно място. Образованието в Пайнс бе задължително за всички деца на възраст между четири и петнайсет години, а учебната програма беше загадка. Тя нямаше представа какво учи синът ѝ там. Децата никога нямаха домашни и им бе забранено да обсъждат какво са учили с когото и да било, включително с родителите си. Бен никога не споделяше и тя бе достатъчно благоразумна да не проявява любопитство. Имаха право да надникнат в онзи свят само веднъж, по време на представление то в края на годината. Провеждаше се през юни и в Уейуърд Пайнс събитието съперничеше на Коледа и Деня на благодарността. Преди три години беше организирано празненство на един родител, който бе влязъл насила в училището. Тереза се питаше какво ли знае Итън.

— С какво право се занимава господин Фишър? — Знаеше, че въпросът е глупав. Най-вероятно г-н Фишър седеше по цял ден в някой тих, рядко посещаван офис, в който телефонът почти не звънеше — също като нея.

— Не съм сигурен — каза Итън. — Ще трябва да го включим в списъка с теми за разговор. — Той стисна ръката ѝ. В гласа му се долавяше сарказъм. Никой друг не би го доловил, но за нея беше доста хаплив. Тя погледна нагоре към него и се усмихна. Споделянето и разбирането си личеше в очите му. Интимността на шега, разбираема само за тях.

Това бе най-голямата близост, която изпитваше към него от завръщането му.

Можеше да си представи живот, прекаран в опити да създадат подобни мигове на връзка.

Фишърви живееха в уютна къща в северния край на града.

Меган Фишър отвори вратата още преди Итън да почука. Беше на около двајсет и пет, много красива в бялата си рокля с дантела по ръба на полата. Кафявата лента, която придържаше косата ѝ назад, бе с цвета на загорялата ѝ, покрита с лунички кожа на раменете.

Тереза си помисли, че усмивката ѝ прилича на усмивка на филмова звезда зъбата и широка, и ако се загледаш по-внимателно — не съвсем истинска.

— Добре дошли в дома ни, Тереза и Итън! Така се радваме, че дойдохте!

— Благодаря, че ни поканихте — каза Итън.

Тереза ѝ връчи хляба, увит в кърпа.

Меган наклони неодобрително глава настрани.

— Нали ти казах да не носиш нищо. — Но въпреки това го прие.
— О, още е топъл!

— Направо от фурната.

— Заповядайте, влизайте.

Тереза вдигна ръка и свали каубойската шапка на Итън.

— Аз ще я взема — каза Меган.

Къщата ухаеше на вечеря, при това на добра вечеря. Топлите вълни откъм кухнята носеха аромат на печено пиле с чесън и картофи.

Брад Фишър беше в трапезарията и подреждаше последното от четирите места на украсената със свещи маса.

Излезе в антрето с усмивка и протегната ръка. Беше две или три години по-възрастен от жена си и все още бе облечен — поне според Тереза — в работното си облекло. Черни обувки, сив панталон, бяла оксфордска риза без вратовръзка със запретнати ръкави. Приличаше на млад юрист, лъхаш на силен, агресивен интелект.

Итън стисна ръката му.

— Шерифе, радвам се да ви видя в дома ни.

— Благодаря за поканата.

— Здравейте, госпожо Бърк.

— Моля ви. Просто Тереза.

— Имам да довърша някои неща, преди да седнем — каза Меган.
— Тереза, искаш ли да ми помогнеш в кухнята? Да оставим момчетата на питие на задната веранда.

Тереза изми зелената салата. През прозореца над умивалника виждаше Итън и Брад — стояха наред моравата с чаши уиски. Не можеше да определи дали всъщност разговарят. Дворът беше ограден. Завършваше при отвесната скала, която се извисяваше на повече от триста метра нагоре на серия все по-тесни корнизи, по които растяха борове.

— Меган, имате великолепен дом — каза Тереза.

— Благодаря. Много си мила.

— Мисля, че ти преподаваш тази година на сина ми. — Не искаше да го каже. Думите просто излязоха. Моментът щеше да е неловък, но Меган излезе умело от ситуацията.

— Точно така. Бен е чудесно момче. Един от най-добрите ми ученици.

И това беше всичко.

Разговорът продължи на пресекулки.

Тереза нарязва топлото цвекло на пурпурни колелца и попита:

— Къде да ги сложа?

— Тук е чудесно.

Меган протегна към нея дървена купа и Тереза изсипа цвеклото. Помисли си, че мирише на пръст по странно приятен начин.

— Ти се занимаваш с недвижими имоти, нали? — попита Меган.

— Да.

— Виждала съм те през витрината да седиш зад бюрото. — Тя се наведе заговорнически към нея. — Двамата с Брад се *опитваме*, ако ме разбираш.

— Наистина ли?

— Ако успеем и ако господин Щърк дойде със специалната доставка, ще потърсим нещо по-голямо. Може би ще се обърнем към теб. Ти да си агентът ни. Да ни покажеш някои от най-добрите имоти в Пайнс.

— С най-голямо удоволствие — отвърна Тереза.

Още не можеше да свикне със странното чувство, че се намира в кухнята на Меган, сякаш всичко е съвсем нормално. Меган бе дошла в града само преди две години и интеграцията ѝ бе истинска катастрофа. Беше направила два опита за бягство. Опитва се да издере очите на

бившия шериф. Тереза още помнеше как седеше един следобед в офиса си и гледаше през витрината, когато Меган изскочи наскоро Главната посреди бял ден и закрещя като луда: „Какво му е на този град, по дяволите? Какво му е на този град? Вие не сте истински!“ Беше очаквала празненство същата вечер, но телефоните така и не зазвъняха. Меган изчезна. Три месеца по-късно Тереза я видя отново в града — Меган вървеше по тротоара с абсолютно спокойно изражение. Малко по-късно вече преподаваше в училището. После се омъжи за Брад. Меган бе играла важни роли в следващите празненства. Дори бе излязла в кръга с щанга в ръка и бе нанесла удар на един умиращ беглец.

А сега двете готвеха заедно, докато съпрузите им пиеха уиски навън.

Един и същи въпрос се въртеше в ума на Тереза, докато тя измиваше пурпурните петна от ръцете си.

„Как успяха в крайна сметка да те пречупят?“

Итън погледна нагоре към скалата и отпи от уискито.

Беше отлично — шотландски сингъл малц. Като се изключеше отвратителната наливна бира в бирарията, човек не можеше да намери лесно пиячка в града. Той смяташе, че разбира мисленето на Пилчър — животът в Уейуърд Пайнс сам по себе си бе достатъчно тежка битка. Наличието на твърд алкохол спокойно би превърнал Уейуърд Пайнс за нула време в град на пияндета. Но от време на време Пилчър пускаше в обръщение по няколко бутилки добър материал. Появяваха се в магазина или като скъпи питиета в ресторантите. А когато градът беше на сух режим, хората си произвеждаха сами.

— Скокът харесва ли ти, Итън?

— Страхотен е. Благодаря.

Брад Фишър.

Миналата седмица Итън беше прочел за втори път досието му.

Роден в Сакраменто.

Завършил право в Харвард.

Главен юрист на начинаеща компания в Пало Алто.

Брад пътувал през Айдахо на двуседмична лятна почивка с новата си съпруга и спрели да пренощуват в Уейуърд Пайнс. В досието

не се споменаваха конкретно дали Пилчър им е устроил същата катастрофа като на Итън и много други.

Подобно на всички останали в Пайнс, семейство Фишър се събудили осемнайсет столетия по-късно в този прекрасен град — затвор.

Два месеца след пристигането им първата г-жа Фишър се покатерила на една от скалите в северния край на града и скочила от трийсет метра височина.

Самоубийството ѝ съсипало Брад, но иначе интеграцията му преминала гладко. Без опити за бягство. Без отклонения в поведението. В досието му имаше само един доклад от наблюдение. Две външни камери го засекли една нощ на по-късна от разрешеното разходка след разправия с Меган. В крайна сметка докладът получил оценка ОПП (отсъствие на подозрително поведение) и Брад никога повече не събудил подозрението на наблюдаващите.

— Как ти се отразява новата работа? — попита Брад.

— Не се оплаквам. Започнах да свиквам. Разкажи ми за кантората си.

— А, нищо особено. Само секретарката и аз. Наричам го „работа на врата“. Поемам всичко, което прекрачи прага ми.

„Сякаш някой някога е прекрачвал прага ти“.

Двамата стояха в полумрака в сянката на скалата и пиеха.

След известно време Брад каза:

— Понякога виждам планински овце горе по скалните корнизи.

— Така ли? Никога не съм ги виждал.

Две минути по-късно Итън пусна коментар за градината.

Промеждутъците тишина не бяха съвсем неловки. Итън започваше да разбира, че в Уейуърд Пайнс тези периоди на споделено мълчание са нещо нормално, очаквано, неизбежно. Някои хора по природа ги бива повече в повърхностни разговори от други. По-добри са във вървенето в крак, в избягването на забранени теми. Преди говоренето имаше много повече мислене. Беше като да живееш в роман с добри обноски. Итън се бе натъквал на един-двама жители, които набързо завързваха задълбочен разговор по одобрена тема. Но като цяло разговорите в Пайнс се развиваха с премерено, почти пълзящо темпо и с ритъм, който определено се различаваше от ритъма в предишния свят.

Итън отдавна не бе пил твърд алкохол и вече се чувстваше леко замаян. Внезапно отдалечаване от момента, който го тормозеше. Той остави чашата си на оградата с надеждата, че съпругите им скоро ще ги извикат на масата.

Вечерята беше почти приятна.

Продължиха с общите приказки и разговорът забуксува само няколко пъти.

Но дори тогава, между тракането на приборите и пианото на Хектор Гейтър по ламповото радио, тишината не бе неприятна.

Итън беше сигурен, че е виждал това помещение на един от мониторите на Пилчър. Ако не грешеше, камерата беше вградена в гипсокартона в ъгъла на тавана над шкафа за чинии.

Знаеше със сигурност, че събирането на трима или повече души се наблюдава с приоритет от техниците на Пилчър.

В този момент ги следяха.

След десерта играха „Монополи“. Подобни игри се ползваха с огромна популярност на вечерните събирания. С ясните си правила те позволяваха на хората да се смеят, да се шегуват и да общуват спонтанно и със споделеното чувство за цел и съревнование.

Мъже срещу жени.

Тереза и Меган още в самото начало отмъкнаха скъпите квартали.

Итън и Брад се съсредоточиха върху инфраструктурата — железница, комунални услуги, водоснабдяване.

Малко преди девет и половина малката метална обувка на Итън попадна в скъпия квартал.

Последва банкрут.

Семейство Бърк махна на семейство Фишър от алеята — младата двойка стоеше под ръка на светлината на верандата. Извикаха си един на друг колко добре са си прекарали. Обещаха си скоро да се срещнат отново.

Тереза и Итън продължиха пеша към дома.

По улиците нямаше никой, освен тях двамата.

Щурче засвири от скрит микрофон в един храст, покрай който минаха, и Итън се хвана, че се преструва, че е истинско. Че всичко е истинско.

Тереза разтърка ръцете си.

— Искаш ли самото ми? — попита Итън.

— Добре съм.

— Приятна двойка — каза Итън.

— Моля те, никога не го прави с мен, скъпи.

— Кое?

Тя погледна нагоре към него в тъмното.

— Знаеш.

— Не знам.

— Повърхностни разговори. Запълване на мълчанието с глупости. Правя го всеки ден и ще продължа да го правя, както ми казват. Но не мога да го понасям с теб.

Итън трепна вътрешно.

Запита се дали някой микрофон наоколо не улавя разговора им. От ограничения си опит в планината и от докладите знаеше, че разговорите отвън невинаги се разбират ясно. Дори да ги записваха, Тереза не нарушаваше открито някое правило. Но въпреки това се отклоняваше опасно към сивата територия. Признаваше странността на положението и даваше израз на незадоволството си от начина, по който стоят нещата. Най-малкото последната размяна на реплики щеше да доведе до доклад.

— Внимавай — едва чуто прошепна Итън.

Тереза пусна ръката му и спря наскрел улицата, гледаше го с очи, които започваха да се насълзяват.

— С кого? — попита тя. — С теб ли?

Посред нощ телефонът иззвъня.

Итън слезе долу и вдигна.

— Съжалявам за късното обаждане — каза Пилчър.

— Няма нищо. Всичко наред ли е?

— Тази вечер поговорих с Алън. Каза, че двамата сте разговаряли в моргата днес.

— Да, той ми помогна.

— Трудно е — каза Пилчър: гласът му стана дрезгав, сякаш беше на път да се разплаче. — Итън, трябва да знаеш нещо.

7.

*Аудитория Кан, Северозападен университет
Чикаго, 2006 г.*

Всички хиляда места в аудиторията бяха заети и светлините, осветяващи катедрата, го заслепяваха. Преди двайсет години говоренето в претъпкана аудитория щеше да предизвика приток на адреналин, който щеше да продължи дни наред, но той вече отдавна беше претръпнал. Освен събирането на така необходимите средства това турне с изнасяне на лекции изобщо не го приближаваше към завършването на работата му. Напоследък единственото, което желаше, беше да е в лабораторията си. На света му оставаха само седем години и трябваше да извлече всичко от всяка секунда.

След като аплодисментите утихнаха, той се усмихна насила, вдигна очи от бележките си и опря ръце на катедрата.

Знаеше встъпителните думи наизуст. По дяволите, знаеше цялата лекция наизуст, тъй като тя бе десетата и последна от обиколката.

Започна.

— Суспендираното на жизнените процеси не е концепция на науката от двайсети век. Не сме го открили ние. Подобно на всички големи загадки на вселената, то принадлежи на природата. Вземете например семето на лотоса. То може да покълне след престой от хиляда и триста години. В кехлибар са открити спори на бактерии, останали чудесно запазени и жизнени след десетки милиони години. А неотдавна учените от университета в Уестчестър успешно съживиха бактерия, прекарала двеста и петдесет милиона години в солни кристали дълбоко под земята.

Замълча за миг.

— Квантовата физика като че ли намеква за възможността да се пътува във времето и макар да са интересни, това са теории, които са приложими единствено към субатомните частици. Истинското пътуване във времето не се нуждае от черни дупки и кондензатори на енергийни потоци.

През аудиторията премина вълна смях. Винаги ставаше така на това място.

Той се усмихна към лица, които не можеше да види.

Сякаш изобщо ги нямаше.

Сякаш нямаше нищо, освен енергията на тълпата, светлините и топлината от лампите.

— Истинското пътуване във времето вече е тук, било е тук от дълбока древност в природата и ние като учени следва да се вгледаме именно в нея.

Лекцията траеше четирийсет минути и през това време умът му бе другаде — в малкото градче Уейуърд Пайнс, Айдахо, което все повече и повече започваше да възприема като дом.

Заедно със събирача му Хавиер, който беше обещал да му осигури десет нови „наборници“ до края на годината.

С последната фаза от проучванията му и продажбата на резултатите на военните, която щеше да финансира напълно всичко, което предстоеше.

Когато завърши, започна да отговаря на въпроси. Хората се бяха наредили на опашка зад микрофона, поставен пред първия ред.

Четвърта бе една студентка по биология с дълга черна коса. Беше неизбежният въпрос, който задължително се задаваше на всяка лекция.

— Много ви благодаря за посещението, доктор Пилчър — каза тя. — За нас е истинска привилегия да гостувате в кампуса ни.

— Удоволствието е изцяло мое.

— Говорихте много за медицинското приложение на суспендирането на жизнените процеси — как може да се използва за поставяне на пациенти в стаза, докато не се намерят начини за лечението им. Но какво ще кажете за онова, за което намекнахте в началото на лекцията си?

— Пътуването във времето ли имате предвид? — каза Дейвид. — Забавната част?

— Именно.

— Ами, просто се опитвах да привлека вниманието ви.

Всички се разсмяха.

— Проработи — каза студентката.

— Питате ме дали според мен е възможно.

— Да.

Той свали очилата си и ги остави върху подвързания с кожа бележник.

— Е, определено е забавно да си мечтаем за подобно нещо, нали? Вижте, провеждани са успешни опити с мишки, чиито жизнени процеси се спират с предизвикване на хипотермия, но както можете да си представите, намирането на хора, които да се подложат на подобен експеримент, е съвсем друг въпрос. Особено когато става въпрос за дългосрочно суспендиране. Дали е възможно? Да. Така мисля. Но сме все още на десетилетия до осъществяването му. Боя се, че засега суспендирането на жизнените процеси като начин човечеството да пътува във времето е в областта на долнокачествената научна фантастика.

Докато слизаше от подиума, те все още ръкопляскаха.

Енергичната млада придружителка, която бе до него през целия му престой в кампуса, го чакаше с ослепителна усмивка.

— Беше изумително, доктор Пилчър. Господи, толкова съм вдъхновена!

— Благодаря, Амбър. Радвам се, че лекцията ви е харесала. Бихте ли ме упътили към най-близкия изход?

— Няма ли да давате автографи?

— Първо имам нужда от глътка свеж въздух.

Амбър го поведе през задните коридори и покрай някакви гримьорни към двукрила врата в дъното на сградата, до рампата за товарене.

— Всичко наред ли е, доктор Пилчър? — попита го.

— Разбира се.

— И ще се върнете скоро, нали? Вече се редят на опашка пред масата. Аз също съм си приготвила книга.

— В никакъв случай няма да я пропусна.

Дейвид бутна вратата и излезе на алеята.

Тъмнината, тишината и студът бяха добре дошли.

От контейнерите наблизо се носеше воня, чуваше се буботенето на централното отопление над залата.

Беше онзи период между Деня на благодарността и Коледа, в края на есенния семестър, когато въздухът се изпълва с аромата на

мъртви листа, а кампусът се смълчава с приближаването на изпитната седмица.

Колата му — черен „Събърбън“ — беше паркирана в алеята.

Арнолд Поуп, навлякъл алпинистко яке, седеше на капака и четеше книга на светлината на близката улична лампа.

Дейвид отиде при него.

— Как мина? — попита Арнолд.

— Свърши. Турнето свърши и това е добре.

— Приключи ли с подписването?

— Ще го пропусна. Реших да си направя малък подарък.

— Поздравления. Хайде да те закараме обратно в града. — Арнолд затвори книгата.

— Още не. Искam първо малко да се разходя из кампуса. Ако дойдат и попитат за мен...

— Изобщо не съм те виждал.

— Браво на теб.

Дейвид го потупа по ръката и тръгна по алеята. Поуп беше с него от четири години, първоначално като шофьор, но с миналото му в системата на правозащитните органи Дейвид го беше направил свой частен детектив.

Човекът бе талантлив, способен и плашещ.

Дейвид се оказа ценен не само като детектив, но и като съветник. Бързо се превръщаше в дясната му ръка.

Пресече Шеридан и след малко се озова на открито.

Въпреки късния час разноцветните стъкла на прозорците на библиотеката още светеха.

Небето бе ясно, луната се изкачваше над кулите на голямата готическа зала в далечината.

Беше оставил палтото си в колата и студеният вятър, духащ откъм езерото на четиристотин метра от него, го пронизваше през вълненото сако.

Но въпреки това усещането беше добро.

Чувстваше се добре.

Жив.

По средата на Дийринг Медоу вятърът довя до него миризмата на цигара.

Две крачки по-нататък едва не се препъна в нея.

Запази равновесие и отстъпи назад.

Видя първо кехлибареното огънче на цигарата, а след като очите му привикнаха с лунната светлина, и момичето зад нея.

— Извинете — каза той. — Не ви видях.

Тя го погледна. Коленете ѝ бяха свити до гърдите.

Дърпаше силно от цигарата, пламъчето се разпалваше и гаснеше, разпалваше и гаснеше.

Дори на слабата светлина си личеше, че не е студентка.

Дейвид приклезна.

Тя го погледна в очите.

Трепереше.

Раницата в тревата до нея беше пълна догоре.

— Добре ли сте? — попита той.

— Да.

— Какво правите тук?

— Какво ти влиза в шибаната работа? — Тя отново си дръпна. — Да не си някакъв професор тук?

— Не.

— Ами тогава *ти* какво правиш в тъмнината и на студа?

— Не знам. Просто исках за момент да остана сам. Да си прочистя главата.

— Чувството ми е познато — каза тя.

Луната се издигна над кулите на залата зад тях и освети лицето на момичето.

Лявото ѝ око беше насинено, подуто, полузатворено.

— Някой ви е ударил — каза той. Погледна отново раницата. — Сама ли сте?

— Разбира се, че не.

— Няма да ви издам.

Тя допуши цигарата до филтъра. Метна фасата в тревата, извади нова от джоба си и запали.

— Това е наистина вредно, нали знаете — каза Дейвид.

Тя сви рамене.

— Кое е най-лошото, което може да ми се случи?

— Може да умрете.

— То пък голямата трагедия.

— На колко години сте?

— А *ти* на колко си?

— На петдесет и седем.

Дейвид бръкна в джоба си, отвори портфейла и извади всички пари, които имаше.

— Това са малко над двеста долара...

— Няма да ти духам.

— Не, аз не... просто исках да ги вземете.

— Сериозно?

— Да.

Ръцете ѝ трепереха от студа, докато вземаше пачката.

— Ще си намериш ли топло легло за нощта? — полита Дейвид.

— Да бе, хотелите без проблем дават стаи на четиринайсетгодишни.

— Навън е много студено.

Тя се подсмихна и очите ѝ проблеснаха. Момичето имаше дух.

— Имам си начини. Няма да умра тази нощ, не се безпокой. Но ще си намеря топла храна. Благодаря.

Дейвид се изправи и попита:

— Откога си така?

— От четири месеца.

— Зимата иде.

— Предпочитам да замръзна до смърт, отколкото да отида в още някое приемно семейство. Не можеш да ме разбереш...

— Израснах в чудесен квартал в Гринуич, Кънектикът. Симпатично малко градче на четирийсет минути с влака до Централната гара. Ниски дъсчени огради. Хлапета, играещи си на улицата. Беше през петдесетте. Сигурно не знаеш кой е Норман Рокуел, но мястото беше като нарисувано от него. Когато бях на седем, родителите ми ни оставиха със сестра ми една петъчна вечер. Щяха да идат до града да вечерят и да гледат някакво представление. Така и не се върнаха.

— Изоставиха ли ви?

— Загинаха в автомобилна катастрофа.

— О.

— Никога не приемай, че знаеш откъде е дошъл някой.

Той си тръгна. Панталоните му шумоляха в тревата.

— Ще съм се махнала още преди да си казал на ченгетата, че си ме видял — извика тя след него.

— Няма да казвам на ченгетата — отвърна Дейвид.

След още десет крачки спря.

Погледна назад.

После се върна.

Клекна отново пред нея.

— Знаех си, че си шибан перверзник — каза тя.

— Не, учен съм. Виж, мога да ти намеря истинска работа. Топло място, където да останеш. Далеч от улиците, ченгетата, родителите, институциите или онова, от което бягаш.

— Майната ти.

— Отседнал съм в хотел „Дрейк“ в центъра. Фамилията ми е Пилчър. Вече имам стая изцяло за теб, ако размислиш.

— На твоє място не бих тръпнала в очакване.

Той се изправи.

— Пази се. Между другото, аз съм Дейвид.

— Приятен живот, Дейвид.

— А ти как се казваш?

— Какво ти пука?

— Честно казано, не знам.

Тя завъртя очи и издуха струйка дим.

— Памела — каза момичето. — Пам.

Дейвид се вмъкна тихо в апартамента си и окачи палтото си на закачалката до вратата.

Елизабет седеше в гостната и четеше на меката светлина на лампиона, надвиснал над коженото кресло до прозореца.

Беше на четирийсет и две. Късата ѝ руса коса беше започнала да губи жизнеността си — жълто, обмислящо да стане сребристо.

Зашеметяваща зимна красота.

— Как мина? — попита тя.

Той се наведе и я целуна.

— Страхотно.

— Това означава ли, че си приключил?

— *Ние* приключихме. Прибираме се у дома.

— Имаш предвид в планината.

— Сега тя е домът ни, любов моя.

Дейвид отиде до прозореца и дръпна тежката завеса. Нямаше изглед към града. Само светлините на късния трафик по Лейк Шор Драйв и черната бездна на езерото от другата страна на пътя, зейнала в мрака.

Пресече дневната и внимателно отвори вратата на спалнята.

Промъкна се вътре.

Стъпките му бяха безшумни по дебелия килим.

Трябваха му няколко секунди, докато очите му свикнат с мрака. После я видя. Свита на кълбо в огромното легло. Беше изритала завивките и се бе претърколила до ръба. Той я премести обратно в средата на дюшека, зави я и положи нежно главата ѝ на една възглавница.

Малкото му момиче въздъхна дълбоко, но не се събуди.

Той се наведе, целуна я по бузата и прошепна:

— Сладки сънища, моя сладка Алиса.

Когато отвори вратата на спалнята, завари жена си на прага.

— Какво има, Елизабет?

— Току-що почукаха на вратата ни.

— Кой е?

— Някаква тийнейджърка. Каза, че се казвала Пам. Че си ѝ казал да дойде тук. Чака те в коридора.

II.

8.

Тобаяс приключи с привързването на малката си палатка и се спусна от бора. Наведе се на отслабващата светлина над кръга от камъни и удари кремъка и стоманата. Напрежението му растеше. Беше рисковано. Винаги беше рисковано. Но бяха минали седмици, откакто не беше усещал топлината и сиянието на огън. Откакто беше сипал борови иглички в чайника с вряла вода и по гърлото му бе текло нещо топло. Беше разузнал подробно района. Никакви следи. Никакви изпращания. Нищо, което да показва наличието на нещо друго, освен една кошута и два млади елена. Беше видял кичур груба бяла козина в тръните на една малина.

Изкара искра върху парчето плат. Жълтият пламък го облиза и продължи по топката сух мъх и борова клонка. Сухите ръждивочервени иглички се запалиха. Вдигна се струйка дим.

Сърцето му се изпълни с първобитна радост. Тобаяс направи пирамида от клечки над разгарящия се огън и приближи длани към топлината. Не се беше къпал, откакто за последен път прекоси реката. Това беше най-малко преди месец. Още си спомняше как видя отражението си върху гладката като огледало повърхност — брада до гърдите, покрита с мръсотия кожа. Приличаше на пещерен човек.

Добави в огъня един по-дебел клон и се облегна на дървото. Чувстваше се относително безопасно в малката борова горичка, но нямаше смисъл да предизвиква късмета си, който и без това бе предизвикван твърде много пъти до точката на пречупване.

Извади от дъното на раницата си еднолитровото титаново котле и го напълни до половината с вода от последната си бутилка.

Добави шепа остро ухаещи борови иглички, откъснати току-що от един клон.

Сякаш за първи път от векове се почувства почти човек, докато се излежаваше и чакаше чаят да заври.

Изпи чая и остави огъня да догори. Преди да угасне напълно, направи инвентаризация на раницата си.

Шест еднолитрови бутилки за вода, от които само една бе пълна наполовина.

Кремък и огниво.

Комплект за първа помощ, от който бе останала само една таблетка „Адвил“.

Торбичка със сушена пастърма от бизон.

Лула, кибрит и последните остатъци тютюн, които пазеше за последната си нощ — ако изобщо дойдеше — в пустошта.

Последната кутийка патрони „Уинчестър 30-30“.

Револвер „Смит и Уесън“ калибър 357, чиито муниции бяха свършили преди повече от година.

Чанта-колан.

Подвързан с кожа дневник, затворен в найлонова торбичка.

Извади пръчица пастърма и остърга плесента. Позволи си пет малки хапки, преди да я върне в пакета. Допи боровия чай и прибра всичко. Метна раницата на гръб, изкатери шестте метра до убежището си и завърза раницата за един клон.

Развърза връзките на туристическите си боти — подметките отдавна се бяха износили и конците и кожата започваха да се разпадат — и ги върза за дървото. Измъкна ръцете си от ръкавите на дългото си палто „Барбур“. От месеци се нуждаеше от основно намазване с восък, но засега продължаваше да го държи сух.

Напъха се в малката палатка и дръпна ципа.

Леле, как вонеше!

Умът му не преставаше да работи.

Шансът някой рояк да се натъкне на горичката беше сравнително малък. Малка група или единак — по-голям.

Лагеруването на дърво имаше както добра, така и лоша страна.

Добрата — намираше се извън прякото им полезрение. Безброй пъти бе чувал изпукването на клонка посред нощ и тихомълком се бе подавал, за да погледне от шест или девет метра височина към някое аби, прокрадващо се под него.

Лошата ако някое създание погледнеше нагоре, с него бе свършено.

Посегна надолу и докосна гладката, покрита с кожа дръжка на бойния си нож.

Това бе единственото истинско оръжие в арсенала му. Пушката можеше да му докара единствено беди в близък бой и вече я използваше само за да ловува *своята* храна.

Винаги спеше с ръка на ножа. Понякога се будеше през малките часове и откриваше, че го е стиснал като талисман. Странно, че такъв предназначен за насилие инструмент се бе превърнал за него в средство за утеха, също като спомена за гласа на майка му.

После се събуди.

Можеше да види небето през клоните.

Дъхът му излизаше на пара.

Цареше абсолютна тишина, ако не се броеше бавното *туп-туп-туп* на сърцето му преди зазоряване.

Проточи врат и погледна надолу към остатъците от лагерния огън.

От въглените се вдигаше бял пушек.

Тобаяс избърса росата от дългата цев на пушката и метна раницата на рамо. Отиде до края на горичката и клекна между две млади дръвчета.

Беше адски студено.

Първият скреж за сезона щеше да се появи след не повече от ден-два.

Извади компаса от джоба си. Гледаше на изток. Редуващи се поляни и горички постепенно се издигаха нагоре към планините в далечината. На осемдесет, може би сто километра оттук. Не знаеше със сигурност, но се надяваше, че навремето се бяха наричали Соутут.

Ако наистина бяха те, значи си беше почти у дома.

Вдигна пушката и погледна през оптичния мерник към терена пред себе си.

Нямаше вятър.

Тревите на откритите места бяха неподвижни.

На около три километра разстояние забеляза бизон — женска с теленце.

Следващата гора беше на пет-шест километра. Трябваше да прекара доста време на открито.

Метна пушката на рамо и излезе от защитата на дърветата.

След двеста метра погледна назад към смаляващата се борова горичка.

Огън, чай и най-близкото до спокоен здрав сън, на което можеше да се надява в дивата пустош.

Вървеше към слънцето и се чувстваше по-силен, отколкото се бе чувствал от дни.

С гъстата си черна брада, черната каубойска шапка и черното палто до глезените изглеждаше като скитащ пророк, пратен да обикаля света.

И в известен смисъл може би беше точно това.

Още не бе писал в дневника, но това бе ден 1287 от пътуването му.

Беше стигнал на запад до Тихия океан и на север до мястото, където някога се бе намирал големият пристанищен град Сиатъл.

Десетки пъти се бе разминавал на косъм със смъртта.

Беше убил четирийсет и четири абита. Трийсет и девет с револвера. Три с бойния нож. Две в ръкопашни схватки, които едва не беше изгубил.

И сега само трябваше да стигне до дома.

Не само заради очакващото го топло легло и обещанието за сън без непрекъснато дебнещи смъртни заплахи. Не само заради храната и мечтата за секс с жената, която обичаше.

А защото имаше да докладва новини.

Господи, какви новини имаше само!

9.

Итън последва Маркъс до коридора на второ ниво покрай врати, отбелязани като Лаборатория А, Лаборатория В и Лаборатория С.

В края на коридора, почти в началото на стълбището, придружителят му спря пред една врата с кръгъл прозорец.

Маркъс извади картата си.

— Не знам колко ще се забавя, но ще им кажа да те уведомят, когато дойде време да се върна в града — каза Итън.

— Няма проблем. Ще бъда до вас през цялото време.

— Не, няма.

— Шерифе, заповедите ми...

— Иди да плачеш на шефа си. Може да си ми шофьор, но не и моя сянка. Вече не. И докато чакаш, домъкни докладите на Алиса за мисията ѝ.

Итън грабна картата на младия мъж, прокара я през четеца и я тикна обратно в гърдите му. Прекрачи прага, обърна се да изгледа придружителя си и затвори вратата в лицето му.

Помещението не тънеше в мрак, но беше полутъмно — като в кино пет минути преди началото на прожекцията. На стената пред него бяха наредени монитори — по пет в пет реда. Отдясно на тях имаше друга врата, която се отваряше с карта. Итън никога досега не бе получавал достъп до центъра за наблюдение.

Мъж със слушалки се обърна във въртящия се стол.

— Казаха ми, че можете да ми помогнете — каза Итън.

Мъжът стана. Риза с къси ръкави и вратовръзка със закопчалка. Оплешивяващ. С мустаци. Нещо като петно от кафе под яката. Имаше вид на човек от център за управление на мисия и помещението определено имаше атмосферата на такъв център.

Итън измина разстоянието помежду им, но не протегна ръка.

— Сигурен съм, че знаете много за мен, но се боя, че нямам представа дори за името ви — каза той.

— Тед. Шеф съм на групата за наблюдение.

Итън се беше опитал да се подготви за този момент. За срещата с третия по важност човек на Пилчър, натоварен със задачата да шпионира жителите на Уейуърд Пайнс в най-личните им моменти. Желанието да му ступи носа се оказа по-силно, отколкото беше очаквал.

„Гледа ли, докато бяхме заедно с Тереза?“

— Вие ли разследвате убийството на Алиса? — попита Тед.

— Точно така.

— Беше чудесна жена. Ще направя всичко възможно, за да ви помогна.

— Радвам се да го чуя.

— Моля, седнете.

Итън последва Тед до мониторите. Двамата седнаха на въртящи се столове на колелца. Контролният пулт сякаш беше предназначен за управление на извънземен космически кораб. Множество клавиатури, чувствителни на допир екрани и технологии, изглеждащи по-напреднали от всичко, което Итън помнеше от своя свят.

— Преди да започнем, искам да ви попитам нещо — каза той.

— Разбира се.

— По цял ден седите тук и подслушвате и гледате личния живот на хората. Прав ли съм?

Очите на Тед като че ли се замъглиха — може би от срам?

— Това е работата ми.

— Знаехте ли за мисията на Алиса в града?

— Да.

— Добре. Ето го и въпроса ми. Вие сте начело на най-сложната система за наблюдение, която съм виждал. Как така пропуснахте убийството ѝ?

— Тук не хващаме всичко, господин Бърк. В града има хиляди камери, но повечето от тях са в помещенията. Имахме много по-голяма външна мрежа, когато Пайнс започна съществуването си преди четиринайсет години, но елементите ѝ понесоха значителни поражения. Унищожаваша камери. Драстично ограничиха ползването ни.

— Значи случилото се с Алиса...

— Се е случило на сляпо място, да.

— Знаете ли къде са тези слепи места?

Тед насочи вниманието си към пулта и пръстите му се задвижиха със скоростта на светлината по клавишите и тъчпадовете.

Картините от камерите угаснаха.

Двайсет и петте монитора показаха едно общо изображение — въздушна снимка на Уейуърд Пайнс.

— Това е изглед към града и долината — каза Тед. — Виждаме на практика всеки квадратен метър в границите на електрическата ограда. Можем да увеличим образа навсякъде, където си поискаме. — Образът се увеличи, показвайки училището. Уредите на игрището се виждаха с кристална яснота.

— Това в реално време ли е? — попита Итън.

— Не. Снимката е направена преди години. Но тя е рамката, на която разчитаме при наблюдението и проследяването.

Тед потупа екрана с пръсти.

Върху картината се наложи светещ слой.

По-голямата част от града беше покрита.

Тед посочи екраните.

— Навсякъде, където виждате слоя, имаме картина в реално време от камери, задействани с микрочип. Но можете да забележите черните места.

Той чукна няколко клавиша и една къща изпълни екрана. Изгледът се смени от нивото на улицата. Тед плъзна пръст по тъчпада и викторианските прозорци и дървената обшивка изчезнаха; изображението се превърна в интерактивен чертеж.

— Ще видите, че в това жилище има три слепи места. Обаче... — Светещият слой се смени с плътно червен. — Нямаме така наречените „глухи“ места. Подобно на всяка друга, тази къща е оборудвана с достатъчно микрофони, за да засичаме всеки звук със сила над трийсет децибела.

— Колко са трийсет децибела?

— Разговор в библиотека — прошепна Тед и върна въздушния изглед към Пайнс със светлия слой. — Така че като изключим няколкото слепи места във всяка къща, повечето помещения в Пайнс са под наблюдение. Но щом излезете навън, дори да сте в града, системата започва да показва пукнатини. Вижете всички тези черни области. Онова там е заден двор без никаква възможност за наблюдение. Гробището е пълна трагедия — има само няколко камери

тук-там. А като се движите от центъра на Пайнс към скалите, нещата стават още по-зле. Вижте слепите места в южната част. Осем хектара терен без абсолютно никакво покритие. Но на теория имаме начин да се справим с това.

Тед натисна няколко копчета на клавиатурата.

Появи се нов слой наред със светеция.

Стотици червени точки.

Повечето бяха скупчени в радиус от шест преки в центъра на града.

Някои се движеха.

— Досетихте ли се какво показват? — попита Тед.

— Микрочиповете.

— Получаваме четиристотин и шейсет сигнала. Един по-малко.

— Защото съм тук с вас ли?

— Точно така.

Тед постави курсора над една неподвижна точка в сграда на Главната улица. Чукна тъчпада. До точката се появи текст.

— Брад Фишър — прочете Итън.

— Мисля, че снощи вечеряхте с Брад и съпругата му. Сега е десет и единайсет сутринта и господин Фишър е в кантората си. Точно там, където би трябвало да е. Разбира се, всички тези данни могат да бъдат обработвани по всякакви начини.

Всички точки изчезнаха, с изключение на тази на Фишър.

Часовникът в долната част на екрана започна да отброява назад.

Точката излезе от сградата, мина по Главната и влезе в къщата му.

— Колко назад във времето можете да се върнете? — попита Итън.

— До интеграцията на господин Фишър.

Червената точка започна да снове светкавично из целия град.

Месеци назад.

Години.

— И мога да му сложа следа — каза Тед.

Появи се следа, сякаш някой драскаше с перо по екрана.

— Впечатляващо — каза Итън.

— Естествено, разбирате проблема ни.

— Системата работи, докато хората не махнат микрочиповете си.

— Процедурата не е нито лесна, нито безболезнена. Разбира се, вие сте наясно с това.

— И какво всъщност правите по цял ден? — попита Итън.

— Имате предвид как се наблюдава цял град ли?

— Да.

— Сложете си слушалките.

Итън взе слушалките от конзолата.

— Чувате ли ме? — ясно прозвуча гласът на Тед.

— Да.

Пръстите на Тед заработиха по тъчпадовете и картината с Уейуърд Пайнс и траекторията на Брад Фишър изчезна, за да се смени с двайсет и пет отделни образа.

— Аз съм един от тримата техници, водещи наблюдение в реално време — каза Тед. — Зад онази врата има още четирима, които денонощно преглеждат отбелязани видео- и аудиозаписи. Следят представляващите интерес лица. Съставят доклади. Поддържат връзка с екипа ни в града. С вас. Разбирате ли как системата събира и сортира данните?

— Не.

— Не казвам, че видеото не е жизненоважно, но всъщност разчитаме най-вече на аудиото. Системата ни използва много усъвършенстван софтуер за разпознаване на глас, който отделя определени думи и тонове. Следим не толкова самите думи, колкото емоцията зад тях. Освен това имаме софтуер за разпознаване на езика на тялото, но той не е така ефективен.

— Бихте ли демонстрирали?

— Разбира се. Гледайте. Отначало е малко объркващо.

Образите по екраните започнаха да се сменят.

Итън видя...

... жена, миеща чинии...

... училищна стая с Меган Фишър, сочеща черната дъска...

... крайречния парк, пустеещ...

... мъж, седнал на стол в къща и взиращ се в нищото...

... мъж и жена, правещи секс под душа...

И така нататък.

Образите се сменяха все по-бързо и по-бързо.

Отделни звуци.

Откъси от разговори без смисъл и извън контекст, сякаш някакво дете върти бързо копчето на радио и сменя станциите.

— Уловихте ли това? — попита Тед.

— Не, кое?

Образите замръзнаха. Един от тях изпълни екраните.

Изглед от тавана към жена, облегнала се на хладилник. Скръстените ѝ ръце бяха очертани от светещия слой.

— Ето — каза Тед. — Това е защитна поза. Виждате ли слоя за разпознаване?

Пред жената стоеше мъж, но лицето му не се виждаше.

— Да опитаме от по-добър ъгъл.

На екрана се смениха картини от три различни камери с такава скорост, че Итън не успя да възприеме нито една от тях.

— Не, това е най-доброто.

Ръката на Тед задейства цифровия усилвател.

Подслушваният разговор зазвуча в слушалките на Итън.

— Но аз те видях с нея — каза жената.

— Кога? — попита мъжът.

— Вчера. Седяхте на една и съща маса в библиотеката.

— Приятели сме, Дона. Само приятели.

— Как да съм сигурна, че не сте нещо повече?

— Защото те обичам и никога не бих направил нещо, с което да те нараня.

Тед изключи звука.

— Добре. Спомням си тази двойка. Той наистина кръшка. Правил го е поне с четири жени, за които се сещам. Истински боклук.

— Значи няма да продължите да наблюдавате това?

— Напротив, ще продължим. — Тед затрака на клавиатурата. — Отбелязвам картината от тази камера. По-късно някой от техниците ще прегледа записите с господин Кръшкач от последната седмица. Ще провери дали някоя от любовните му срещи не е излязла от контрол. Господин Пилчър и Пам ще получат докладите утре сутринта.

— А после?

— Ще предприемат действията, които сметнат за необходими.

— Искате да кажете, че ще го накарат да спре да го прави ли?

— Ако поведението му бъде изтълкувано като заплаха за общия мир ли? Със сигурност.

— Какво ще направят с него?

Тед вдигна очи от пулта и се усмихна.

— Искате да кажете какво ще *направите*. По всяка вероятност вие ще се заемете с проблема, шериф Бърк.

Тед върна на екраните въздушния изглед към Уейуърд Пайнс.

— След като вече сте запознат в най-общи линии как работи системата и какви са възможностите ѝ, аз съм на ваше разположение. Какво искате да видите?

Итън се облегна назад в стола си.

— Можете ли да ми покажете проследяващия чип на Алиса?

Появи се червена точка в къща в източния край на града.

— Очевидно това не е тя — каза Тед. — В нощта на смъртта си Алиса е махнала чипа си и го е оставила в чекмеджето на нощната си масичка.

— Дори не знаех, че Пилчър има дъщеря. Как го понася той?

— Честно казано, не знам. Дейвид е сложен човек. Най-много от всичко цени контрола над емоциите. Сигурен съм, че скърби насаме.

— Къде е майката на Алиса?

— Не е тук — каза Тед с тон, който ясно даваше да се разбере, че няма да позволи задълбаване по този въпрос.

— Добре, покажете ми движението ѝ през града през последната седмица.

Тед заработи с пулта.

Точката излезе от къщата, стигна до общинската градина и се върна.

После излезе отново от къщата и изчезна от картата.

— Това е било последното ѝ идване в планината ли? — попита Итън.

— Да.

Микрочипът на Алиса отново се върна в града.

Задвижи се нагоре-надолу по Главната.

До градината.

Отново до дома ѝ.

Итън стана и се протегна. После попита:

— Можете ли да покажете друг микрочип?

— Разбира се. Чий?

— На Кейт Хюсън.

— Имате предвид Кейт Болинджър.

Тед въведе името ѝ и чукна един панел с дясната си ръка.

Появи се втора точка, в друга част на града.

— Можете ли да изолирате всички случаи, когато двете точки са били едновременно на едно и също място? — попита Итън.

— Това вече е нещо. Колко назад?

— Пак толкова. Да започнем преди една седмица.

Итън изчака Тед да вкара параметрите.

Когато погледна екраните, на картата имаше четири двойни точки.

— Можете ли...

— Да извикам видео- и аудиозаписи от всяка среща ли? Помислих си, че така и няма да ме попитате. — Тед увеличи първите две точки в общинската градина. — Това е първата среща — обясни той. — Преди шест дни. Само момент. Искам да намеря най-добрия ъгъл. — Превъртя различни изгледи прекалено бързо, за да може Итън да проумее нещо. — Така, това е най-добрата картина.

Образът на Кейт изпълни екраните. Беше с лятна рокля, слънчеви очила и сламена шапка. Вървеше към камерата между редици саксии с цветя. На едната ѝ ръка се полюшваше плетена кошница, пълна с плодове и зеленчуци.

Долната част на екраните се запълни от нечий тил.

— Това Алиса ли е? — попита Итън.

— Да.

Тед увеличи звука.

Кейт:

— Няма ли вече ябълки?

Алиса:

— Не, свършиха бързо.

Кейт бръкна в кошницата и ѝ подаде нещо.

— Спрете картината — каза Итън.

Образът замръзна — Кейт с протегнатата ръка.

— Какво е това? — попита Итън.

— Зелена ябълка?

Тед пусна видеото.

Кейт:

— Винаги ни осигурявате най-хубавите плодове и зеленчуци. И
реших да ви донеса нещо от *моята* градина.

Алиса:

— Каква великолепна чушка!

Кейт:

— Благодаря.

Алиса:

— Ще я изям довечера.

Кейт излезе от кадър.

— Искате ли да го видите отново? — попита Тед.

— Не, пуснете следващия запис.

Загледаха как Кейт и Алиса се срещат още три пъти.

На следващия ден двете се разминаха на Главната и Алиса
поклати глава.

На по-следващия пътищата им се срещнаха в парка край реката.

Този път Алиса кимна.

— Какво ли означава всичко това? — каза Тед и погледна Итън.
— Някакви идеи?

— Още не.

Тед пусна последната среща на Алиса и Кейт.

Беше се състояла в деня на смъртта на Алиса, в общинската
градина. Разговорът им беше същият като първия.

Кейт спря при сергията на Алиса.

Размениха няколко думи.

После Кейт й даде още една чушка.

Тед спря записа.

— Вероятно в чушката има бележка — каза Итън.

— Какво ни казва това?

— Не знам. Уговорка за място и време за среща? Инструкции за
Алиса да махне микрочипа си? Обяснете ми нещо. Доколкото
разбирам, когато Скиталците свалят чиповете си, не можете да ги
следите. Камерите обаче не засичат ли движенията им?

— Не.

— Не?

— Камерите ни регистрират само близостта и движението на
микрочипа.

— Какво по-точно означава това?

— Вижте, няма начин да наблюдаваме града през хиляди камери едновременно. През повечето време ще гледаме само пустеещи места. Затова камерите ни засичат микрочиповете. Иначе казано, камерата е в спящ режим, докато в обхвата на сензора ѝ не се появи някой микрочип. Тя предава картина само при наличието на чип. И дори тогава, ако чипът остане неподвижен в продължение на петнайсет минути, камерата отново минава в спящ режим.

— Тоест, искате да кажете...

— Че камерите не работят през цялото време. Когато някой жител махне микрочипа си, той се превръща във всяко отношение в призрак. По някакъв начин Скиталците са измислили как да изиграят системата.

— Покажете ми.

Тед извика нова картина.

— Това са последните трийсет секунди запис на Кейт в нощта на убийството на Алиса.

На екраните се появи спалня.

Кейт влезе в стаята по нощница до коленете.

След нея влезе съпругът ѝ.

Двамата си легнаха и угасиха светлината.

Камерата на тавана превключи на нощно виждане.

Семейство Болинджър лежеше абсолютно неподвижно в леглото.

След петнайсет минути картината угасна.

При следващото включване стаята беше изпълнена с утринна светлина, а Кейт и съпругът ѝ се надигаха в леглото.

— Сложили са си отново чиповете — каза Итън.

— Да. Но през цялата нощ, от десет и петнайсет до седем и половина на следващия ден, са били призраци. И точно през този период Алиса Пилчър е изгубила живота си.

— Това е причината Пилчър да организира празненствата, нали?
— Итън погледна Тед. — Прав ли съм? Не само защото иска градът сам да въдворява ред. А защото щом някой си махне чипа, се нуждае от помощта ни да открием беглеца.

Итън повика Маркърс и когато придружителят му се появи, му каза:

— Искам да видя квартирата на Алиса.

Слязоха по стълбите до четвърто ниво.

След пет крачки по коридора Итън позна коя е вратата на Алиса по свежите цветя на пода. Запита се дали Пилчър е пратил някой в града за тях. Стената навсякъде около вратата бе покрита с бележки, картички, снимки, знаменца.

Която и каквото и да беше била Алиса, я бяха обичали — поне в планината.

Сър, нося докладите, които поискахте — каза придружителят му и му връчи картонена папка.

— Бих искал да вляза — каза Итън.

— Разбира се.

Маркърс извади картата си и я прекара през скенера.

Итън завъртя дръжката и влезе.

Жилищното пространство бе тясно.

Без прозорци.

Не повече от девет квадратни метра.

Единично легло до отсрещната стена. Бюро. Шкаф с чекмеджета. Библиотечни рафтове по стената, половината заети от книги, другата половина от снимки в рамки.

Итън ги разгледа. Снимките бяха на една и съща жена на различна възраст — от момиче до петдесетгодишна.

„Майката на Алиса?“

Седна на леглото ѝ.

На стената срещу рафтовете имаше чудесен стенопис на плаж — палми, зелена вода с тъмни рифове, бял пясък, небе, което сякаш нямаше край.

Итън се излегна на възглавницата, качи краката си на леглото.

Усмихна се.

От този ъгъл стенописът създаваше чувството, че си на плажа, излегнал се на пясъка и загледан към фалшивата линия на хоризонта, където морето докосваше небето.

Папката беше озаглавена „Записи на контактите на Мисия #1055“.

Отвори я.

Пет страници.

Пет доклада.

Ден #5293

От: Алиса Пилчър

До: Дейвид Пилчър

Мисия #1055

Контакт #1

Обект: Жител 308, Кейт Болинджър

Първи контакт установен около 11:25 на ъгъла на Главна и Девета. Пробутана бележка до Кейт Болинджър, гласяща: „Писна ми да ме наблюдават“. Кратка среща на погледи. Без разменени думи. Без други контакти на тази дата.

Ден #5311

От: Алиса Пилчър

До: Дейвид Пилчър

Мисия #1055

Контакт #2

Обект: Жител 308, Кейт Болинджър

Осемнайсет дни след първия контакт Болинджър дойде при мен в градината и ми даде чушка. Чушката бе разрязана и в нея бе открита бележка, в която пишеше: „Проследяваш чип на ахилесовото сухожилие на левия крак. Изрежи го в някой килер, но го дръж със себе си до следващ сигнал“. Две възможни дати с час за среща, за да потвърдя, че съм махнала чипа. Първата е в ден 5312 в 14:00. Следващата е в ден 5313 в 15:00. Ако не успея да махна чипа до ден 5313, връзката се прекъсва. Без други контакти на тази дата.

Ден #5312

От: Алиса Пилчър

До: Дейвид Пилчър

Мисия #1055

Контакт #3

ОБЕКТ: ЖИТЕЛ 308, Кейт Болинджър

В 14:00 се разминах с Болинджър, докато вървях на юг по Главната недалеч от кръстовището с Шеста. Поклатих глава. Без други контакти на тази дата.

ДЕН #5313

От: Алиса Пилчър

До: Дейвид Пилчър

Мисия #1055

КОНТАКТ #4

ОБЕКТ: ЖИТЕЛ 308, Кейт Болинджър

В 15:00 се разминах с Болинджър, докато вървях на юг по алеята край реката. Кимнах. Тя се усмихна. Без други контакти на тази дата.

ДЕН #5314

От: Алиса Пилчър

До: Дейвид Пилчър

Мисия #1055

КОНТАКТ #5

ОБЕКТ: ЖИТЕЛ 308, Кейт Болинджър

Болинджър се появи на сергията ми с втора чушка. Бележката в нея гласи: „Довечера 1:00. Мавзолеят в гробището. Остави чипа в чекмеджето на нощната масичка. Носи яке с качулка“. Подробности в утрешния доклад.

Итън вървеше по коридора на трето ниво, следван от придружителя си.

В средата спря пред двукрила врата. Видя през прозореца баскетболен мач. Тениски срещу голи до кръста. Удари на топката по паркета. Скърцане на гуменки. За миг му хрумна безумната мисъл да се включи в играта.

Продължиха напред.

— Мога ли да те попитам нещо, Маркъс?

— Давайте.

— На колко си години?

— На дваисет и седем.

— И от колко време живееш тук?

— Господин Пилчър ме извади от летаргия преди две години, за да заменя охранител, загинал по време на мисия отвъд оградата.

— Всеки в планината е знаел с какво се захваща, когато е постъпвал при Пилчър, нали?

— Точно така.

— Ти защо го направи?

— Кое да съм направил?

Итън спря пред вратата на кафенето.

Обърна се към Маркъс.

— Защо заряза стария си живот заради това?

— Не съм зарязвал нищо, господин Бърк. Знаете ли какъв бях в предишния си живот?

— Какъв?

— Измамник и пиянде.

— И какво? Пилчър те намери? Даде ти шанс да станеш всичко, което би могъл да бъдеш?

— Срегнах го точно след като излязох от затвора — тригодишна присъда заради пътнотранспортно произшествие с жертви. Бях друсан и пиан и убих едно семейство точно на Нова година. Той видя в мен нещо, за което никога не бях подозирал.

— Имаше ли семейство? Приятели? Живот, който поне да е твой? Какво те накара да му се довериш и да се озовеш на това място?

— Не знам, но той излезе прав, нали? Тук сме част от нещо, господин Бърк. Нещо, което има значение. За всички ни.

— Ще ти кажа нещо, Маркъс, и не искам никога да го забравяш. Никой не е питал мен или когото и да било в онази долина дали искаме да бъдем част от това.

Итън продължи нататък.

В началото на стълбището към първо ниво го спря шум.

Маркъс вече прокарваше картата си през четеца на стъклената врата към пещерата.

Итън тръгна обратно по коридора.

— Господин Бърк, къде отивате?
Шумът приличаше на писък.
Като писък на банши.
Измъчен.
Нечовешки.
Беше го чувал и преди. Смразяваше кръвта му.
— Господин Бърк!
Итън вече тичаше по коридора, а писъците ставаха по-силни.
— Господин Бърк!
Той спря пред един голям прозорец.
Впери поглед през стъклената преграда към лабораторията.
Видя вътре двама мъже с бели престилки и Дейвид Пилчър.
Бяха наобиколили една аберация.
Създанието беше завързано за метална носилка на колела.
Яките кожени ремъци се опъваха по краката му, под и над коленете.
Един през тялото му.
Пети обездвижваше главата.
Дебелите му китки и глезени бяха приковани към носилката от яки стоманени скоби и създанието се мятеше, сякаш пускаха по него електрически ток.
— Не бива да сте тук — каза Маркърс, който най-сетне успя да го настигне.
— Какво му правят?
— Елате, да вървим. Господин Пилчър няма да остане доволен, ако види...
Итън заблъска по стъклото.
— Господи! — промърмори Маркърс.
Мъжете се обърнаха.
Двамата учени се намръщиха.
Пилчър им каза нещо и тръгна към вратата на лабораторията.
Когато тя се отвори, писъците на абито се усилиха и отекнаха по коридора, сякаш някакъв демон крещеше от ада.
Вратата се затвори.
— Итън, какво има?
— Излизах. Чух писъците.

Пилчър се обърна към стъклото. Абито се беше успокоило или бе останало без сили. Само главата му се въртеше под ремъка, а писъците бяха стихнали до стонове. Итън виждаше през прозрачната кожа как сърцето му тупти яростно. Нямаше детайли. Само цвят и смътна движеща се форма, сякаш гледана през матово стъкло.

— Екземпляра си го бива, нали? — каза Пилчър. — Сто четирийсет и три килограмов здравеняк. Един от най-едрите мъжки, които сме виждали. Човек би си помислил, че е алфа-мъжкар на рояк, но снайперистът ми го видял сутринта да върви през каньона съвсем самичък. Трябвали му четиристотин милиграма телазол, за да го упои. Това е доза за едър мъжки ягуар. И беше само леко *замаян*, когато стигнахме до него.

— От колко време го държите упоен?

— Транквилантите действат само около три часа. След това по-добре да ги заключиш, защото идват на себе си много ядосани.

— Наистина е голям.

— Определено е по-голям от онзи, с който си имаше вземане-даване. Сигурен съм, че ако се беше срещнал с този мъжкар в каньона, сега нямаше да разговаряме.

— Какво ще правите с него?

— Готвим се да махнем една жлеза в основата на врата му.

— Защо?

— Абитата общуват чрез феромони. Това са предавани по въздуха сигнали, които предават информация и предизвикват реакции.

— Нима хората не правят същото?

— Да, но по много по-инстинктивен и широк начин. Сексуално привличане. Разпознаване между майка и новородено. Абитата използват феромоните така, както ние използваме думите.

— И защо режете на практика езика му?

— Защото последното, което искаме, е да каже на приятелите си, че е в беда. Не ме разбирай погрешно. Обичам оградата. Доверявам ѝ се. Но идеята за няколкостотин абита от другата ѝ страна, опитващи се да измислят как да спасят брат си, ме притеснява. — Пилчър погледна към кръста на Итън. — Пак не си носиш револвера.

— Тук съм. В планината. Какво значение има?

— Има, Итън, защото те помолих да го носиш. Просто е. Носи оръжието си непрекъснато. Влез в ролята си, по дяволите.

Итън погледна отново през стъклото.

Единият от учените се беше навел над лицето на абито и светеше с фенерче в лявото му око. Създанието съскаше.

Изглеждаше високо между метър и деветдесет и два и десет.

С ръце и крака като въжета от увити стоманени нишки.

Итън не можеше да откъсне поглед от звяра.

Черните му нокти бяха дълги колкото пръстите му.

— Интелигентни ли са? — попита той.

— И още как.

— Умни като шимпанзета?

— Мозъците им са по-големи от нашите. Поради очевидните комуникационни бариери преценяването на интелигентността им — от наша гледна точка — е проблематично. Опитвал съм серия социални и физически тестове и не мога да кажа, че не могат да ги преминат. Просто отказват да го правят. Все едно да подложат теб на тестове, а ти да ми кажеш да си ги завра еди-къде си. Нещо такова. Преди няколко месеца успяхме да уловим един донякъде покорен екземпляр. Женска. Държим я в девета клетка. С нисък рейтинг на враждебност. Нарекохме я Маргарет.

— Колко нисък?

— Дадох ѝ тестове за памет, докато седях от другата страна на масата. Вярно, двама от хората ми бяха зад мен с насочени в гърдите ѝ едрокалибрани пушки. Но въпреки това тя не показва признаци на агресия.

— Какви тестове?

— Проста детска игра на запомняне. Ела, повърви с мен.

Пилчър почука по стъклото и вдигна пръст на учените.

Тръгнаха по коридора към стъклената врата в дъното. Маркърс ги следваше.

— Използвам малки картички. Едната страна е празна. На другата има снимка — жаба, велосипед, чаша мляко. Подреждам ги със снимката нагоре на масата и оставям Маргарет да ги разгледа. Започваме лесно. Пет картички. После десет. Тя разполага с две минути да ги разгледа. После ги обръщам, за да не вижда снимката. Бъркам в торба с дубликати. Показвам ѝ някоя — например картичката с чашата мляко. Тя докосва с нокът съответната картичка на масата и аз я обръщам, за да видя дали е познала.

— И как се справя?

— Итън, стигнахме до сто и двацет картички, като на Маргарет са й нужни само трийсет секунди да запомни местата им.

— И познава всичките?

Пилчър кимна и каза с известна гордост:

— Напълно. Спря и посочи малкия прозорец на една врата, през която се влизаше само с карта. — Държа я там. Искаш ли да се запознаеш с нея?

— Ни най-малко.

Флуоресцентната светлина блестеше в стъклото.

Итън заслони лицето си с длани и погледна в клетката.

— Знам какво си мислиш — каза Пилчър. — Но не вярвам, че тя е аномалия. Имам предвид интелигентността ѝ. Просто темпераментът ѝ е различен. Кое не означава, че не би ми разкъсала гърлото, ако реши, че може да ѝ се размине.

Помещението представляваше само под, стени, таван. И чудовище.

Нещото на име „Маргарет“ седеше в ъгъла със свити към гърдите крака. Гледаше към прозореца с малките си матови очи, които изобщо не мигаха.

— Вече я научих на петдесет и два знака. Учи много лесно. Искане да общува. За съжаление ларинксът ѝ е устроен различно от нашия и не е в състояние да говори, поне по разбираем за нас начин.

Аберацията изглеждаше едва ли не така, сякаш медитира.

За Итън беше безкрайно по-обезпокоително да види създаването неподвижно и кротко.

— Не знам дали видя доклада ми тази сутрин — каза Пилчър.

— Не, дойдох направо тук.

— Събуждаме един перспективен жител. Уейн Джонсън. Днес е първият му ден. Вероятно в момента се събужда в болницата. Пам е поела ориентирането му. Ще видим как ще мине, но може да ни потрябва помощта ти през следващите дни.

— Добре.

— Надявам се, че Тед от наблюдението ти е бил от полза.

— Беше.

— Това означава ли, че скоро ще се свържеш с бившия си партньор?

— Довечера или утре.

— Отлично. Имаш ли план?

— Работя по въпроса.

— Ще ми докладваш всеки ден как върви.

— Дейвид, относно обаждането ти снощи — каза Итън.

— Забрави. Просто реших, че трябва да знаеш.

— Искях отново да ти кажа колко съжалявам за загубата ти. Ако имаш нужда от нещо...

Пилчър впери поглед в Итън. В очите му имаше ярост, но гласът му бе спокоен.

— Открий кой направи това на малкото ми момиче. Това е всичко, от което имам нужда. Само толкова.

10.

Когато Уейн Джонсън се събуди, Пам седеше до леглото му в класическа униформа на медицинска сестра.

Той дълго лежа неподвижен под завивките, мигаше към тавана.

Накрая се надигна и я погледна.

Беше без риза, оплешивяваш.

На четирийсет и две.

Никога не се беше женил.

Нямаше деца.

Уейн беше дошъл в Уейуърд Пайнс, Айдахо, на 8 август 1992 г. като пътуващ продавач на енциклопедии. Беше пристигнал късно и бе почукал на пет врати. Вечерта, след една успешна продажба, отседнал в хотела и отишъл в семеен ресторант. По пътя бил блъснат от мотоциклет на едно кръстовище. Идеален инцидент — достатъчно силен удар, за да изгуби съзнание, но не и да го убие или да причини трайни увреждания на мозъка му.

Предвид смъртта на Питър Маккол при оградата две нощи по-рано градът бе готов за появата на нов жител.

Кожата на Уейн Джонсън още изглеждаше сивкава. От изваждането му от летаргия и преливането на кръв бяха минали само десет часа, но цветът му щеше да се възстанови до края на деня.

Пам му се усмихна.

— Здравейте.

Той присви очи към нея. Вероятно още виждаше размазано, докато организъмът му се рестартиреше.

Погледът му се стрелна из стаята.

Намираха се на четвъртия етаж на болницата. Прозорецът бе притворен и завесите бяха дръпнати. Ветрецьт подухваше ритмично, сякаш самата стая дишаше.

— Къде съм? — произнесе Уейн Джонсън.

— В Уейуърд Пайнс.

Той придърпа завивките до брадичката си, но не от свенливост.

— Аз... замръзвам.

— Напълно нормално е. Ще се почувствате по-добре в края на деня, обещавам ви.

— Стана нещо — каза мъжът.

— Да. Станало е нещо. Помните ли какво?

Очите му се присвиха.

— Знаете ли как се казвате? — попита Пам.

Пълната амнезия, особено през първите четирийсет и осем часа, се наблюдаваше при трийсет и девет процента от събудените.

— Уейн Джонсън.

— Много добре. Помните ли защо сте дошли тук?

— Да продавам енциклопедии?

— Да. Добре. Направихте ли продажби?

— Не си спом... една. Може би. Да. Една продажба.

— И после какво стана?

— Отивах да вечерям и... — Пам видя как споменът за травмата го връхлита, как сянката на страха минава по лицето му. — Нещо ме удари. Не знам какво. После не помня нищо. Това болница ли е?

— Да. И сега това е вашият град.

— *Моят* град ли?

— Точно така.

— Аз не живея тук. А в Скотсблъф, Небраска.

— Живели сте в Скотсблъф, но сега живеете тук.

Уейн се понадигна.

За Пам това беше най-любимата част от интеграцията. Да гледа как новият жител започва да проумява, че животът му — или онова, което бе това ново съществуване — се е променил необратимо. Нищо не можеше да се сравнява с празненствата, но тези моменти на тихо, съсипващо откровение бяха на второ място, поне за нея.

— Какво означава това? — попита Уейн Джонсън.

— Означава, че вече живеете тук.

Понякога успяваха да свържат точките сами.

Понякога трябваше леко да ги побутне.

Пам изчака минута, като гледаше как зъбните колелца зад очите на г-н Джонсън се въртят трескаво.

Накрая той каза:

— При инцидента... пострадах ли?

Пам се пресегна и потупа издутината на крака му под одеялото.

— Боя се, че да.

— Лошо ли?

Тя кимна.

— Аз...?

Той огледа стаята.

Погледна ръцете си.

Пам усещаше идването на въпроса.

Зовеше го.

Беше се приближил на пръсти до него.

— Аз...?

„Задай го. Просто го задай“ — помисли си Пам. Данните бяха категорични — почти всеки жител стигаше до този въпрос и намираще кураж да го зададе на глас, след което интеграцията минаваше без инциденти. Прескачането му беше плашещо точен индикатор за невярващите, борците, бегълците.

Уейн затвори уста.

Преглътна въпроса като горчиво хапче.

Пам не го притисна. Нямаше смисъл.

Още беше рано.

Още имаше предостатъчно време да накара г-н Джонсън да си помисли, че е умрял.

11.

Итън седеше на маса до прозореца в „Димящото зърно“, отпиваше от капучиното си и гледаше магазина за играчки от другата страна на улицата. Наричаше се „Дървени съкровища“ и към него имаше работилница, в която един мъж, Харолд Болинджър прекарваше работните дни в правене на играчки. Съпругата му Кейт Болинджър, бивша Кейт Хюсън, някогашна партньорка на Итън в Сикрет Сървис, работеше в магазина.

Итън беше разговарял с нея само веднъж след пристигането си в Уейуърд Пайнс, по време на ужасната си интеграция. Но след като стана шериф, двамата не бяха разменили нито дума и до този момент беше успявал да я избягва напълно.

Сега я наблюдаваше през стъклото.

Тя седеше до касовия апарат в празния магазин за играчки, погълната от книга. Беше късен следобед и падащите под ъгъл лъчи проникваха през витрината и осветяваха преждевременно побеляващата ѝ коса, правейки я почти ослепителна.

Като купест облак, осветен отзад от слънцето. Беше чел досието ѝ. Няколко пъти.

Кейт живееше в Уейуърд Пайнс от почти девет години. Когато Итън дойде да я търси, тя беше на трийсет и шест. За три седмици бе станала на четирийсет и пет. В предишния им живот той бе с една година по-възрастен от нея. А сега тя бе с осем години по-голяма от него.

Досието ѝ описваше брутална интеграция.

Борила се, опитвала се да бяга, играла си с търпението на Пилчър дотам, че едва не ѝ устроил празненство.

А после просто се предала.

Установила се в определената ѝ къща.

Започнала да върши определената ѝ работа.

И две години по-късно, когато тогавашният шериф на Пилчър ѝ казал, се омъжила за Харолд Болинджър и се преместила да живее при него без абсолютно никакви възражения.

В продължение на пет години двамата били примерни граждани. Първият доклад бил задействан от думи, засечени от микрофона над леглото им.

Прошепната фраза, едва достигаща обхвата на устройството.

Гласът на Кейт: „Енглър и Голдън участват“.

После нищо в продължение на месец, докато една нощ микрочипът на Кейт се озовал в гробището — в два и половина след полунощ.

Шериф Поуп я проследил. Намерил я да се шляе сама. Разпитал я, но тя се направила на тъпа. Извинила се. Излъгала, че се скарали с Харолд и имала нужда от глътка чист въздух.

И един последен инцидент два дни по-късно — Харолд и Кейт изчезнали за един час в килера към спалнята им, който случайно се оказал едно от малкото слепи места в къщата.

Данните били отбелязани, бил генериран доклад, но не открили нищо.

В продължение на година и половина нямало нови доклади, докато Тед от отдела за наблюдение не изпратил меморандум до Пилчър и Пам.

Итън го прочете, докато отпиваше от капучиното си.

Ден #5129

От: Тед Ъпшоу

До: Дейвид Пилчър

Относно: Жители 308 и 294, Кейт и Харолд Болинджър

През последните няколко месеца имам растящи подозрения и сега се чувствам длъжен да ги споделя с вас. След полунощ, веднъж на всеки две седмици, камерите в единайсет известни ни домакинства (Болинджър. Енглър, Кирби, Тюриел, Смит, Голдън. О’Брайън. Найсуондър, Грийн, Бранденбург и Шоу) престават да предават картина за продължителен период, приблизително между четири и седем часа. Типичните нощни картини представляват два часа мятане и въртене. Единственото, което може да причини такава продължителна липса на картина, е

пълната неподвижност на микрочипа. Иначе казано, няма движение, което да активира камерите. Но това е невъзможно.

За да се изключи една камера за часове нощем, хората трябва да спят напълно неподвижни. Или да са мъртви. Камерите са много чувствителни и са програмирани да се събуждат и при най-малкото движение, дори при повдигането и спускането на гръдния кош при дълбок сън.

Камерите не са извадени от строя. Ако случаят беше засвидетелстван само в едно домакинство, щях да го отпиша като аномалия. Но броят на случаите, повтарянето им и фактът, че се случват едновременно на много места, ме карат да заключа, че зад гърба ни става нещо по-голямо, тайно и координирано.

Смятам, че гореспоменатите жители, а може би и други, не само са открили микрочиповете си, но и са намерили начин да ги махат по всяко време пред камерите. Естествено, без микрочиповете жителите могат да се движат невидими из домовете си, през града и дори отвъд оградата.

Вероятността растящ контингент жители да се срещат тайно е много обезпокоителна и изисква незабавни действия.

Итън допи капучиното си и излезе на улицата.

Когато влезе в магазина за играчки, над вратата зазвъняха звънчета.

Беше дишал дълбоко, докато пресичаше Главната, но сърцето му продължаваше да тупти като полудяло.

Кейт вдигна очи от книгата — опърпано евтино издание на Лий Чайлд, последния роман от поредицата за Джак Ричър.

Бялата коса я правеше да изглежда по-възрастна отдалеч. Отблизо си оставаше младолика. С няколко бръчки, но все така привлекателна. Сравнително неотдавна — поне от неговата гледна точка — той бе влюбен в тази жена.

Връзката им трая три месеца, които бяха най-интензивните, безразсъдни, ужасяващи, щастливи и изпълнени със съдържание в живота му. Представяше си, че би се чувствал по същия начин и ако беше непрекъснато под въздействието на хероин, без да се страхува, че всяка доза може да доведе до смъртта му.

Тогава бяха партньори и една седмица пътуваха заедно в северната част на Калифорния.

Всяка нощ вземаха две стаи. Всяка от петте нощи той оставаше при нея. Почти не спаха през седмицата. Не можеха да изкарат и миг, без да се докосват. Не можеха да спрат да говорят, когато не се любеха, а дневните часове, когато трябваше да се преструват на професионалисти, правеха всичко още по-прекрасно мъчително. Никога не се бе чувствал така напълно естествено с някого. Дори с Тереза. Безусловно приемане. Не само на тялото и ума му, но и на нещо повече, на същността му. Итън никога не се беше свързвал с никого на такова ниво. Най-щедрата благословия и най-съсипващото проклятие бяха обединени в една и съща жена и въпреки болезнената вина и осъзнаването как връзката може да съсипе съпругата му, която все още обичаше, идеята да обърне гръб на Кейт му се струваше като предателство спрямо душата му.

Затова тя го беше направила вместо него.

В една студена дъждовна нощ в Капитол Хил.

В сепаре на чаша белгийска бира в шумен тъмен бар на име „Залитацият монах“.

Беше готов да напусне Тереза. Да зареже всичко. Беше поканил Кейт там, за да ѝ го каже, а вместо това тя се бе пресегнала през дървената маса, излъскана от десетки хиляди бирени чаши, и бе съкрушила сърцето му.

Кейт не беше омъжена, нямаше деца.

Беше готова да скочи в пропастта с него, когато той имаше толкова много неща, които да го държат на ръба.

Две седмици по-късно тя вече беше в Бойси, след като бе подала молба за прехвърляне.

Година по-късно беше изчезнала в Айдахо в някакво градче наред нищото, наречено Уейуърд Пайнс, а Итън бе изпратен да я търси.

Осемнайсет столетия по-късно, след като почти всичко, което бяха познавали, се бе превърнало в прах или се беше разпаднало, двамата стояха и се гледаха в един магазин за играчки в последния град на планетата.

За момент взирането в лицето ѝ така отблизо замъгли съзнанието на Итън.

Кейт заговори първа.

— Чудех се дали ще се отбиеш някога.

— И аз самият се чудех.

— Поздравления.

— За?

Тя посегна през тезгяха и потупа блестящата му месингова значка.

— За повишението. Радвам се да видя, че шоуто се води от познато лице. Как свикваш с новата работа?

Добра беше. От кратката размяна на реплики беше очевидно, че Кейт е овладяла майсторски повърхностното говорене на Уейуърд Пайнс, при това без никакви усилия.

— Справям се — каза той.

— Несъмнено се радваш, че имаш нещо постоянно и предизвикателно. — Кейт се усмихна и Итън нямаше как да не чуе подтекста. Запита се дали всички го чуват. Дали изобщо замлъква някога.

„За разлика от това да тичаш полугол през града, докато всички се опитваме да те убием“.

— Работата ми приляга добре — каза той.

— Страхотно. Наистина се радвам за теб. Е, на какво дължа удоволствието?

— Просто исках да намина и да кажа здрасти.

— Е, много мило от твоя страна. Как е синът ти?

— Бен е чудесно — отвърна Итън.

— Бързо расте.

— Така е.

Господи, чувстваше се толкова сковано, докато говореше с нея. Като лош диалог в роман или актьори, които си четат репликите.

От съседното помещение се чу чукане — Харолд майстореше нещо.

— Как е съпругът ти? — попита Итън.

Думата не му хареса — не и когато се отнасяше за мъжа, чукал Кейт през последните седем години. Или бракът им беше само привиден? Може би тя тайно го мразеше, но не го показваше пред хората? И никога не му е позволявала да я докосне?

— Великолепен е — каза тя и искреността на усмивката ѝ противоречеше на всичко, което си беше помислил. Тя обичаше Харолд. Лицето ѝ грейна, когато каза името му. В този момент и само за миг Итън успя да зърне истинската Кейт.

— Той ли е оттатък? — попита Итън.

— Да. Разчукал се е. Шегуваме се, че той е мускулът, а аз мозъкът на този бизнес.

Итън се изсмя насила.

— Не съм се срещал с него. Е, в *действителност*.

Мислеше си, че тя ще разбере намека му. Предложение да ги запознае.

Но тя каза само:

— Ще се срещнеш. Днес е малко зает покрай една поръчка за училището. Защо не вземеш нещо за Бен? Каквото си избереш. За сметка на фирмата.

— Не бих могъл.

— Настоявам.

— Много мило от твоя страна.

Итън отстъпи от касовия апарат. Магазинът не беше голям, но рафтовете му преливаха от пода до тавана с ръчно изработени играчки. Той взе една дървена кола. Колелата ѝ се въртяха. Вратите, предният капак и багажникът се отваряха.

— Наистина е добра — каза той.

— Нещата на Харолд са изумителни.

Итън върна колата на рафта.

Кейт излезе иззад тезгяха. Беше с жълта рокля с тона на есенните листа на трепетлика. Фигурата ѝ почти не се беше променила.

— Колко голям е Бен сега? — попита тя.

— На дванайсет.

— Хм. Трудна възраст, през която традиционните играчки започват да губят привлекателността си. — Тя отиде в дъното на магазина. Босите ѝ крака стъпваха по паркета, който почти сияеше под

лъчите на следобедното слънце, нахлуващо през витрината. — Но си мисля, че имам подходящото нещо.

Повдигна се на пръсти и посегна за една прашка на най-горния рафт.

Изработката бе проста, но изискана.

Резба върху изгладено дърво.

Дебел ластик, завързан за двата края на чатала, и кафяв кожен джоб в средата.

— Идеална е — каза Итън.

— За мен е удоволствие.

Докато вземаше прашката, другата му ръка посегна и докосна ръката на Кейт. Чуването в другото помещение бе спряло, но блъскането на сърцето на Итън бе оглушително в тишината на магазина.

Той я погледна в очите, които изглеждаха по-сини, отколкото ги помнеше, и погали пръстите на лявата ѝ ръка.

Като се мъчеше да не обръща внимание на електричеството, което прескочи през тях, докато се докосваха.

Тя не се отдръпна.

Погледът ѝ се стрелна към ръцете им.

Тя взе листчето от него и го стисна в шепата си.

— Наистина се радвам да те видя отново — каза Итън.

И излезе от магазина.

Звънчето над вратата на „Недвижими имоти Уейуърд Пайнс“ звънна.

Тереза вдигна поглед към влизащия в офиса мъж. Никога досега не го беше виждала.

Незабавно позна, че е новодошъл, каквото и да означаваше това.

Изглеждаше блед като платно и много объркан.

Спря до бюрото и попита:

— Вие ли сте Тереза Бърк?

— Да.

— Казаха ми да говоря с вас за къща, но всъщност не знам какво...

— Да, разбира се, мога да ви помогна с това. Как се казвате?

— Ъ-ъ-ъ, Уейн. Уейн Джонсън.

Тереза протегна ръка и се здрависаха.

— Приятно ми е да се запознаем, Уейн. Заповядайте, седнете.

Извади папката с наличните къщи и я плъзна към него.

Той се поколеба.

За момент тя се зачуди дали няма да си излезе.

Но той отвори папката и започна да прелиства страниците.

Тереза мразеше това. Едно беше да помогне с преместването в нова къща на хора, които живеят от няколко години в Уейуърд Пайнс. Те знаеха как стоят нещата, как да играят представлението. А този нещастник беше дошъл току-що. Нямаше представа какво се случва с него. Защо е тук. Защо не може да се махне. Тереза се запита дали вече не са го заплашвали.

След около минута той се наведе напред.

— Харесайте ли си нещо? — попита Тереза.

— Какво става тук? — тихо прошепна той.

— Какво искате да кажете? — отвърна Тереза. — Просто преглеждаме недвижими имоти. Вижте, знаей, че купуването на нова къща може да е смущаващо, но съм тук, за да ви помогна.

И го каза така, сякаш почти го вярваше.

Някакво движение на отсрещната страна на улицата привлече вниманието ѝ. Итън излизаше от „Дървени съкровища“ с прашка в ръка.

Итън гледаше през прозореца над кухненската мивка как небето потъмнява. Лампите в къщите започваха да светват. Долината се изпълни със звуците на пианото на Хектор Гейтър.

Ветрецьт през мрежата носеше напомнящ за зимата мраз. Итън го забелязваше все повече и повече — когато слънцето се скриеше зад планините, студът се настаняваше в долината почти моментално. С агресивност от самото начало, която той намираше за обезпокоителна. Беше чувал да говорят, че зимите тук са дълги и направо легендарни.

Ръцете му се забавиха под топлата вода.

Внезапно Тереза се озова до него.

Стовари чиния върху плота.

— Всичко наред ли е? — попита Итън.

Беше се държала странно на вечеря. Странно дори за Уейуърд Пайнс. Не бе казала нито дума. Не бе откъснала очи от чинията си.

Погледна го.

— Не забравяш ли нещо? — попита тя.

— Не.

Беше ядосана. Зелените ѝ очи пламтяха.

— Нямаше ли нещо за Бен?

„Мамка му!“

Беше го видяла. Някак си го беше видяла в магазина за играчки. Но той не беше донесъл прашката у дома. Вместо това беше отишъл в участъка, бе попитал Белинда за новини и беше прибрал подаръка на Кейт в долното чекмедже на бюрото си.

С надеждата да избегне точно този разговор.

— Какво направи с нея? — попита тя. — Мисля, че синът ни ще се радва да си има прашка.

— Тереза...

— Господи, наистина ли ще опитваш да отричаш?

Той дръпна ръцете си от струята и ги избърса с кърпата, преметната през дръжката на фурната.

Усети в гърлото си ужасно метално изгаряне, което му напомни за нощта, когато разказа на Тереза за Кейт. Бившата му партньорка вече беше в Бойси, когато той седна с Тереза и изля всичко. Не можеше да живее с лъжата между тях. Прекалено много я уважаваше. Прекалено много я обичаше. *Никога* не беше преставал да обича съпругата си.

Тереза не разбра.

Това не го изненада.

Но и не го изхвърли.

Това вече го изненада.

Беше плакала и остана съсипана, но накрая пак го обичаше.

Все още.

Въпреки.

И се случи нещо странно — реакцията ѝ го накара да я заобича още повече. Показа му я в светлина, в която никога не я беше виждал. Или по-скоро беше пропуснал.

Тереза пристъпи към него.

— Видях те там — каза тя. — В магазина ѝ. *Видях те.*

— Бях там — рече Итън. — Тя ми даде прашката за Бен и не я донесох у дома...

— Защото искаше да я скриеш от мен.

— Защо ѝ е да ми дава нещо, което очевидно е от нея, ако правехме нещо зад гърба ти?

— Но ти все пак я скри от мен.

— Да.

Тереза затвори очи и за момент Итън си помисли, че ще го разпердушини.

Тя отвори очи.

— Тогава защо отиде при нея?

Итън се облегна на печката.

— По работа, Тереза. Само това мога да ти кажа.

— Работа?

— Иначе никога не бих отишъл при нея.

— И очакваш просто да приема думата ти?

— Обичам те и ми се иска никога да не я бях срещал. Нямах представа.

— Какво се очаква да направя?

Тереза пусна чешмата и си сипа чаша вода.

Изпи я.

Остави чашата.

Загледа се през мрежата на прозореца.

— Виж, получил си нещо от нея, което не си могъл да получиш от мен. Някакво изживяване отвъд нашето. Не те мразя заради това. Никога не съм те мразила. — Тя се обърна към него. От сапунената вода в мивката се вдигаше пара. Гейтър свиреше концерт за пиано на Моцарт. — Но това не означава, че не си ми причинил болка.

— Зная.

— Чудя се дали тя те кара да се чувстваш така, както *ти* мен. Не се опитвай да отговаряш. Значи по работа, а?

— Да.

— Предполагам, това означава...

— Не мога да говоря за това.

Тя кимна.

— Ще взема вана.

— Приключих с нея, Тереза. Напълно.

Остана да гледа как жена му излиза от кухнята, чу как паркетът скърца под краката ѝ, докато вървеше по коридора към банята.

Затвори се врата.

След малко чу приглушеното плискане на вода във ваната.

Итън се вмъкна под завивките.

Легна настрани, опрял глава на ръката си, и загледа спящата си жена.

Топлината на тялото ѝ загряваше пространството между чаршафа и завивката.

Беше оставила прозореца притворен и въздухът бе достатъчно студен, за да го накара да се замисли дали да не извади още едно одеяло от дъбовата ракла до леглото.

Мислеше, че може да задреме за около половин час, и се опита да затвори очи, но просто не се получаваеше.

Умът му рядко преставаше да работи.

Кейт несъмнено бе прочела бележката му.

Но как я беше приела?

Преди седем часа, докато седеше в кафенето, той най-сетне беше решил как да действа.

Беше откъснал парченце от последния брой на „Уейуърд Лайт“ и бе написал на него:

Те знаят за теб. Наблюдават ви. Изпратиха ме да ви проверя. Мавзолеят. 2:00. Тази нощ.

12.

01:55

Никаква луна и безброй звезди в черно, черно небе.

Студ.

Малкото езерце без патици в градския парк започваше да се покрива с лед покрай брега.

Следобед един от хората на Пилчър беше докарал нов „Бронко“ пред къщата на Итън — двойник на предишния джип, може би мъничко по-лъскав.

Но Итън бе предпочел да отиде пеша.

Пъхна ръце дълбоко в джобовете си. Върховете на пръстите му бяха изтръпнали от студа.

След малко вървеше покрай реката. Водата ромонеше между камъните, нощният въздух ухаеше сладко на чистота.

Наистина ли бяха минали само две седмици, откакто бе прекосил същата река посред нощ, гонен от целия град, за да избяга нагоре в каньона?

Вече не се чувстваше като онзи човек.

Прескочи разпадащата се каменна стена, излязла сякаш от стихотворение на Фрост. Блоковете бяха студени като лед.

Надгробните камъни светеха като древни лица под звездите. Ромонът на реката затихна.

Итън нагази през трева до кръста и си запробива път през храсталаците.

Тук, сред мъртвите в южния край на града, светлините на Уейуърд Пайнс почти не се виждаха.

Мавзолеят се появи в далечината.

Дали беше дошла?

Старата Кейт би го направила. Несъмнено.

Ами новата? Онази Кейт, която бе живяла девет години в Уейуърд Пайнс? Кейт, която вече не познаваше?

Нещо се мотаеше в подсъзнанието му. Нещо грозно и не на мястото си.

Страх.

Страх, че Кейт и групата ѝ *наистина* са изтезавали и убили Алиса Пилчър.

„Нямаш представа на какво е способна“.

Думите на Пилчър от вчера не излизаха от главата му и докато приближаваше криптата, Итън си помисли: „Трябваше да си взема оръжието“.

Мавзолеят се издигаше в малка горичка от стари трепетлики, които вече се бяха освободили от листата си — златни монети, пръснати сред умиращите бурени. Каменните кашпи за цветя от двете страни на желязната врата отдавна се бяха разпаднали, но колоните бяха запазили формата си.

Нямаше вятър.

Реката се чуваше само като шепот.

— Кейт? — обади се той.

Никакъв отговор.

Той извади фенерче, насочи лъча към трепетликите, извика я отново.

Бутна тежката врата; долната ѝ част задра по камъка с писък, от който го заболяха зъбите.

Насочи фенерчето вътре.

Лъчът освети каменните стени.

Изписаното стъкло в дъното.

Нямаше я.

Обиколи бавно криптата, като осветяваше бурените, които вече се огъваха под тежестта на крехката глазура на скрежа.

Ледените кристали блещукаха под лъча.

Върна се при входа и седна на стъпалата между колоните. Постепенно започна да осъзнава, че не е дошла. Бе предприел рискован ход с предупреждението — и в резултат я беше подплашил.

Какво щеше да направи тя сега? Да побегне?

Изгаси фенерчето.

Вървенето от къщата и очакването да я види бяха държали студа настрана, но сега той се върна с пълна сила.

Той се изправи.

Рязко пое дъх.

Кейт стоеше на метър и половина от него, истински призрак в мрака, облечена изцяло в черно, с качулка на главата.

Докато пристъпваше напред, острието на касапския нож в ръката ѝ проблесна на светлината на звездите.

— Нож? — каза Итън. — Сериозно?

— Помислих си, че може да се стигне до бой.

— И сега ли го мислиш?

— Човек никога не може да е сигурен напоследък.

— Няма ли да го оставиш, по дяволите? Дори пистолета не съм си взел. — Тя просто се взираше в него. Итън не можеше да види очите ѝ на слабата светлина, но устата ѝ бе тънка, стегната линия. — Какво? Не ми вярваш ли? Искаш да ме обискираш ли, агент Хюсън?

— Разкопчай якето.

Кейт прибра ножа в импровизирана ножница, скалъпена от тиксо.

Ръцете ѝ се плъзнаха по бедрата му.

Бързо, без да пропускат нищо.

— Още го можеш — каза Итън.

— Кое?

— Още претърсваш като професионалист.

Кейт отстъпи назад. Изглежда го с твърдост, каквато не бе виждал преди в очите ѝ. Или поне не насочена към него.

— Ебаваш ли се с мен? — попита тя.

— Не. Сама ли си?

— Да.

— Къде е Харолд?

— За толкова тъпи ли ни смяташ, че да те оставим да заловиш и двама ни?

— Никой не се опитва да те залови, Кейт. Поне сега не.

— Дори не знам дали ти вярвам.

— Но дойде.

— Имах ли избор?

— Хайде да поговорим вътре.

— Добре.

Итън я последва по каменните стъпала в криптата. Когато и двамата влязоха, тя бутна вратата с рамо и я затвори.

Обърна се.

Застана срещу Итън в мрака и попита:

— С чип ли си?

— Да.

— Значи знаят къде си.

— Вероятно.

Кейт се извъртя и хвана дръжката на вратата, но Итън я издърпа назад.

— Пусни ме!

— Успокой се, Кейт. Няма значение.

— Как ли пък не. Те знаят, че си тук.

— Знаят само местоположението ми. В мавзолея няма микрофони. Аз нямам микрофон.

— Но знаят, че разговаряш с мен, нали?

— Те ме изпратиха.

С изненадваща сила и бързина тя го блъсна към прозореца и приглади дрехите си.

Итън извади фенерчето от джоба си, включи го и го сложи на пода между тях. Светлината му освети гротескно лицата им отдолу.

Дъхът им излизаше на пара в студения въздух.

— Трябва да ми се довериш, Кейт.

Тя се облегна на стената.

— Трябва да докажеш, че мога да ти се доверя.

— Как да го направя?

— Какво знаят те за мен?

— Знаят, че ти и други сте махнали микрочиповете си. Че понякога излизате през нощта.

— И са те пратили да проучиш? — попита тя.

— Точно така.

— Защо?

— Наистина ли искаш да играем по този начин?

— Не знам за какво говориш. Преди две седмици преобърна града наопаки в отчаяното си желание да се махнеш. А сега си шериф. Това очевидно работи за *тях*.

— Значи знаеш кои са „те“.

— Кой идиот не знае?

— Какво друго знаеш, Кейт?

Тя се отпусна на пода.

Итън също седна.

— Знам, че около града има ограда. Знам, че всички сме под наблюдение. Непрекъснато. Знам, че преди две седмици ти искаше да научиш истината.

— Била ли си отвъд оградата?

Кейт се поколеба, после поклати глава.

— А ти? — Явно го прочете по лицето му, защото го каза преди той да успее да излъже. — Боже мой, бил си.

— Каж ми за Алиса.

Не можеше да се каже, че тя трепна, но в очите ѝ се изписа изненада.

— Какво по-точно?

— Знаеш ли, че беше убита по-миналата нощ?

— Сериозно ли?

— Беше открита гола насред пътя, наръгана многократно. Измъчвана.

— Боже мой. — Кейт издиша треперливо. — Кой я е открил?

— Аз.

— Защо ме питаш за това?

— Кейт.

— Какво?

— Да не си мислиш, че не знаят, че сте общували с Алиса?

Погледът ѝ се стрелна насам-натам, в очите ѝ се появи паника.

— Тя дойде при мен — прошепна Кейт.

— Знам. Видях записите. Трябвало е да се срещнеш с нея в нощта, когато е умряла.

— Откъде знаеш това? — Итън не отговори, остави я сама да се сети. Лицето на Кейт посърна. — О. Разбирам. Била е от тях.

— Да.

— Шпионка.

— Какво стана онази нощ, Кейт? Трябвало е да се срещнеш с нея в един след полунощ. Документирала е всичко. Какво стана?

Кейт заби поглед в пода.

— Може би ще ми повярваш — рече той. — Може би не. Но аз съм тук като твой приятел.

— Не ти вярвам.

— Защо?

— Защото не мога да рискувам да сгреша.
— Кажи ми какво стана. Мога да ти помогна.
— Нуждая ли се от помощта ти?
— И още как.
— Какво има оттатък оградата?
— Не ме питай това.
— Трябва да знам.
— Какво е станало с Алиса?
— Не знам.
— Ти ли я уби?
— Ти ми кажи. Убийца ли съм?
— Вече не те познавам.

Кейт стана.

— Това заболя повече, отколкото можеш да си представиш.
— Ти ли я уби?
— Не.

Итън взе фенерчето и се изправи.

— Кажи ми в какво си се забъркала.
— Довиждане, Итън.
— Трябва да знам.

— Заради самия себе си ли? Или заради хората, които държат каишката ти?

— Те ще те убият, Кейт. Теб и Харолд. Ще направят така, че да изчезнете.

— Знам рисковете.

— И?

— И живея живота си по моите правила. Ако те ме водят по този път, тъй да бъде.

— Просто искам да ти помогна.

— На чия страна си, Итън? Наистина?

— Още не знам.

Кейт се усмихна.

— Първото честно нещо, което ми каза. Благодаря за това.

И хвана ръката му. Пръстите ѝ бяха ледени, но формата на дланта му беше позната. За последен път я беше държал преди две хиляди години на един плаж в северната част на Калифорния.

— Уплашен си — каза Кейт.

Лицето ѝ бе на сантиметри от неговото. Вниманието ѝ бе като топлинна лампа.

— Нима това не се отнася за всички ни?

— Тук съм от девет години. Не зная къде съм. Нито защо. Понякога си мисля, че всички сме мъртви, но в тихите малки часове на нощта зная, че това не е вярно.

— Какво правиш, когато излизаш от къщата си нощем?

— Какво има отвъд оградата?

— Мога да те защита, Кейт, но трябва да...

— Не искам закрилата ти.

Тя отвори вратата и излезе.

На пет крачки от криптата спря, обърна се и го погледна.

— За последно видях Алиса преди две нощи.

— Къде се видяхте?

— Разделихме се на Главната. Не сме я убили ние, Итън.

— Но тя е била с вас в нощта на смъртта си.

— Да.

— Къде?

Кейт поклати глава.

— Къде отивате през нощта, Кейт? И защо?

— Какво има отвъд оградата? — И когато той не отговори, се усмихна. — Знаех си.

— Обичаш ли го?

— Моля?

— Съпруга си. Обичаш ли го? Истинско ли е?

Усмивката се стопи.

— До скоро, шерифе.

Вървеше към дома си, без да знае.

Без да знае дали Кейт го е излъгала.

Без да знае дали е била от другата страна на оградата.

Без да знае дали е убила Алиса.

Без да знае абсолютно нищичко.

Беше имала същия ефект и върху връзката им. Можеше да прекара с нея ден, който да му изглежда като блаженство, а на следващия да не е сигурен къде точно се намира. Да премисля всичко.

Така и не беше разбрал дали го прави съзнателно, или вината е негова, че позволява на тази жена да проникне толкова дълбоко в главата му и да оплете всичко.

Събу се при вратата и тръгна на пръсти по паркета към стълбището. В къщата беше студено, подът пукаше и скърцаше под тежестта му.

Продължи по коридора към стаята на сина си.

Вратата беше отворена.

Той тръгна към леглото.

Температурата в стаята едва ли беше над седем-осем градуса.

Бен спеше под одеялата, но Итън въпреки това го зави по-добре и докосна с опакото на ръката си бузата му.

Мека и топла.

Тези дни очакваше да докарат дърва за огрев. Говореше се, че градът изгаря значителни количества дърва, за да се топли през зимата, като всяко домакинство получаваше по двајсет кубика. Пилчър имаше малка армия от хора, които излизаха всеки ден отвъд оградата с тежковъоръжена охрана, за да режат дърва за целия град.

Итън тръгна към спалнята.

Свали панталона и ризата и ги остави на купчина при вратата.

Подът беше леден.

Забърза към леглото.

Вмъкна се под завивките и придърпа Тереза към себе си.

Тя излъчваше топлина.

Той я целуна по шията.

Май нямаше изгледи да заспи. Напоследък му беше почти невъзможно да изключи постоянния шум в главата си.

Затвори очи.

Може би все пак щеше да заспи.

— Итън.

— Здравсти, скъпа — прошепна той. Тя се обърна към него и той усети дъха ѝ в лицето си — позната, нежна топлина.

— Махни си краката от моите. Ледени са.

— Извинявай. Събудих ли те?

— Когато излезе. Къде ходи?

— По работа.

— Да се видиш с нея ли?

— Не мога...

— Итън.

— Какво?

— Къде?

— Няма значение, Тереза. Наистина няма...

— Не мога повече така.

— С кое? С нас ли?

— С този град. С нас в него. С теб. С нея. С работата ти. — Тя се наведе към него, приближи устни към ухото му и прошепна: — Мога ли да говоря така, или ще ни чуят?

Той се поколеба.

— Така или иначе ще го направя, Итън.

— Тогава не мърдай.

— Какво?

— Лежи абсолютно неподвижно.

— Защо?

— Просто го направи, става ли? И най-вече не движи левия си крак.

Останаха да лежат неподвижни.

Усещаше сърцето на жена си да тупти върху гърдите му.

Итън преброи наум до петнайсет и прошепна:

— Не говори по-силно от това.

— Преди си мислех, че само ако можеш да си отново с мен, да си тук с нас, ще мога да се справя. Ще се вържа на лъжата.

— И?

— Не мога.

— Нямах избор, Тереза. Знаеш ли на каква опасност излагаш семейството си дори само с този разговор?

Устните ѝ съвсем опряха ухото му.

По гръбнака му полазиха ледени тръпки.

— Искам да се махна оттук. Не мога повече, Итън. Не ми пука какво *може* да се случи с нас. Просто искам да се махна.

— Пука ли ти какво ще стане със сина ни? — прошепна Итън.

— Това не е живот. Не ми пука дали всички ще умрем.

— Добре. Защото ще стане точно това.

— Сигурен ли си?

— Стопроцентово.

— Защото знаеш?

— Да.

— Какво има там, Итън?

— Не можем да водим този разговор.

— Аз съм ти жена.

Телата им бяха притиснати едно в друго.

Краката ѝ бяха хладни и гладки, а топлината ѝ го подлудяваше.

Искаше да я разтърси. Да я изчука.

— Защо се възбуди, по дяволите?

— Не знам.

— Какво има там, Итън?

— Наистина не искаш да знаеш.

И ръката ѝ се озова върху члена му.

— За нея ли си мислиш?

— Не.

— Закълни се.

— Кълна се.

Тя се плъзна надолу под завивките и го пое с уста. Докара го до ръба. После се отдръпна и свали нощницата си. Беше го възседнала и дъхът ѝ излизаше на пара. Наведе се и го целуна. Зърната на гърдите ѝ се бяха втвърдили от студа.

Тереза се претърколи по гръб заедно с него, вкара го в себе си.

Стенеше и стоновете ѝ бяха прекрасни.

Докато оргазмът започваше, тя придърпа главата на Итън надолу, доближи устни към ухото му. Неговите устни се озоваха до нейните. Тя изстена и каза: — Кажи ми.

— Какво? — Беше останал без дъх.

— Кажи ми... ооооох *Итън*... къде сме всъщност.

Итън опря устни до ухото ѝ.

— Ние сме единствените останали, мила. — Двамата свършваха заедно, шумно и силно, в синхрон, който никога не бяха постигали. — Това е последният град на света.

Тереза викаше *да да да да не спирай*. Достатъчно силно, за да заглуши думите му.

— И сме заобиколени от чудовища.

Лежаха преплетени, потни и абсолютно неподвижни.

Итън шепнеше в ухото ѝ.

Разказа ѝ всичко.

Къде се намират. Кога се намират. За Пилчър. За абитата.

После легна, подпрял глава на лакътя си, и започна да гали лицето ѝ.

Тереза се взираше в тавана.

Беше прекарала тук пет години, много повече от него, но се чувстваше като в преддверието на ада. Не знаеше какво става. Вече знаеше. Може би го бе подозирала преди, но сега цялата ѝ несигурност се изпари — с изключение на Итън и Бен тя никога повече нямаше да види хората, които беше обичала в предишния си живот. Те бяха мъртви от две хилядолетия. И дори да беше хранила някаква надежда да се махне от Уейуърд Пайнс, Итън току-що я беше унищожил.

Нямаше крайна дата на пребиваването ѝ на това място.

Беше осъдена на доживотен затвор.

Итън се запита коя ли емоция преобладава в нея. Вероятно в главата ѝ се беше забъркал същински коктейл — гняв, отчаяние, съкрушение, страх.

Гледаше на светлината на уличната лампа как сълзите се стичат от очите ѝ.

Ръката ѝ започна да трепери в неговата.

13.

Водонапорна кула

Волънтиър Парк

Сиатъл, 2013

Когато Хаслър приближи входа на водонапорната кула, от сенките до вратата се появи жена.

— Закъсняхте.

— С пет минути. Спокойно. Той горе ли е?

— Да.

Едва ли беше на повече от двайсет. Стройно мускулесто телосложение, безумно красива, но с мъртви очи. Интересен избор на мускули от страна на Пилчър. Тя определено имаше самочувствието на човек, който може да се оправя.

Стоеше между Хаслър и вратата и му препречваше пътя.

— Може ли? — каза той.

За миг си помисли, че ще му каже, че не може, но тя най-сетне отстъпи настрана.

— Не пускайте никого — каза ѝ Хаслър, докато минаваше покрай нея.

— Благодаря, че ми казвате как да си върша работата, шефе.

Хаслър се заизкачва тежко нагоре.

Стъпките му отекваха по металните стъпала.

Наблюдателното ниво бе слабо осветено — кръгла тухлена стена със засводени прозорци със здрава метална мрежа, която да попречи на някой да скочи през тях. Яки решетки от пода до тавана обезопасяваха двайсетметровия кладенец на спиралното стълбище.

Облечен в дълго черно палто и с бомбе, Дейвид Пилчър седеше на една пейка на отсрещната страна на наблюдателната площадка.

Хаслър заобиколи и седна до него.

За момент се възцари тишина, нарушавана единствено от тропота на дъжда по покрива над тях.

Пилчър го погледна с едва доловима усмивка.

— Агент Хаслър.

— Дейвид.

Отвън силуетът на Сиатъл беше като размазано неоново нетно на фона на ниските облаци.

Пилчър бръкна във вътрешния джоб на палтото си и извади дебел плик.

Остави го в скута на Хаслър.

Хаслър го отвори внимателно, надникна вътре, прокара палец по стодоларовите банкноти.

— Приличат ми на трийсет хиляди — каза и остави плика.

— Имате ли новини? — попита Пилчър.

— Изминаха петнайсет месеца от изчезването на агент Бърк и смъртта на агент Сталингс. Не са открити никакви следи. Никакви улики. Не ме разбирайте погрешно. Не казвам, че някой от Финансовия отдел ще забрави, че един агент е изгубил живота си, а други трима са изчезнали при изпълнение на задълженията си в Уейуърд Пайнс, Айдахо. Но при липсата на нова информация само буксуват и го знаят. Преди два дни вътрешното разследване на изчезването на агентите ми официално получи по-нисък приоритет.

— Какво се е случило според хората ви?

— Какви са версиите ли?

— Да.

— Какви ли не, но всички са далеч от истината. Днес имаше „служба с надежда“ за Итън Бърк.

— Какво е служба с надежда?

— Проклет да съм, ако знам.

— Ходихте ли?

— Не. Отидох в дома на Тереза след това.

— Ще я навестя, след като приключим тук.

— Сериозно?

— Време е.

— Тереза и Бен ли?

— Имам теория, че ако мога да запазя семействата заедно, когато е възможно, преходът от другата страна ще бъде по-плавен.

Хаслър стана.

Отиде до един прозорец.

Загледа се покрай стъклената оранжерия, осветена от празнични светлини.

Чуваше трафика и музиката на живо от Капитол Хил, но тук, на върха на водонапорната кула, се чувстваше откъснат от всичко.

— Помислихте ли за онова, за което разговаряхме миналия път?
— попита той.

— Да. А вие?

— Само за това мисля. — Хаслър се обърна и погледна Пилчър.
— Какво ще бъде?

— Кое?

— Уейуърд Пайнс. Когато излезете от онова, как го наричахте...

— Суспендиране на жизнените процеси. — Лицето на Пилчър помръкна. — Вече знаете повече за проекта ми, отколкото ми харесва.

— Ако исках да ви пипна, Дейвид, можех да го направя преди месеци.

— Ако ви исках мъртъв, агент Хаслър — вас и всички, които обичате, — нищо на света не би могло да ми попречи да го направя. Нито затворът. Нито дори гробът.

— Значи помежду ни има изградено доверие — каза Хаслър.

— Може би. Или най-малкото гарантирано взаимно унищожение.

— Аз лично не виждам разликата. — Леден дъжд трополеше по стъклото на прозореца. Хаслър го усещаше по тила си като неприятна студена мъгла. — Да се върнем на въпроса ми, Дейвид. Какво ще бъде, когато се събудите?

— Отначало работа. Много и усилена работа. Градът трябва да бъде построен отново. Това ще отнеме известно време. А след това? Не зная. Става въпрос за бъдеще, отдалечено на две хиляди години от настоящето. Кулата, в която се намираме, ще бъде в развалини. Този изглед? Изчезнал. Всички хора в този град и техните деца, внуци и правнуци ще са се превърнали в прах. Дори костите им.

Хаслър се вкопчи в мрежата пред прозореца.

— Искам да съм част от това.

— Няма никакви гаранции, Адам.

— Ясно ми е.

— Ще бъде като Колумб, отплавал да търси нов път към Индия. Като полет до Луната. Милион неща могат да се объркат и никога да не се събудим. Може да ни удари астероид. Да стане земетресение. Може да се събудим в токсична атмосфера или във враждебен свят, за какъвто не сме и помисляли.

— Наистина ли смятате, че ще се случи?

— Нямам представа какво ще ни очаква, когато се събудим. Представям си само онзи съвършен малък град, в който човечеството ще получи шанс да започне отново. Това е единственото, което ме мотивира.

— Значи ще ме вземете с вас?

— Екипът ми вече е попълнен. Какви са уменията, които можете да ми предложите?

— Интелект. Лидерски способности. Умения за оцеляване. Бях в Делта Форс, преди да постъпя в Сикрет Сървис, но вие несъмнено вече го знаете.

Пилчър само се усмихна.

— Е, в такъв случай сте вътре.

— Ще ви помоля за нещо и ако се съгласите, можете да си вземете плика.

— Какво?

— Итън Бърк никога да не се събуди.

— Защо?

— Искам да съм там с Тереза.

— С Тереза Бърк.

— Точно така.

— Жената на Итън.

— Да.

— Влюбен ли сте в нея? — попита Пилчър.

— Всъщност, да.

— А тя влюбена ли е във вас?

— Още не. Никога не е преставала да го обича. — Хаслър усети как жлъчта пламна в стомаха му. Със зеления пламък на завистта. — Той ѝ изневерява с бившата си партньорка Кейт Хюсън, а тя въпреки това го приема. Продължава да го обича. Среждали ли сте се някога с Тереза Бърк?

— Да, но само за малко.

— Той не я заслужава.

— А вие я заслужавате.

— Бих обичал тази жена така, както заслужава да бъде обичана. Ще бъде по-щастлива с мен в Уейуърд Пайнс, отколкото е била някога

през живота си. — Трябваше да положи огромно усилие да каже тези думи на глас. Никога досега не бе споделял чувствата си с никого.

Пилчър се разсмя и стана.

— Значи в крайна сметка целта на всичко е да си намерите момиче, така ли?

— Не...

— Майтапя се. Ще се погрижа да се случи.

Стиснаха си ръцете.

— Кога се потапяме? — попита Хаслър.

— Нарича се спиране на жизнените процеси. Комплексът ми е готов. Остава само да заредим склада и да съберем последните няколко души. Аз съм на шейсет и четири, не ставам по-млад, а от другата страна има много неща за вършене.

— Значи...

— Организирам новогодишно парти в Уейуърд Пайнс. Аз, семейството ми и сто и двама души от екипа ми ще пием най-доброто шампанско на света и ще потънем в сън за две хиляди години. Поканен сте.

— След две седмици?

— След две седмици.

— Какво ще си помислят хората, че е станало с нас?

— Лично аз съм се подготвил. Минаха седем години от последната ми публична лекция. Станах отшелник. Предполагам, че има петдесет процента шанс некрологът ми да излезе някъде. А вие? Замисляли ли сте се как да напуснете?

— Ще закрия осигурителния си номер, ще опразня банковите си сметки и ще оставя объркана следа към някой доставчик на фалшиви паспорти. Това не е трудната част.

— А кое?

Хаслър погледна през прозореца към забулените в мъгла хълмове на Куин Ан — квартала на Тереза.

— Това, че ще трябва да чакам две хиляди години, за да бъда с жената на мечтите си.

III.

14.

Тобаяс лежеше по корем в люлеещата се трева.

Почти не дишаше.

На петстотин метра от него абито се появи от боровата гора.

Излезе в полето и се понесе със спокойни скокове към Тобаяс.

„Мамка му!“

Няма и пет минути преди това Тобаяс беше излязъл от гората от другата страна на полето. Половин час по-рано бе пресякъл един поток и се бе задържал за половин секунда на брега му, като се колебаеше дали да не спре да пийне вода. Беше решил да продължи. Иначе щеше да изгуби пет или десет минути, докато се напие и напълни бутилките. И щеше да е стигнал полето и да завари абито на открито. Можеше да проследи пътя му от безопасното прикритие на гората. Да избегне именно тази гадна ситуация, в която се намираше в момента. Налагаше се да го застреля. Сблъсъкът беше неизбежен. Беше пладне. Абито се намираше по посоката на вятъра. Не му оставаше друго, освен да остане тук, на открито, далече от най-близките дървета. Обонянието, зрението и слухът на създанието бяха толкова чувствителни, че щеше да го забележи веднага щом се изправи. А като се имаше предвид посоката на вятъра, щеше да го надуши всеки момент.

Тобаяс хвана своя „Уинчестър Модел 70“.

Стисна ложата и се надигна на лакът.

Погледна през оптичния мерник.

Не го беше правил от цяла вечност и докато абито идваше на фокус, си помисли за всички пъти, когато мерникът се бе удрял в нещо, когато подпираше пушката на дърво или я хвърляше на земята. За дъжда и снега, съсипвали оръжието му през всичките хиляда и повече дни в пустошта.

Прецени разстоянието на двеста метра. Абито все още беше далеч, но тялото му изпълваше мерника. Тобаяс направи лека корекция заради вятъра. Сърцето му биеше върху земята, която беше още студена от нощта. Бяха минали седмици, може би месеци от последния му сблъсък с абита. Тогава все още имаше муниции за револвера.

Господи, как само му липсваше! Ако разполагаше с него, сега щеше да се изправи, да извика, да накара звяра да се хвърли към него.

И да пръсне мозъка му от упор.

Виждаше как сърцето на абито пулсира в мерника.

Махна предпазителя.

Пръстът му докосна спусъка.

Не искаше да дърпа.

Изстрелът щеше да обяви присъствието му пред всяко живо същество в радиус пет километра.

„Остави го да мине, може и да не те забележи“ — помисли си той.

И после: „Не. Трябва да го очистиш“.

Гърмежът проехтя над полето, отразен от далечната стена от дървета, и започна бавно да утихва.

Пропуск.

Абито стоеше замръзнало — краката му изглеждаха яки като дъбове, — вдигнало носа си към вятъра. По брадичката и врата му имаше засъхнала кръв от скорошен успешен лов. Трудно беше да прецени размерите му през оптичния мерник, пък и това нямаше особено значение. Дори най-дребните, тежащи около петдесет и пет килограма, бяха абсолютно смъртоносни.

Тобаяс дръпна рязко затвора.

Празната гилза изхвърча с облаче дим.

Той бутна затвора напред, вкара патрон в цевта, погледна отново през мерника.

По дяволите, абито вече се носеше в спринт през полето.

В предишния си живот Тобаяс бе участвал в сражения по целия свят. Могодишу, Багдад, Кандахар, кокаиновите полета на Колумбия. Спасяване на заложници, прибиране на важни цели, тайни убийства. Нищо от това не можеше да се сравнява с насиращия страх, предизвикан от втурнало се към теб аби.

Беше на сто и петдесет метра от него и се приближаваше, а той нямаше представа колко изместен е мерникът му.

Отново се прицели.

Дръпна спусъка.

Пушката изрита силно рамото му и от лявата страна на абито пръсна кръв. Само беше одраскал ребрата му. Създанието все така

приближаваше, без да забавя ход.

Но Тобаяс вече знаеше отклонението на мерника — няколко градуса надясно и надолу.

Изхвърли празната гилза.

Вкара нов патрон в цевта, погледна през мерника, направи корекция.

Вече го чуваше — учестено дишане и шумоленето на тревата под хищните нокти.

Усети странен прилив на увереност.

Прицели се в главата и стреля.

Когато вятърът отвя дима, Тобаяс видя абито проснато по очи и неподвижно в тревата. Тилът му беше отнесен от куршума.

Четирийсет и петото аби.

Тобаяс се надигна.

Дланите му се потяха под ръкавиците без пръсти.

От гората се разнесе писък.

Тобаяс вдигна пушката и погледна към дърветата на около километър от него.

Разнесе се втори писък.

Трети.

Не можеше да различи нищо отчетливо сред дърветата.

Само движение в сенките.

Призля му, когато осъзна реалността.

Беше убил само разузнавача на рояк.

Нарами раницата, грабна пушката и се втурна през полето.

Гората, към която се беше насочил, бе на четиристотин метра. Той метна пушката на гръб и се понесе презглава напред, като на всеки няколко крачки се озърташе през рамо към писъците, които ставаха все по-силни и по-чести.

„Стигни дърветата, преди да са те видели. Стигнеш ли гората, може и да оживееш. Ако роякът те забележи, ще умреш до десет минути“.

Погледна назад, видя мъртвото аби в тревата и гората в далечината, но не и движение в полето.

Дърветата, които щяха да го спасят, се намираха само на петдесет метра, право пред него.

От повече от година не се беше спасявал с бягство. Оставането жив отвъд оградата беше изкуство, основаващо се на принципа на избягването. Никога не се втурваш презглава в непозната територия. Винаги изчакваш. Вървиш тихо. Оставащ в гората всеки път, когато е възможно. Излизаш на открито само в краен случай. Не бързаш. Не оставяш следи. И ако всяка секунда и всеки ден си нащрек, имаш шанс да оживееш.

Стигна дърветата в мига, в който първото аби изскочи на открито. Не знаеше дали са го видели и самият той вече не можеше да ги види. Нито да ги чуе. Нямаше нищо, освен бунта в гърдите му, собственото му тежко дишане.

Тичаше между дърветата, вейките се мъчеха да сграбчат ръцете му.

Един клон остави дълбока драскотина отстрани на лицето му.

По устната му потече кръв.

Прескочи един паднал дънер и погледна назад. Не видя нищо, освен развълнувана зеленина.

Краката му горяха.

Дробовете му горяха.

Не можеше да издържи още дълго така.

Изскочи на поляна с големи камъни, зад която се издигаше двайсетметрова отвесна скала. Изкушението да се покатери по нея бе първично и инстинктивно, но неправилно. Абитата можеше да се катерят с почти същата скорост, с която тичаха.

През поляната се виеше поток.

Водни пръски се разхвърчаха под краката му.

От гората зад него се чува писъци.

Краят на силите му приближаваше. Просто не можеше да продължи с това темпо.

Метна се към един гъсталак от млади дъбове с алени листа.

Край.

Стигна до гъсталака, падна на колене, изпълзя в храстите. Замаян от изтощение, остави пушката и отвори раницата.

„На това място ли ще умра след всичко, което преживях?“

Кутията 30–30 беше отгоре.

Както винаги.

Отвори я и започна да пълни гнездото преди затвора. Два в пълнителя, последният в цевта, затворът в крайно предно положение.

Претърколи се по корем.

Листата около него бяха оранжеви.

Във въздуха се носеше мирис на шума.

Сърцето му още биеше така, сякаш се мъчеше да изскочи.

Загледа се през дърветата към поляната.

Идваха.

Нямаше представа с колко голям рояк си има работа.

Ако го забележеха и бяха повече от пет, адиос.

Ако го забележеха и бяха пет или по-малко, имаше някакъв нищожен шанс.

Но ако пропуснеше и не убиеше с всеки изстрел, ако се наложеше да презареди, с него бе свършено.

Погледна през оптичния мерник поляната с канарите.

Не за първи път се изправяше пред перспективата да не успее да стигне до Уейуърд Пайнс. Вече беше закъснял с четири месеца. Напълно възможно бе да са го обявили за мъртъв. Пилчър би изчакал още малко. Би му дал шест месеца, преди да изпрати някой друг отвъд оградата във враждебната територия. Но какви бяха шансовете друг номад да попадне на онова, което беше открил той? Какви бяха шансовете да оцелее дълго като него?

Едно аби изскочи на поляната.

После второ.

И трето.

Четвърто.

Пето.

„Стига толкова. Моля те. Не...“

Група от пет се присъедини към първите.

После още десет.

След малко двайсет и пет създания обикаляха между камъните в сянката на скалата.

Сърцето му се сви.

Изпълзя назад в храсталаците, като помъкна раницата и пушката.

Нямаше шансове.

Светлината започна да отслабва.

Тобаяс продължаваше да премисля случилото се в опит да открие лошата си преценка, погрешната стъпка, но такава нямаше. Беше чакал в края на гората пет минути, преди да излезе в полето. Беше огледал терена. Беше се ослушвал. Изобщо не беше действал прибързано.

Разбира се, можеше да заобиколи откритото пространство. Да се придържа към гората. Това щеше да му коства целия ден.

Не. Не можеш да критикуваш подобен избор. В него нямаше нищо безразсъдно.

Доколкото можеше да прецени, Уейуърд Пайнс беше на петдесет до седемдесет километра източно от мястото, на което се намираше.

Четири дни спокойно пътуване.

Десет при лошо време или с по-незначителни наранявания.

Беше почти стигнал, за бога!

През последните три дни се бе изкачил по-високо. Елите и трепетликите започнаха да се смесват с борове. Сутрините станаха по-студени. Дори усещаше по-разредения въздух, който така и не изпълваше напълно дробовете му.

Мамка му.

И сега това?

Спокойно, войнико.

Оправи кашата.

Затвори очи и си заповяда да се освободи от паниката. До дясната му ръка в шумата имаше малък камък. Взе го и тихо започна да прави четирийсет и петия нарез върху приклада на пушката.

Вечерта приближаваше.

Не го бяха усетили, но не се и бяха махнали.

Странно — преди беше ставал свидетел как абитата следват миризмата му. Спомни си една нощ, прекарана на дванайсет метра над земята в клоните на един бор. На лунната светлина беше гледал как едно аби минава на петдесет метра от него с долепен до земята нос, очевидно по следите на нещо.

Може би заради потока.

Беше го прекосил бързо и необмислено, но водата бе стигнала до коленете му. Може би тя бе прекъснала следата му, колкото да ги заблуди. Всъщност не знаеше със сигурност колко силно е обонянието на абитата. И по какви точно следи се водят. По мъртви клетки на кожата? По миризмата на прясно стъпкана трева? Дано само да нямаха носове като хрътки.

Слънцето се спусна ниско над хоризонта.

Абитата се настаниха на поляната.

Някои се свиха като зародиши до камъните и заспаха.

Други се мотаеха покрай потока и потапяха ноктите си във водата.

След известно време група от четири изчезна в гората.

Никога не беше виждал рояк толкова отблизо.

От скривалището си в храстите видя абита, не по-високи от метър и двайсет. На четирийсет метра от него три от тях се плискаха в потока там, където той завиваше обратно в гората; общуването им представляваше обезпокоителна смес от борба на лъвчета и човешки деца, играещи си на гоненица.

Започваше да му става студено, а жаждата бе подлудяваща.

Имаше половин бутилка в раницата и можеше да си представи как жаждата го принуждава да поеме риска да бъде открит и да бръкне за нея, но положението не беше толкова отчаяно.

Засега.

По здрач четирите абита се върнаха от гората.

Бяха хванали нещо и две от групата го носеха; създаването се мяташе и врещеше, когато излязоха на поляната.

Роякът ги наобиколи.

Поляната се изпълни с цъкане и цвърчене.

Беше го чувал неведнъж — някакъв вид комуникация.

Докато абитата образуваха кръг, шумът беше достатъчно силен и Тобаяс се осмели да вдигне пушката и да погледне през мерника.

Ловците бяха уловили лос — кльощав младок, чиито рога тъкмо започваха да растат.

Стоеше разтреперан в кръга. Десният му заден крак беше лошо счупен, копитото не докосваше земята, от раната стърчеше бяло парче

кост.

Един от едрите мъжки бутна в кръга младо аби.

Роякът зацвърча в унисон, вдигайки нокти към небето.

Младото аби стоеше като замръзнало.

Получи второ силно бутане.

След кратко колебание то започна да дебне лоса, който отстъпваше тромаво на три крака. Това продължи известно време като някакъв ужасяващ балет.

Внезапно младото аби атакува — метна се към раненото животно с разперени хищни нокти. Лосът завъртя глава, блъсна го и абито се просна на земята.

Роякът избухна в хаос, смущаващо напомнящ за смях.

Друг младок беше изблъскан в кръга.

Висок около метър и трийсет и с тегло четирийсет килограма, доколкото можеше да прецени Тобаяс.

Той се втурна напред, скочи на гърба на жертвата и заби нокти в него. Тежестта му принуди младия лос да рухне на колене. Той вдигна глава и направи безпомощен опит да се отърси, а младото аби зарови лице в козината му и замахна с лапа.

Играта продължи: младите абита се редуваха да гонят лоса в кръга. Да го хапят. Да го драскат. Да му пускат кръв, но така и без да му нанесат сериозни поражения.

Накрая един висок метър и осемдесет мъжкар изскочи в кръга, грабна младото аби за врата и го отскубна от гърба на лоса. Задържа го на сантиметри от лицето си и издаде стържещ крясък, звучащ като раздразнение.

После пусна малкото и се обърна към лоса.

Сякаш усетил засилващата се заплаха, лосът се помъчи да се изправи, но задният му крак беше безполезен.

Мъжкарят приближи.

Мракът се спускаше бързо.

Мъжкарят се наведе към лоса.

Вдигна дясната си ръка.

Лосът изрева.

Мъжкарят изкрепя нещо и трите млади абита скочиха в кръга и се нахвърлиха върху лоса, като задъвкаха червата му, които се бяха изсипали в тревата.

Докато кръгът се стесняваше, за да гледа как се хранят младите, Тобаяс свали пушката.

Шумът и суматохата му позволиха да бръкне дълбоко в раницата. Продължи да търси, докато пръстите му най-сетне напипаха бутилката. Той я извади, отви капачката и загълта жадно.

Заспа разтреперан и сънува всичко, което беше видял.

Руините на Сиатъл — гъста тихоокеанска джунгла, сред която стърчаха руини на небостъргачи. Долните трийсет метра на „Спейс Нийдъл“ още стояха, увити в пълзящи растения и храсталаци. Всичко му изглеждаше абсолютно непознато, с изключение на Маунт Рейниър. На сто километра разстояние и две хиляди години по-късно върхът се издигаше все същият. Тобаяс го бе гледал от едно дърво на върха на някогашния Куин Ан Хил и беше плакал при вида на планината, докато джунглата се изпълваше с крясъка на животни, които никога не бяха виждали или подушвали човешко същество.

Сънува и как стои на един плаж в Орегон.

Скали се издигаха от мъглата като призрачни кораби.

Беше взел пръчка и бе написал *Орегон, Съединени американски щати* в пясъка. Беше седял и гледал как слънцето потъва в морето, а приливът идва, за да заличи написаните думи.

Сънува как върви, без да вижда края на пътя си.

Как спи по дървета и прекосява реки.

Как мечтае за дома си в Уейуърд Пайнс. С толкова одеяла, колкото си поиска. С пълен с топла храна корем. С врата, която се заключва.

За безопасността зад оградата.

За сън без страх.

И за жена си.

„Когато се прибереш — а ти ще се прибереш, войнико, — ще те чукам така, сякаш си се върнал от война“.

Беше надраскала тези думи на първата страница на дневника му в нощта преди той да замине. Разбира се, не знаеше къде отива, а само че по всяка вероятност няма да се върне.

Изпитваше такава нежност към нея.

А сега повече от всякога.

Само ако знаеше колко студени и дъждовни нощи е чел последните й думи и е намирал топлината на утехата в тях.

Сънуваше как умира.

Как се завръща.

И накрая сънуваше най-ужасното, което бе видял в дългата поредица ужасяващи неща.

Беше го чул и надушил от петнайсет километра. Шумът идваше от гора стари секвои, издигащи се на височина сто и двайсет метра по някогашната граница между Калифорния и Орегон.

Когато приближи, шумът стана невероятен.

Като стотици хиляди непрекъсващи крясъци.

Това бе най-големият риск, който бе поемал през четирите си години извън оградата, но любопитството не му позволи да се върне.

Дори дни по-късно слухът му не беше наред. Звукът бе десет пъти по-силен, отколкото на най-шумния рокконцерт. Сякаш хиляда реактивни самолета излитаха едновременно. Беше пълзял към него, покрит с импровизиран камуфлаж, който го сливаше с гората.

На около осемстотин метра от източника страхът надделя над любопитството и той не успя да направи нито крачка напред.

Зърваше го от време на време между гигантските дървета — размерите на десет футболни стадиона; някои от кулите му се издигаха на десетки и стотици метри над секвоите. Беше се взирал през оптичния мерник, мъчейки се да осъзнае онова, което виждаха очите му — постройка от милиони тонове кал, дървета и камъни, слепени в едно с нещо като смола. От мястото, на което се намираше, приличаше на огромен черен кошер — десетки хиляди отделни клетки, гъмжащи от аберации и техните гниещи жертви.

От вонята очите му се насълзяваха.

Шумът беше такъв, сякаш някой дереше живи сто хиляди души едновременно.

Гледката беше абсолютно извънземна и докато се отдалечаваше пълзешком, осъзнаването го блъсна като чук между очите.

Това чудовище беше град.

Абитата изграждаха цивилизация.

Планетата бе тяхна.

Събуди се.

Отново беше светло — мека, неуверена синя светлина на поляната.

Всичко беше покрито със скреж и крачолите на панталона му бяха замръзнали до коляното.

Абитата ги нямаше.

Тобаяс трепереше неудържимо.

Трябваше да стане, да се раздвижи, да се изпикае, да накладе огън, но не му пукаше.

Нямаше представа преди колко време роякът е продължил по пътя си.

Слънцето се издигна над скалата и озари поляната.

Скрежът по тревата се стопи.

Беше буден от три или четири часа и през това време бе чул само шумоленето на листата в гората наоколо.

Надигна се.

Треската от вчерашния спринт изгаряше всичките му мускули — бяха се опънали като струни на китара. Огледа се. Крайниците му започнаха да горят, когато кръвта в тях се раздвижи.

Изправи се с мъка. И изведнъж го озари.

Още дишаше.

Още стоеше.

Незнайно защо — жив.

Над него алените листа на храстите сияеха, осветени от слънцето.

Загледа се през тях към небето, по-синьо от всяко небе, което бе виждал в предишния си живот.

15.

Когато Итън се събуди, Тереза и Бен вече бяха отишли на работа и училище.

Почти не беше спал.

Отиде гол по ледения паркет до прозореца и остърга скрежа по вътрешната страна на стъклото.

Светлината вън беше слаба, което означаваше, че слънцето още не се е показало над планините на изток.

Тереза го бе предупредила, че в разгара на зимата има едномесечен период — четирите седмици преди и след зимното слънцестоене, — когато слънцето така и не се показва над скалите около Уейуърд Пайнс.

Пропусна закуската.

Взе си едно кафе от „Димящото зърно“.

Тръгна на юг извън града.

Беше се събудил с надигащо се съжаление, сякаш след препиване — когато всичко от предишната нощ ти се струва като в мъгла и си изпълнен с гадното чувство, че здравата си оплескал нещата.

Защото той ги беше оплескал.

Беше разказал на Тереза.

Това бе почти немислимо.

Честно казано, вече беше объркан след срещата с Кейт и жена му беше използвала значителната си сила, за да изкопчи точно онова, което искаше. Той още не знаеше колко трагична е грешката му. В най-лошия случай Тереза можеше да се изпусне, да се разприказва пред други и да всее смут в града. Пилчър щеше да обяви празненство. Итън щеше да изгуби жена си. Бен майка си. Дори само мисълта за това беше в състояние да го убие.

От друга страна, не можеше да отрече, че се беше почувствал адски добре, че най-сетне бе казал *на някого*, при това на жена си. Жената, от която не би трябвало да има тайни. Ако тя успее да си държи устата затворена, ако успее да се справи с наученото — без изпускания, без моменти на слабост, без грешки, без моменти на

откачане, — то поне щеше да има още едно човешко същество, с което да сподели смазващата тежест на знанието. Поне Тереза можеше най-сетне да разбере товара, който носеше на плещите си всеки ден.

Докато вървеше по средата на пътя, погледна билборда за „довиждане“ на Уейуърд Пайнс — четиричленно семейство, замръзнало усмихнато и с махащи ръце.

НАДЯВАМЕ СЕ, ЧЕ ГОСТУВАНЕТО В
УЕЙУЪРД ПАЙНС ВИ Е ХАРЕСАЛО!
НЕ НИ ЗАБРАВЯЙТЕ!
ОЧАКВАМЕ ВИ ОТНОВО ПРИ НАС!

Разбира се, това беше само встъпителната част на голямата шега на Пилчър.

Пътят просто завиваше осемстотин метра по-нагоре, за да нанесе истеричния си удар.

Същото съвършено, усмихващо се семейство, поздравяващо всички с:

ДОБРЕ ДОШЛИ В УЕЙУЪРД ПАЙНС,
КЪДЕТО РАЯТ Е ДОМ.

Итън по принцип оценяваше иронията, а до известна степен дори хумора. Но като се имаше предвид изминалата нощ и в каква каша се превръщаше животът му, точно сега му се искаше най-много да си беше взел пушката, за да надупчи със сачми тези противни щастливи лица.

Следващия път.

Идеята определено обещавахе да му подейства като терапия.

Допи кафето си, когато стигна гората, и изтръска последните капки.

Беше започнал да мачка чашката, когато видя нещо от вътрешната ѝ страна.

Почеркът на Кейт.

Думите бяха изписани с тънък черен флумастер.

03:00 на ъгъла на Главната и Осма.

Застани пред входа на операта.

Без чип, или не си прави труда да идваш.

Вратата на тунела вече бе вдигната и Пам го чакаше седнала на предната броня на джипа по черни найлонови шорти и късо горнище. Кафявата ѝ коса беше вързана на опашка, но още бе тъмна от пот, несъмнено от изтощителна тренировка.

— Приличаш на модел от долнопробно списание за коли — каза Итън.

— Циците ми направо замръзнаха тук.

— Че ти си почти гола.

— Току-що свърших деветдесетте минути с колелото. Нямах представа, че ще закъснееш толкова.

— Имах дълга нощ.

— В гонене на старата тръпка ли?

Итън подмина думите ѝ и седна на мястото до шофьора.

Пам запали двигателя, даде газ към гората и завъртя колата толкова рязко, че Итън щеше да излети, ако не се бе хванал в последния момент за напречната греда над главата му.

Тя настъпи педала до дупка и влетя в тунела. Докато замаскираната врата се спускаше зад тях, двамата се понесоха към сърцето на планината.

— Направи ми една услуга днес следобед — каза Пам, докато пътуваха в асансьора към етажа на Пилчър.

— Каква?

— Отбий се при Уейн Джонсън.

— Новодошлият ли?

— Да.

— Как се справя той?

— Твърде рано е да се каже. Събуди се едва вчера. Приготвила съм ти досието му, но видях доклад от наблюдение, според който тази

сутрин е вървял по пътя до края на града.

— Сигнал ли е до оградата?

Не, не е излизал от пътя, но според доклада е стоял дълго на едно място, загледан в дърветата.

— Какво по-точно искаш да направя?

— Просто поговори с него. Погрижи се да разбере правилата. Какво се очаква от него. Какви могат да бъдат последствията.

— Искаш да го заплаша.

— Ако сметнеш, че е нужно. Не би било зле да го побутнеш към мисълта, че е мъртъв.

— Как?

Пам се ухили и го сръга с юмрук в ръката достатъчно силно, за да го заболи.

— Ох.

— Измисли, глупчо. Може пък да е забавно.

— Кое? Да кажа на човек, че е мъртъв ли?

Асансьорът спря, вратата се отвори, но когато Итън понечи да излезе от кабината, ръката на Пам му препречи пътя. Тя нямаше фигурата на жена културист от анимационен филм, но мускулите й определено впечатляваха.

Ако се наложи да кажеш на господин Джонсън, че е мъртъв, разваляш всичко — каза тя. — Трябва сам да стигне до това заключение.

— Това е жестоко.

— Не. Точно това ще спаси живота му. Защото ако наистина вярва, че някъде там още има свят, знаеш ли какво ще направи?

— Ще опита да избяга.

— И познай кой ще го подгони? Или да ти подсказа?

Дари го с налудничавата си усмивка и свали ръката си.

— След теб, шерифе.

Итън влезе в жилището на Пилчър, мина по коридора към кабинета му, отвори двукрилата дъбова врата и влезе.

Пилчър стоеше до прозореца зад бюрото си и се взираше през стъклото.

— Ела, Итън. Искам да ти покажа нещо. Побързай, че ще го изпуснеш.

Итън мина покрай стената с екраните и заобиколи бюрото.

Пилчър посочи през прозореца. Пам застана от другата му страна.

— Само гледай.

Долината на Уейуърд Пайнс тънеше в сянка.

— Започва се.

Слънцето се подаде над източната стена.

Косите му лъчи озариха с утринната си светлина центъра на града.

— Моят град — прошепна Пилчър. — Всеки ден гледам как първите лъчи на слънцето го докосват.

Даде знак на двамата да седнат и попита:

— Какво имаш за мен, Итън.

— Снощи се видях с Кейт.

— Добре. Каква беше играта ти?

— Пълна откровеност.

— Моля?

— Казах й всичко.

— Какво пропускам?

— Кейт не е идиотка.

— Казал си й, че я разследваме? — В гласа на Пилчър се долавяше раздразнение.

— Да не мислиш, че не би си го помислила моментално?

— Няма как да разберем, нали?

— Дейвид...

— *Нали?*

— Аз я познавам. Ти — не.

— Значи си й казал, че сме я взели на мушка, а тя е казала: „Чудесно, значи така стоят нещата“ — обади се Пам.

— Казах й, че е заподозряна и че мога да я защита.

— Играл си със старите чувства, а?

— Нещо такова.

— Добре, може и да не е най-лошият подход. Какво научи?

— Твърди, че е видяла за последно Алиса на Главната улица в нощта на смъртта й. Разделили се. Алиса била все още жива.

— Друго?

— Няма представа какво има отвъд оградата. Не престана да ме пита.

— Тогава защо излиза посред нощ?
— Не зная. Не ми каза. Но имам възможност да разбера.
— Кога?
— Тази нощ. Само че трябва да съм без чип.
Пилчър погледна Пам, после пак Итън.
— Невъзможно.
— В бележката ѝ е казано изрично. „Без чип, или не си прави труда да идваш“.
— Тогава просто ѝ кажи, че си го извадил.
— Да не би да мислиш, че няма да проверят?
— Можем да направим разрез отзад на краката. Изобщо няма да открият разликата.
— Ами ако имат някакъв друг начин да разберат?
— Какъв?
— Проклет да съм, ако знам, но ако довечера в крака ми има микрочип, ще си остана у дома.
— Направих тази грешка с Алиса. Позволих ѝ да остане на тъмно. Ако беше с чип, вече щяхме да знаем къде е ходила. Къде е била убита. Няма да повторя тази грешка.
— Мога да се оправям — каза Итън. — И двамата го знаете. От личен опит.
— Може пък да не сме загрижени толкова за твоята безопасност, колкото за лоялността ти — обади се Пам.
Итън се обърна в стола си.
Веднъж беше имал сблъсък с тази жена на подземния етаж на болницата. Беше дошла при него със спринцовка и той я беше блъснал и бе забил лицето ѝ в една бетонна стена. Сега се наслади отново на спомена като на превъзходно ястие и му се прииска да го изживее отново.
— Тя повдига основателен въпрос, Итън — каза Пилчър.
— И що за въпрос е това? Нямате ми доверие ли?
— Справяш се чудесно, но все още си в началото. Имаш много за доказване.
— Искам да ми махнете чипа или няма да отида. Просто е.
Гласът на Пилчър стана по-твърд.
— Утре по зазоряване те искам в кабинета ми с пълен доклад. Ясно ли е?

— Да.

— А сега аз трябва да те заплашвам.

— След като знам какво ще се случи със семейството ми, ако реша да избягам или да направя някоя друга глупост, така ли? Не мога ли просто да си представя най-лошото и да приема, че ще прибегнеш до него? Онова, от което имам нужда, е разговор на четири очи с теб.
— Итън погледна Пам. — Нямах нищо против, нали?

— Разбира се, че нямам.

Когато вратата зад нея се затвори, Итън каза:

— Бих искал да получа по-добра представа що за човек е била дъщеря ти.

— Защо?

— Колкото по-добре я познавам, толкова повече шансове ще имам да разбера какво се е случило с нея.

— Мисля, че знаем какво се е случило с нея, Итън.

— Вчера бях в квартирата ѝ. Навсякъде около вратата ѝ имаше цветя и картички. Истинско изливане на чувства. Но се питам, имала ли е врагове в планината? Така де, все пак е била дъщерята на шефа.

Итън си мислеше, че Пилчър може да избухне от това нахлуване в личното му пространство и мъка.

Но вместо това той се облегна назад в стола си и заговори тъжно, почти унесено.

— Алиса беше последният човек, който би използвал положението си. Можеше да живее тук с мен в лукс, да прави каквото си поиска. Но тя настоя да остане в спартанската си стаичка и изпълняваше задачи като всеки друг. Нито веднъж не потърси специално отношение. А всички знаеха коя е. И я обичаха заради това още повече.

— Двамата погаждахте ли се?

— Да.

— Какво мислеше Алиса за всичко това?

— За кое?

— За града. За наблюдението. За всичко.

— В началото, след като всички се събудихме, си имаше своите идеалистични моменти.

— Тоест не е била съгласна с начина, по който управляваш Уейуърд Пайнс ли?

— Да. Но когато навърши двайсет, започна наистина да съзрява. Разбра основанията за камерите и празненствата. За оградата и тайните.

— Как се стигна дотам да стане шпионин?

— По нейна молба. Появи се необходимостта. Имаше много доброволци. Съперничеството беше голямо. Не исках тя да получи назначението. Беше само на двайсет и четири. Толкова умна. Имаше толкова много други неща, за които би могла да допринесе, без да се излага на опасност. Но тя беше непреклонна и преди няколко месеца ми каза: „Аз съм най-добрият кандидат за тази мисия, тате. Знаеш го. Аз го знам. Всички го знаят“.

— И си я пуснал.

— Както скоро ще разбереш със собствения си син, пускането е най-трудното, най-голямото нещо, което можем да направим за тях.

— Благодаря — каза Итън. — Вече мисля, че я познавам малко по-добре.

— Искане ми се наистина да бе имал възможността да я опознаеш. Тя беше невероятна.

На път към вратата Итън спря и се обърна към Пилчър.

— Мога ли да ти задам още един личен въпрос?

Пилчър се усмихна тъжно.

— Разбира се. Защо да спираш сега?

— Майката на Алиса. Къде е тя?

Сякаш нещо се прекърши в стареца. Внезапно той се състари още повече, сякаш подпорите, които го бяха държали, рухнаха.

Итън моментално съжали, че го е попитал.

Сякаш въздухът беше изсмукан от стаята.

— От всички, които бяха подложени на суспендиране, деветима така и не се събудиха. Елизабет беше една от тези девет. А сега изгубих и дъщеря си. Прегърни довечера семейството си, Итън. Силно ги прегърни.

Операционната беше на второ ниво и хирургът ги очакваше.

Беше закръглен прегърбен човек с тромави движения, сякаш костите му бяха атрофирали след годините живот в тази планина, без

да излиза на слънце. Бялата му престилка се спускаше до обувките му. Вече си бе сложил хирургическа маска.

Когато Итън и Пам влязоха, докторът ги погледна от умивалника. От чешмата течеше гореща вода.

Той миеше яростно ръцете си.

Не се представи.

Каза само:

— Свалете си панталона и легнете на масата по корем.

Итън погледна Пам.

— Ще останеш за това ли?

— Наистина ли си мислиш, че бих пропуснала шанса да гледам как те режат?

Итън седна на един стол и започна да си събува обувките.

Всичко беше подготвено.

До операционната маса имаше поднос със синя хирургическа кърпа, върху която бяха подредени скалпел, пинцети, форцепс, игли, ножици, марля, йод и малко шишенце без етикет.

Итън си свали обувките, разкопча колана и смъкна панталона.

Усещаше студения под през чорапите си.

Хирургът завъртя кранчето на чешмата с лакът.

Итън се качи на масата и легна по корем.

На стената зад мониторите и стойките за системи имаше огледало. Итън загледа как докторът си слага хирургическите ръкавици и се приближава.

— Колко дълбоко е микрочипът? — попита Итън.

— Не ужасно много — отвърна докторът.

И отвори шишенцето с йод.

Изля малко върху марля.

Намаза крака на Итън.

— Прикрепяме ги към мускула. — Докторът заби спринцовката в най-малкото шишенце и добави: — Следват няколко убождания.

— Какво е това?

— Местна упойка.

След като задната част на крака му изтръпна, всичко мина бързо.

Итън не почувства нищо, но видя в огледалото как докторът вдига скалпела.

Усети лек натиск.

Не след дълго латексовите ръкавици на доктора се омазаха с кръв.

Минута по-късно той смени скалпела с пинцетите.

Двайсет секунди след това микрочипът изтрака в металния поднос до главата на Итън.

Приличаше на люспа слюда.

— Имам една молба — каза Итън, докато докторът пъхаше в раната парче марля.

— Каква?

— Зашийте ме криво-ляво.

— Умно — обади се Пам. — Ще си вдигнеш рейтинга пред Кейт, ако реши, че сам си го изрязал. Може да си помисли, че си кривнал от пътя.

— Точно това си мисля и аз.

Докторът вдигна иглата, в която бе вдянат черен конец.

Докато Итън и Пам вървяха по коридора към пещерата, болката от разреза започна да се обажда.

Той спря при вратата на килията на Маргарет, наведе се към прозореца и надникна вътре, като заслони очите си с длани от силната светлина.

— Какво правиш? — попита Пам.

— Искам да я видя.

— Не можеш.

Итън присви очи към мрака от другата страна на стъклото.

Не видя нищо.

— Работила ли си с нея? — попита той.

— Да.

— И какво мислиш?

— Трябва да бъде пратена в крематориума заедно с всички представители на вида й. Да вървим.

Итън я погледна.

— Значи не виждаш полза от изучаването на абитата? Все пак те са с няколкостотин милиона повече от нас.

— О, имаш предвид дали можем да съществуваме заедно ли? Да не намекваш за някаква глупост от сорта на „момчета, нека бъдем приятели“?

— Имам предвид оцеляване — каза Итън. — Ами ако не са безмозъчно агресивни? Ако притежават разум, може да установим контакт с тях.

— В Уейуърд Пайнс имаме всичко, от което се нуждаем.

— Не можем да живеем вечно в тази долина.

— Защо мислиш така?

— Защото не смятам положението в града за „живот“?

— А как би го нарекъл?

— Затвор.

Той се дръпна назад.

Лицето на Маргарет изпълни кръглия прозорец на сантиметри от неговото.

Очите ѝ се взираха в Итън.

Бистри.

Абсолютно спокойни.

— Какво ли си мислиш? — каза той.

Черните ѝ нокти започнаха да почукват по стъклото.

16.

Беше двустайна викторианска къща в североизточната част на града, прясно боядисана, с два бора в предния двор; фамилията на Уейн Джонсън вече беше изписана върху черната пощенска кутия.

Итън се качи на верандата и почука с месинговото чукче.

След кратка пауза вратата се отвори.

Закръглен оплешивяващ мъж със сивкава кожа впери поглед в Итън, присвивайки очи от ярката светлина.

Беше по халат и косата му беше разрошена.

— Господин Джонсън? — каза Итън.

— Да?

— Здравейте, просто се отбивам да ви се представя. Аз съм Итън Бърк, шерифът на Уейуърд Пайнс. — Стори му се странно гадно да се представя като такъв.

Мъжът го зяпна объркано.

— Нали не възразявате да вляза за малко?

— Ъ-ъ-ъ, не, разбира се.

Къщата още миришеше на празна и стерилна.

Двамата седнаха на малката маса в кухнята.

Итън свали каубойската си шапка и разкопча якето си.

По лавиците и плотовете имаше чинии от огнеупорно стъкло и увити във фолио съдове.

Несъмнено съседите бяха посъветвани и окуражавани да носят обяд и вечеря на г-н Джонсън през първата му нелека седмица.

Трите най-близки чинии изглеждаха недокоснати.

— Храните ли се? — попита Итън.

— Нямам особен апетит. Но хората ми носят храна.

— Добре, значи се срещате със съседите.

Уейн Джонсън подмина думите му.

Наръчникът „Добре дошли в Уейуърд Пайнс“, който се връчваше на всеки жител при пристигането му, лежеше отворен на покритата с фурнир маса. Седемдесет и пет страници страховити заплахи, захаросани като „препоръки“ за щастлив живот в Пайнс. През първата

си седмица като шериф Итън беше научил наръчника наизуст, от корица до корица. В момента книжката беше отворена на страницата, която обясняваше как се разпределя храната през зимните месеци, когато градината не работи.

— Казаха ми, че скоро ще започна работа — каза Уейн.

— Точно така.

Човекът отпусна ръце в скута си и се загледа в тях.

— Какво ще правя?

— Още не съм сигурен.

— Да приемам ли, че сте един от онези, с които мога наистина да разговарям? — попита човекът.

— Да — отвърна Итън. — Можете да ме попитате каквото си поискате, господин Джонсън.

— Защо ми се случва това?

— Не зная.

— Не знаете? Или не искате да ми кажете?

В началото на наръчника имаше раздел, озаглавен „Как да се справяме с въпроси, страхове и съмнения относно кои сме“.

Итън взе книжката и я прелисти, докато стигна до съответната страница.

— Тази глава може да ви предложи някои напътствия — каза той.

Имаше чувството, че произнася реплики от много лош сценарий, в който изобщо не вярва.

— Напътствия за какво? Не зная къде съм. Не зная какво стана с мен. И никой не ми обяснява нищо. Не ми трябват напътствия. А шибани отговори.

— Разбирам раздразнението ви — каза Итън.

— Защо телефонът не работи? Пет пъти се опитвах да се обадя на майка си. Само си звъни и звъни. Нещо не е наред. Тя винаги си е у дома, винаги е до телефона.

Не много отдавна самият Итън беше в положението на Уейн Джонсън.

Трескав.

Ужасен.

Почти откачил, докато тичаше из града в опит да се свърже с външния свят.

Пилчър и Пам се бяха заели да го накарат да повярва, че полудява. Такъв беше планът им за интеграцията му в началото. Уейн Джонсън беше различен случай. Той получаваше онова, което получаваша повечето — няколко седмици да изследва града и границите му и няколко възможности да откачи, преди да приеме положението.

— Тази сутрин тръгнах по пътя, водещ извън града — каза Уейн. — И познайте какво открих? Той просто завива обратно. Това е неправилно. Нещо не е наред. Пристигнах тук само преди два дни. Как е възможно пътят, по който дойдох, вече да не съществува?

— Вижте, разбирам, че имате въпроси и...

— *Къде съм?*

Гласът му отекна в цялата къща.

— *Какво е това място, по дяволите?*

Лицето му беше почервеняло и той се тресеше.

Итън се чу да казва: „Това е просто град, господин Джонсън“. И плашещото бе, че дори не беше обмислил отговора си. Просто изскочи от устата му, сякаш бе програмиран. Испита ненавист към себе си. Бяха му повтаряли абсолютно същото отново и отново по време на интеграцията му.

„Поздравления. А сега ти лъжеш човека“.

— Казвам ви, че искам да се махна, шерифе. Че не искам да оставам тук. Че искам да се прибера у дома. Обратно при живота ми, какъвто си беше. Как ще ми отговорите на това?

— Че е невъзможно.

— Невъзможно е да се махна ли?

— Точно така.

— И от къде на къде си въобразявате, че можете да ме задържате тук против волята ми?

Итън стана.

Започваше да му прилошава.

— С какво право? — попита мъжът.

— Колкото по-скоро се примирите с новия си живот тук, толкова по-добре за вас.

Итън си сложи шапката.

Кракът започваше да го боли.

— Иска ми се просто да бяхте казали какво имате предвид — каза г-н Джонсън.

— Моля?

— Че ако се опитам да си тръгна, ще ме убиете. Това е, нали? Мъчната истина, около която танцувате?

Итън потупа наръчника и каза:

— Всичко е тук. Всичко, което е нужно да знаете. В града има живот. Извън него е смъртта. Съвсем просто е.

Излезе от кухнята и тръгна към вратата.

— Мъртъв ли съм? — извика Уейн Джонсън след него.

Итън спря с ръка на дръжката на вратата.

— Моля ви, шерифе, просто ми кажете. Ще го понеса. Умрях ли при онзи инцидент?

Нямаше нужда да поглежда назад, за да разбере, че човекът плаче.

— Това адът ли е?

— Това е просто град, господин Джонсън.

Докато Итън излизаше, в главата му се въртеше само една мисъл. Пам щеше да се гордее с него.

И за първи път в живота си той се почувства наистина зъл.

Подбра времето за прибиране у дома така, че да се отбие в бижутерския магазин и после да мине покрай офиса на Тереза точно когато тя си тръгва от работа. Зави по Главната. Раната на крака му туптеше.

Небето се беше смрачило, уличните лампи светеха и беше много студено.

Ето я и нея, на половин пресечка по-нататък, заключваше външната врата.

Беше със сиво вълнено палто и плетена шапка, завързана под брадичката; само няколко руси кичура надничаха изпод нея. Още не го беше видяла и докато се мъчеше да извади ключа от ключалката, празното ѝ изражение пречупи нещо в него.

Изглеждаше смазана.

Овехтяла.

Той я повика.

Тя погледна към него.

Намираше се на някакво тъмно място. Разбра го моментално. Беше готов да се обзаложи, че през целия ден се е мъчила да преглътне сълзите си. Той стигна до нея и я прегърна.

Двамата тръгнаха по тротоара.

Имаше съвсем малко хора, които заключваха магазини и се прибираха след работа.

Попита я как е минал денят ѝ и тя отвърна: „Добре“, с глас, който напълно опровергаваше значението на думата.

Пресякоха по диагонал кръстовището на Главната и Шеста.

— Не мога така — каза Тереза.

В гласа ѝ имаше сълзи, гърлото ѝ беше стегнато.

— Трябва да поговорим — каза той.

— Знам.

— Но не тук. Не така.

— Могат ли да ни чуят?

— Ако не внимаваме. Говори тихо и гледай в земята. Има нещо, което не ти казах нощес.

— Какво?

Итън я прегърна през кръста и я придърпа към себе си.

— Момент. — На ъгъла имаше улична лампа, в която Итън знаеше, че се крие камера с микрофон. Когато се отдалечиха на петнайсет метра от нея, той каза: — Знаеш ли, че в крака ти има микрочип?

— Не.

— Чрез него те следят.

— И ти ли имаш?

— Току-що ми го махнаха. Временно.

— Защо?

— После ще ти обясня. Искам да извадиш твоя. Това е единственият начин да разговаряме наистина.

Къщата им беше малко по-надолу.

— Ще боли ли? — попита тя.

— Да. Ще се наложи да те срежа. Ще го направим на стола в кабинета.

— Защо там?

— Това е сляпото място в къщата. Единственото. Камерите не могат да ни видят там.

Устните ѝ се извиха в едва забележима усмивка.

— Значи затова винаги искаш да го правим в кабинета.

— Именно.

— Сигурен ли си, че можеш да се справиш?

— Мисля, че да. Готова ли си?

Тереза пое дълбоко дъх и издиша.

— Ще бъда.

Итън стоеше под арката между кухнята и трапезарията и се взираше в Бен, който седеше на масата, навлечен с голямо палто и с одеяло на раменете. Единственият звук в къщата бе скърцането на молива му по листа.

— Здравсти, приятел — каза Итън. — Как е?

— Добре.

Бен не вдигна очи от рисунката си.

— Върху какво работиш?

Бен посочи кристалната ваза на масата. Цветята в нея отдавна бяха умрели от студа. Окапали, изгубили цветовете си листенца вехнеха на масата около вазата.

— Как мина училището?

— Добре.

— Какво научи?

Това изкара Бен от концентрацията му.

Беше неволна грешка — остатък от предишния живот на Итън.

Момчето вдигна очи и го погледна объркано.

— Няма значение — каза Итън.

Дори вътре в къщата беше толкова студено, че той виждаше как дъхът на сина му излиза на пара.

Яростта дойде изневиделица.

Итън рязко се обърна и тръгна по коридора, отвори задната врата и излезе на двора.

Тревата пожълтяваше, умираше.

Трепетликите, отделящи имота им от съседите, се бяха освободили от листата си буквално за една нощ.

Подът на бараката за дърва още беше покрит с трески и парченца кора от миналогодишния запас. Итън извади брадвата от дръвника и си представи как Тереза е цепила дърва тук сама в студа, докато той още е спял.

Върна се в къщата, обхванат от някаква мрачна енергия.

Тереза беше в трапезарията с Бен и го гледаше как рисува.

— Итън? Всичко наред ли е?

— Всичко е наред — отвърна той.

Първият удар разцепи масичката за кафе по средата и двете ѝ половини се огънаха навътре.

— Итън! Какво правиш, по дяволите?

Тереза вече се беше озовала в кухнята.

— Виждам... — Итън вдигна брадвата. — Шибания дъх на сина си в шибаната ни къща.

Следващият удар съсипа лявата половина на масата и разцепи дъба на три парчета.

— Итън, това са нашите мебели...

Той погледна жена си.

— Бяха нашите мебели. А сега са гориво. Да ти се намира брой от вестника?

— В спалнята ни.

— Би ли го донесла?

Когато Тереза се върна с броя на „Уейуърд Лайт“, Итън вече беше нацепил масата на достатъчно малки парчета, че да влязат в печката.

Намачкаха листата на вестника и ги напъхаха под подпалките.

Итън запали хартията.

Докато огънят се разгаряше, той извика Бен. Момчето се появи със скицник под мишница.

— Да?

— Ела да рисуваш при огъня.

Бен погледна съсипаната масичка за кафе.

— Ела, сине.

Момчето седна в люлеещия се стол до печката.

— Ще оставя вратата отворена — каза Итън. — Когато огънят се разгори добре, сложи още едно парче дърво.

— Добре.

Итън погледна Тереза, после към коридора.

Взе една чиния и тръгна след нея към кабинета. Заклучи след себе си.

Светлината през прозореца бе сива, слаба, гаснеща.

— Сигурен ли си, че не ни виждат тук? — попита Тереза само с устни.

Той се наведе към нея и прошепна:

— Да, но ще могат да ни чуват.

Настани я на стола и вдигна пръст пред устните си. Бръкна в джоба си и извади листчето, което беше прибрал преди половин час в участъка.

Тереза го разгъна.

Трябва ми достъп до задната част на крака ти.

Събуй си панталона и се обърни.

Съжалявам, но ще боли много.

Моля те, довери ми се. Много те обичам.

Тя вдигна очи от бележката.

Беше уплашена.

Започна да разкопчава джинсите си.

Той ѝ помогна да ги смъкне. Имаше нещо неочаквано еротично в това — изпита импулс да продължи да я съблича. В края на краищата това беше столът за чукане.

Тереза се обърна и вдигна крака във въздуха, сякаш се протягаше.

Итън се премести отстрани на стола.

Беше деветдесет процента сигурен, че се намира извън обхвата на камерата, която, ако съдеше по видяното в кабинета на Пилчър, гледаше към библиотеката в отсрещния край на стаята.

Остави чинията на пода и си съблече палтото.

Клекна, отвори единия от големите джобове с капаци и извади всичко, което бе взел от работата си днес следобед.

Шишенце спирт.

Памук.

Марля.

Моментално лепило.

Тънко фенерче.

Форцепс, отмъкнат от операционната в комплекса.

Сгъваем нож „Спайдерко Харпи“.

Загледа се в левия крак на Тереза; миризмата на горящо дърво пропълзваше под вратата от дневната. Бързо откри стария бял белег — приличаше на следа от мъничка гъсеница. Отвори шишенцето спирт, сложи топче памук на гърлото му и го обърна.

Острата миризма на изопропилов алкохол изпълни стаята.

Обработи белега със спирта и пусна памука в чинията. Отвори сгъваемия нож. Острието му изглеждаше зло — назъбено и извито като нокътя на хищна птица. Напои друго топче памук и стерилизира острието, после и форцепса.

Тереза го гледаше с поглед, в който се четеше нещо като ужас.

— Не гледай — оформи само с устни той.

Тя кимна, сви устни и стисна зъби от напрежение.

Когато върхът на ножа докосна горния край на белега, тялото ѝ се скова. Итън не беше събрал нужния кураж да започне разреза, но въпреки това го направи.

Тереза рязко пое дъх през зъби, когато острието проникна през кожата ѝ.

Итън погледна за миг ръцете ѝ, свити в юмруци.

Откъсна се от момента.

Острието беше безумно остро, но това беше добре дошло. Без никакво съпротивление, сякаш режеше топло масло, Итън го прокара с лекота по белега на жена си. Нямаше чувството, че ѝ причинява болка, но лицето ѝ бе изкривено и червено, кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, а по крака ѝ потече права струйка кръв.

Итън помнеше това изражение.

Тази яростна и прекрасна решимост.

От нощта, в която се роди синът им.

Острието бе проникнало на половин, може би един сантиметър и той се зачуди дали е срязал достатъчно дълбоко, за да стигне до мускула.

Внимателно извади ножа и го остави на чинията. Кръвта покриваше острието, гъста като смазка. Капките кръв капеха по белия

порцелан. Гащичките на Тереза се покриха с червени петна, кръвта се събираше в процепите между пръчките на стола.

Итън взе форцепса.

Включи фенерчето и го захапа.

Наведе се, за да разгледа разреза отблизо.

С лявата си ръка разтвори раната.

С дясната вкара форцепса.

По лицето на Тереза се стичаха сълзи, тя скубеше косата си с ръце. Итън се съмняваше, че би издържала още рязане, ако се наложи да проникне по-надълбоко.

Бавно отвори форцепса.

Тереза издаде най-високия звук дотук — нещо дълбоко и гърлено.

Пръстите ѝ се впиха в тапицерията на дръжките.

Най-трудното бе, че не можеше да ѝ каже нито дума, за да я окуражи или утеши.

Освети раната.

Видя мускула.

Микрочипът проблесна като перла на повърхността му.

Той взе ножа от чинията.

„Успокой си ръцете“.

Потта пареше в очите му.

„Почти стигнах, мила“.

Пъхна ножа в раната и кръвта потече по крака ѝ. Тереза трепна, когато върхът на ножа докосна мускула, но Итън не се поколеба.

Вкара върха на ножа между мускула и чипа и го освободи.

Извади острието с чипа в края му.

Беше затаил дъх.

Вдиша дълбоко, докато оставяше ножа в чинията.

Тереза го гледаше с напрегнато очакване.

Той кимна, усмихна ѝ се и ѝ подаде марля. Тя я взе и я притисна в раната. Кръвта я напои почти моментално и Итън ѝ подаде нова.

Най-лошата болка като че ли отшумяваше, червенината на лицето на Тереза намаляваше, сякаш тя се съвземаше от треска.

След пет минути вече можеха да се оправят с течащата кръв.

След двайсет тя спря напълно.

Итън напои още едно топче памук със спирт и почисти разреза, а Тереза се мръщеше от щипането. После той притисна краищата на раната, свали със зъби капачката на лепилото, изстиска голяма капка и я размаза по дължината на разреза.

Навън вече бе почти тъмно и в кабинета с всяка секунда ставаше все по-студено.

Итън държа раната затворена пет минути, после я пусна.

Лепилото държеше.

Итън се премести пред стола и доближи устни до ухото на Тереза.

— Извадих го. Справи се изумително.

— Много ми беше трудно да не изкрещя.

— Лепилото действа, държи раната затворена, но трябва да останеш неподвижна известно време. Нека да изсъхне съвсем.

— Замръзвам.

— Ще ти донеса одеяла.

Тя кимна.

Той ѝ се усмихна.

В ъгълчетата на очите ѝ още имаше сълзи.

— Дай да го видя — оформи с уста тя.

Итън вдигна ножа от чинията и го задържа пред лицето на Тереза.

Микрочипът беше покрит със засъхваща кръв, която ставаше все по-гъста.

Мускулите на челюстта ѝ се стегнаха гневно. От посегателството върху нея.

Тя погледна Итън.

Не каза нищо, но нямаше и нужда. Той виждаше ясно думите, изписани на лицето ѝ. *Мръсни кучи синове.*

Свали чипа от острието, избърса кръвта и тъканта с марля и ѝ го даде. После бръкна в джоба на ризата си и извади златния накит, който ѝ бе купил следобед. Тънка златна верижка с медальон във формата на сърце.

— Не трябваше — каза тя.

Итън отвори медальона.

— Дръж микрочипа в сърцето — прошепна ѝ.

Носи го непрекъснато, освен ако не ти кажа друго.

В дневната беше направо топло. Бузите на Бен лъщяха на светлината на огъня. Той скицираше отворената печка. Пламъците. Почерняващото дърво вътре. Парчетата от разбитата масичка за кафе, пръснати около нея.

— Къде е мама?

— Чете в кабинета. Имаш ли нужда от нещо?

— Не.

— Да не я безпокоим известно време, а? Имала е тежък ден.

Итън взе няколко одеяла от отделението под канапето и се върна в кабинета.

Тереза трепереше.

Той я зави.

— Ще ти приготвя нещо топло за вечеря.

Тя се усмихна въпреки болката.

— Чудесно.

Той се наведе към нея и прошепна:

— Излез след час, но колкото и да те боли, върви нормално. Ако те засекат на камерите, че куцаш, ще се досетят.

Итън стоеше до кухненската мивка и се взираше в мрака навън. Преди три дни лятото беше свършило. Листата започваха да пожълтяват. Господи, есента бе дошла и отминала за миг — от август до декември за седемдесет и два часа.

Плодовете и зеленчуците в хладилника почти със сигурност щяха да са им последните пресни продукти за следващите няколко месеца.

Напълни една тенджера с вода и я сложи на печката да заври.

Сложи до нея тиган, включи котлона на средно и наля зехтин.

Бяха им останали пет зрели домата — напълно достатъчно.

Планът за вечеря започна да се оформя.

Смачка скилидка чесън, нарязва лук, изсипа всичко в тигана.

Докато чесънът и лукът цвърчаха, нарязва домати.

Все едно стоеше в кухнята им в Сиатъл. През късните съботни следобеди понякога пускаше плоча на Телониъс Мънк, отваряше

бутилка червено вино и се потапяше в приготвянето на страхотна вечеря за семейството. Нямаше по-добър начин да разпусне след дълга седмица. Този момент приличаше на онези спокойни вечери, с всичките атрибути на нормалното. С изключение на това, че преди половин час беше извадил проследяващ микрочип от крака на жена си на единственото място в къщата, където не се намираха под непрекъснато наблюдение.

„С изключение на това“.

Добави домати, размеси ги с лука, наля още зехтин и се наведе над печката, за да подуши ароматната пара: мъчеше се поне за миг да прегърне илюзията.

Тереза дойде, докато измиваше пастата. Усмихваше се и на Итън му се стори, че долавя болка в усмивката ѝ — едва доловимо напрежение, — но походката ѝ бе твърда. Вечеряха като семейство на едно одеяло в дневната, сгушени около печката и слушащи радио.

Хектор Гейтър свиреше Шопен.

Храната беше добра.

Топлината ги обгръщаше.

И всичко свърши прекалено бързо.

След полунощ.

Бен спеше.

Бяха изгорили цялата масичка за два часа и сега къщата отново се беше превърнала във фризер.

Итън и Тереза лежаха в леглото, обърнати един към друг.

— Готова ли си? — прошепна той.

Тя кимна.

— Къде е медальонът?

— Нося го.

— Свали го и го остави на нощната масичка.

— А сега какво? — попита тя, след като изпълни заръката му.

— Ще изчакаме една минута.

Облякоха се на тъмно.

Итън провери сина им. Момчето спеше дълбоко. Двамата с Тереза слязоха долу.

Без да кажат нито дума.

Докато отваряше вратата, Итън вдигна качулката на черния си анцуг и даде знак на Тереза да направи същото.

Излязоха.

Улични лампи и осветени веранди нарушаваха тук-там мрака.

Нощта бе леденостудена, без звезди в небето. Излязоха на средата на улицата.

— Вече можем да говорим — каза Итън. — Как ти е кракът?

— Ужасно боли.

— Ти си героиня, скъпа.

— Мислех, че ще припадна. Де да бях.

Тръгнаха на запад към парка.

Скоро чуха реката.

— Тук в безопасност ли сме? — попита Тереза.

— Никъде не сме в безопасност. Но поне камерите не могат да ни засекат без чиповете.

— Имам чувството, че пак съм на петнайсет и се измъквам от къщи. Толкова е тихо.

— Обичам да излизам късно нощем. Никога ли не си го правила? Нито веднъж?

— Разбира се, че не.

Кривнаха от улицата и продължиха през игрището.

На петдесет метра от тях една улична лампа осветяваше люлки.

Продължиха да вървят, докато стигнаха края на парка, до самата река.

Седнаха в пожълтяващата трева.

Итън надуваше водата, но не можеше да я види. Не можеше да види и ръцете си дори ако ги вдигнеше пред себе си. За първи път намираше пълния мрак за толкова уютен.

— Не биваше да ти казвам — каза той. — Стана в момент на слабост. Просто повече не можех да търпя тази лъжа помежду ни. Това, че не сме в крачка.

— Разбира се, че трябваше да ми кажеш.

— Защо?

— Защото този град е пълна измислица.

— Само че навън няма нищо по-добро. Ако си имала мечти да се махнеш от Уейуърд Пайнс, аз разруших тази мъничка надежда.

— Винаги съм предпочитала истината. И още искам да се махна.

— Това е невъзможно.

— Всичко е възможно.

— Ще ни убият още първия час.

— Не мога да живея повече така, Итън. Цял ден си мислих за това. Не мога да *спра* да мисля за това. Няма да живея в къща, в която ме шпионират. В която трябва да шепна, ако искам да проведа истински разговор със съпруга си. Не желая да живея в град, в който синът ми отива на училище и не знам на какво го учат. Ти знаеш ли на какво го учат?

— Не.

— И го приемаш за нормално?

— Разбира се, че не.

— В такъв случай *направи* нещо по въпроса.

— Пилчър има сто и шейсет души, които живеят в планината.

— А ние сме четиристотин, почти петстотин.

— Те са въоръжени. За разлика от нас. Виж, не ти разказах онези неща, за да ме караш да вдигна всичко във въздуха.

— Няма да живея така.

— Какво искаш от мен, Тереза?

— Оправи нещата.

— Нямаш представа какво искаш.

— Искаш синът ти да порасне...

— Ако изгарянето на града до шибаните му основи би променило нещата поне мъничко за теб и Бен, бих го подпалил още през първия си ден като шериф.

— Губим го.

— Какво искаш да кажеш?

— Започна миналата година. И нещата само се влошават.

— В какъв смисъл?

— Той се отдръпва, Итън. Не знам с какво му пълнят главата, но ни го отнемат. Помежду ни има стена.

— Ще разбере.

— Обещавах ли?

— Да, но трябва и ти да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Да не казваш на никого нито дума от онова, което ти разказах.

Абсолютно нищичко.

— Ще направя всичко по силите си.

— И още нещо.

— Какво?

— За първи път сме заедно в Уейуърд Пайнс, без да ни наблюдават камери.

— И какво?

Той се наведе и я целуна в мрака.

Вървяха през града.

Итън усети как ледени мушици докосват лицето му.

— Това сняг ли е?

В далечината светлината на една самотна улична лампа се беше превърнала в сцена за снежинките.

Нямаше вятър. Снежинките падаха право надолу.

— Зимата дойде — каза Тереза.

— Но само преди няколко дни беше лято.

— Лятото е дълго. Зимата също. Пролетта и есента профучават.

Миналата зима продължи девет месеца. Снегът по Коледа беше три метра.

Той хвана облечената ѝ в ръкавица ръка.

В цялата долина не се чуваше нито звук.

Цареше тотална тишина.

— Бихме могли да сме къде ли не — каза Итън. — В някое село в швейцарските Алпи. Просто двама влюбени, излезли на нощна разходка.

— Не го прави — предупреди го Тереза.

— Кое?

— Не се преструвай, че сме на друго място и в друго време.

Хората, които го правят в този град, полудяват.

Избягваха Главната, вървяха по страничните улички.

Къщите бяха тъмни. От комините не се издигаше дим и пълният със снежинки въздух бе чист и свеж.

— Понякога чувам писъци и крясъци — каза Тереза. — Далечни, но ги чувам. Бен никога не споменава за тях, но знам, че и той ги чува.

— Това са абитата — каза Итън.

— Странно, че никога не ме е питал какви са тези звуци. Сякаш вече знае.

Продължиха на юг след болницата по пътя, който уж водеше извън града.

Лампите останаха зад тях.

Мракът стана още по-плътен.

По пътя се беше натрупал един сантиметър сняг.

— Днес ходих при Уейн Джонсън — каза Итън.

— Трябва да го заведе на вечеря утре.

— Излъгах го, Тереза. Казах му, че нещата ще станат по-добри. Казах му, че това е просто най-обикновен град.

— И аз. Но така те накараха да кажеш, нали?

— Никой не ме кара да правя каквото и да било. В крайна сметка винаги опира до избор.

— Как се справя той?

— Как мислиш? Уплашен е. Объркан. Мисли си, че е мъртъв и че това е адът.

— Ще избяга ли?

— Вероятно.

В началото на гората Итън спря.

— Оградата е на километър и половина напред.

— На какво приличат? — попита тя. — Абитата имам предвид.

— Като на всички гадни неща, излезли от детските ти кошмари.

Чудовищата в шкафа, под леглото. И са милиони.

— И ми казваш, че между нас и тях има само една ограда?

— Голяма ограда. По която тече ток.

— О, ами в такъв случай...

— Освен това по върховете има снайперисти.

— А Пилчър и хората му живеят в безопасност в планината.

Тереза направи няколко крачки по пътя. Снегът се натрупваше по раменете и качулката ѝ.

— Кажи ми нещо. Какъв е смисълът от всичките тези красиви къщички с белите огради?

— Мисля, че той се опитва да запази нашия начин на живот.

— За кого? За нас или за себе си? Може би някой трябва да му каже, че нашият начин на живот е минало.

— Опитах се.

— Трябва всички да сме в онази планина и да измислим нещо. Няма да прекарам остатъка от живота си в някакъв смахнат град играчка.

— Е, началникът не споделя възгледите ти. Виж, няма да оправим нещата тази нощ.

— Знам.

— Но ще ги оправим.

— Заклевах ли се?

— Заклевам се.

— Дори това да означава да изгубим всичко?

— Дори това да означава да изгубим живота си. — Итън пристъпи към нея, разпери ръце и я прегърна. — Моля те да ми се довериш. Трябва да продължиш, сякаш нищо не се е променило.

— Това ще направи срещите ми с психотерапевта интересни.

— Какви среши?

— Веднъж месечно ходя на психотерапевт. Мисля, че всички ходят. Това е единственото време, когато можеш да говориш открито с друг човек. Трябва да споделяме своите страхове, мислите си, тайните.

— За всичко ли можеш да говориш?

— Да. Мислех си, че знаеш за тези среши.

Итън усети как настръхва.

Потисна надигащата се ярост — сега тя нямаше да му помогне.

— С кого се срещаш? — попита той. — С мъж? Или с жена?

— С жена. Много е красива.

— Как се казва?

— Пам.

Итън затвори очи и вдиша дълбоко студения, ухаеш на борове въздух.

— Познаваш ли я? — попита Тереза.

— Да.

— От хората на Пилчър ли е?

— На практика е дясната му ръка. Не бива да й казваш нищо за тази нощ. Нито за чипа. Разбираш ли? Нищо. Иначе семейството ни ще бъде избито.

— Добре.

— Преглеждала ли е някога крака ти?

— Не.

— Някой друг правил го ли е?

— Не.

Итън си погледна часовника. 2:45. Почти беше време.

— Виж, трябва да ида на едно място. Ще те изпратя до вкъщи.

— Пак ли ще се виждаш с Кейт? — попита тя.

— И с групата й. Пилчър умира да разбере какво са намислили.

— Нека дойда и аз.

— Не може. Тя очаква само мен. Ако изведнъж види и теб, нещата могат да станат...

— Неловки ли?

— Може да се уплаши. Освен това тя и хората й може да са убили един човек.

— Кого?

— Дъщерята на Пилчър. Била е шпионин. Важното е, че не знам дали са опасни, или не.

— Моля те, внимавай.

Итън хвана жена си за ръка и тръгнаха обратно към дома.

Светлините на Уейуърд Пайнс изглеждаха мъгливи от снега.

— Винаги, обич моя — каза той.

Докато стоеше в гората сред боровете, тя си помисли, че няма нищо по-красиво от снежинки, гледани през уред за нощно виждане.

Преди десет години имаше горски пожар на пет километра от центъра на града. Тогава беше стояла сред горящите дървета и бе гледала падащите от небето сажди. Сегашната гледка ѝ напомни за онзи ден, само дето снегът светеше в зелено. Изгарящо зелено. Всяка снежинка оставяше луминесцентна следа. Земята между дърветата, пътят, покритите със сняг покриви на къщите в града — всички те светеха като LED екрани.

Снегът по раменете на Итън и Тереза също светеше.

Сякаш бяха поръсени с някакъв вълшебен прах.

На Пам дори не ѝ се наложи да се крие зад някое дърво.

Доколкото можеше да прецени, Итън не беше донесъл фенерче, а в гората, отвъд светлините на верандите, мракът бе толкова гъст, че тя не се страхуваше, че ще я видят. Трябваше само да стои абсолютно мълчаливо на четири-пет метра от тях и да слуша.

Не би трябвало да е тук.

Технически беше изпратена да наблюдава новопристигналия Уейн Джонсън. Това беше втората му нощ в Уейуърд Пайнс, а втората нощ бе нощта на бегълците. Но Пам започваше да си мисли, че Уейн може да влезе в правия път по-бързо от предвижданията. Че няма да създаде значителни проблеми. В края на краищата той бе търговец на енциклопедии. Нещо в естеството на професията му предполагаше конформизъм — поне за нея.

Затова се беше вмъкнала в празната къща срещу дома на Итън и бе заела позиция зад завесите на дневната, с пряка видимост към предната им врата.

Пилчър щеше да се вбеси, че е зарязала мисията си. Отначало щеше да си изпати здравата заради решението си, но после, когато най-сетне се успокоеше и я изслушаше, шефът ѝ щеше да остане очарован от резултатите от избора ѝ.

Беше го правила и преди с Кейт Болинджър. Бе я следила нощем в продължение на две седмици преди най-сетне да я хване как излиза от дома си. Но проследяването на Кейт и съпруга ѝ беше друга история. Пам я беше изгубила бързо след това, когато Кейт буквално изчезна под земята. Беше се опитала да убеди Пилчър да отдели по-сериозни ресурси в тази насока, но той я бе отрязал, тъй като Алиса вече се беше заела със случая.

„И как проработи това за теб?“

Личното ѝ мнение бе, че старецът търпи прекалено много дивотии от шерифа си.

Не го схващаше. Не разбираше какво точно вижда Пилчър в Бърк. Да, Итън можеше да се оправя. Да, имаше уменията да управлява града, но, за бога, никой не си заслужаваше неприятностите, на които ги беше подложил.

Ако зависеше от нея — а един ден щеше да зависи, — щеше да се справи с Итън и семейството му още преди две седмици.

Щеше да окове Бен и Тереза за стълба зад оградата.

И да остави абитата да се погрижат за тях.

Понякога заспиваше, представяйки си писъците на сина на Итън, лицето на Итън, докато гледа как момчето му, а после и жена му биват изкормени пред очите му. Нямаше обаче да нахрани абитата със самия него. Щеше да го затвори за месец, може би два. По дяволите, може пък и за година. Колкото е необходимо. Щеше да го накара да гледа отново и отново как абитата изяждат семейството му. Да пуска записа да се върти безкрайно в килията му. С включен звук. И едва когато го пречупеше по всеки възможен начин, когато тялото му се превърнеше в немошна черупка за съсипания му ум, *тогава* и само *тогава* щеше да го върне в града. Щеше да му даде хубава дребна работа, може би сервитьор или секретар — нещо незначително, отегчаващо, смазващо душата.

Разбира се, щеше да го проверява всяка седмица.

И ако се справеше добре, щеше да запази достатъчно от ума му, за да си спомня коя е тя и всичко, което му е отнела.

И той щеше да доживее остатъка от дните си като жалка отрепка, подобие на човешко същество.

Това беше начинът да се справиш с хора като Итън Бърк. С хора, които се опитват да избягат. Унищожаваш ги. Превръщаш ги в

ужасяващ пример за всички останали.

И категорично не ги правиш шерифи.

Тя се усмихна.

Беше го спипала.

Най-сетне.

Фантазията, за която си мечтаеше, докато лежеше в стаята си в планината, най-сетне, за първи път, изглеждаше постижима.

Това я правеше невероятно щастлива.

Застанала в мрака между боровете, сред горящите зелени снежинки, падащи около нея, Пам не можеше да спре да се усмихва.

18.

Итън стоеше на ъгъла на Главната и Осма пред двукрилата врата на операта, побираща четиристотин души. Сградата беше заключена за през нощта и фоайето от другата страна на стъклото тънеше в мрак, постерите в рамки на представления от Бродуей не се виждаха. Представления се изнасяха от време на време — музикални рецитали, самодееен театър, събрания на кметството. В петък вечер се прожектираха класически филми и на всеки две години тук се провеждаха изборите за кмет и общински съвет.

Той си погледна часовника — 03:08.

Не беше в стила на Кейт да закъснява с осем минути за каквото и да било.

Пъхна ръцете си дълбоко в джобовете.

Снегът беше спрял. Студът беше безпощаден.

Итън запристъпва от крак на крак, но това не успя да го стопли.

На ъгъла на сградата се появи сянка и тръгна право към него. Снегът скърцаше под краката й.

Итън се напрегна. Не беше Кейт.

Тя не вървеше така и изобщо не беше толкова едра.

Итън стисна автоматичния нож в джоба си. „Трябваше да си тръгна след петата минута. Това беше знак, че нещо не е наред“.

Мъжът — с черно яке с качулка — спря пред него.

Беше по-висок от Итън и с по-широки рамене. Беше брадясал и миришеше на мандра.

Итън бавно измъкна ножа от джоба си и пъхна палец в дупката на острието.

Едно движение и ножът щеше да се отвори.

Едно замахване и гърлото на мъжа щеше да се отвори.

— Много лоша идея — каза мъжът.

— Къде е Кейт?

— Ето какво ще стане. Първо. Ножът отива обратно в джоба ти.

Итън пъхна ръка в джоба си, но не пусна ножа.

Разпозна мъжа от снимката в досието му, но никога не го беше виждал в града и в този момент, на студа и с опънати нерви, не можеше да си спомни името му.

— Второ. Виждаш ли онзи храст? — Мъжът посочи през кръстовището на Главната и Осма към една голяма хвойна. Издигаше се зад една дървена пейка — автобусна спирка, която никога не бе виждала автобус. Просто поредният изкуствен детайл на това място. Веднъж седмично една старица, която губеше ума си, седеше по цял ден на пейката в очакване на автобус, който никога нямаше да дойде.

— Ще пресека улицата — каза мъжът. — Среща зад храста след три минути.

И преди Итън да успее да отговори, му обърна гръб.

Итън го гледаше как пресича празното кръстовище, докато светофарът се сменяше от жълто на червено.

Зачака.

Част от него крещеше, че нещо е излязло извън релси — Кейт беше онази, която трябваше да се срещне с него.

Че трябва веднага да се прибере у дома.

Мъжът пресече улицата и изчезна зад храста.

Итън продължи да чака, докато светофарът направи три цикъла. После излезе от навеса и тръгна през улицата.

Докато пресичаше, най-последно се сети как се казва мъжът — Брамбли Иминг.

По Главната всичко беше притихнало.

Изнервяше го — пълната пустота на улицата. Тъмните сгради. Светофарът, който бръмчеше над него и хвърляше редуваща се зелена, жълта и червена светлина върху снега.

Стигна до пейката, заобиколи храста.

Щеше да се случи нещо лошо.

Усещаше го.

Предчувствието жужеше зад очите му като сигнал за тревога.

Така и не чу стъпките, само усети топлия дъх на тила си половин секунда преди светът да потъне в мрак.

Първата му реакция бе да се бори, ръката му отново бръкна в джоба, затърси ножа.

Земята го блъсна силно, бузата му се зарови в снега. Имаше чувството, че неколцина мъже са наскочили върху гърба му.

Отново надуши сладникавата, наситена миризма на мандра.

— А сега кротувай — прошепна гласът на Бродли в ухото му.

— Какво правиш, мамка му?

— Не ми приличаш на човек, който би позволил доброволно да му завържат очите. Прав ли съм?

— Да.

Итън се напъна, направи последен опит да измъкне ръката си изпод себе си, но без резултат. Беше напълно обездвижен.

— Ще направим една малка разходка из града — каза Иминг. — За да изгубиш напълно ориентация.

— Кейт не спомена нищо такова.

— Искаш ли да я видиш, или не?

— Искам.

— Значи ще стане така. Има някои условия, които не подлежат на договаряне, както се изразявате вие. Или можем още сега да сложим край на цялата работа.

— Не. Трябва да я видя.

— Сега ще се изправим. После ще ти помогнем ти да се изправиш. Няма да ми се нахвърлиш или нещо такова, нали?

— Ще се опитам да се сдържа.

Тежестта изчезна.

Итън трескаво пое така нужната му глътка въздух.

Ръце го нагребиха под мишниците, изправиха го на крака, но не го пуснаха.

Изведоха го на кръстовището на Главната и Осма. Итън непрекъснато си повтаряше, че е обърнат на север.

— Помниш ли играта на сляпа баба? — каза Иминг. — Сега ще те завъртим, приятел, но не се безпокой. Няма да те оставим да паднеш.

Въртяха го цели двайсет секунди — толкова бързо, че светът продължи да се върти и след като спряха.

— Да го поведем натам — каза Иминг на другите.

Итън вървеше несигурно и залиташе като пияница след затварянето на бара, но те го държах.

Вървяха дълго, много след като Итън изгуби всякаква представа къде е.

Никой не проговаряше.

Чуваше се единствено дишането им и скърцането на снега.

Най-сетне спряха.

Итън чу скърцане, сякаш отваряха врата на ръждясали панти.

— Предупреждение. Тази част е малко сложна — каза Иминг. — Обърнете го, момчета. Аз слизам пръв. И проверете отново превръзката на очите му.

Когато го завъртяха на сто и осемдесет градуса, Иминг каза:

— Сега ще те смъкнем на колене.

Мястото, откъдето идваше гласът му, беше различно — сякаш идваше някъде отдолу.

Коленете на Итън докоснаха снега.

Иминг каза:

— Ще хвана крака ти и ще го сложа на стъпало. Усещаш ли го? — Дясната подметка на Итън докосна тясна пречка. — А сега сложи другия си крак до него. Браво. Момчета, дръжте му ръцете. Шерифе, продължавай в същия дух.

Макар че не можеше да вижда, Итън имаше чувството, че е надвиснал над дълбока пропаст.

Стъпи на следващата пречка.

— Момчета, сложете ръката му на горната пречка.

— Колко е дълбоко? — попита Итън. — И искам ли изобщо да знам?

— Трябва да се спуснеш по още двајсетина пречки.

Гласът на Иминг бе отдалечен, много под него, и отекуваше.

Итън опипа пречката, за да прецени ширината ѝ.

Въжената стълба беше несигурна. И се люлееше.

Когато краката му най-после стигнаха твърдото неравно дъно, Иминг го хвана за ръка и го замъкна няколко крачки настрани.

Итън чу как стълбата трака, докато останалите се спускат, след което ръждивите панти изскърцаха отново.

Някъде горе се затвори врата.

Иминг застана зад него и развърза възела.

Превръзката падна.

Итън стоеше на най-изронения бетон, който бе виждал. Погледна Иминг. Мъжът държеше газен фенер, който превръщаше лицето му в

колаж от светлина и сенки.

— Какво е това място, Брадли? — попита Итън.

— Знаеш името ми, а? Колко мило. Преди да стигнем до въпроса за мястото, искам да си поговорим за това дали ще дишаш достатъчно дълго, за да разбереш. Дали ще станеш един от нас, или ще те убием на място.

Звукът на стъпки накара Итън да се обърне.

Озова се лице в лице с двама млади мъже с черни якета с качулки; и двамата държаха мачете и го гледаха с напрегнато внимание, което подсказваше, че всъщност им се иска да ги използват.

— Беше предупреден — каза Брад.

— Без чип или да не си правя труда да идвам.

— Точно така. И сега ще видим колко добре следваш инструкции. Събличай се.

— Какво?

— Събличай се.

— Няма да стане.

— Ето как стоят нещата. Тези двамата ще проверят всеки квадратен сантиметър от дрехите ти, докато аз проверявам всеки квадратен сантиметър от тялото ти. Знам, че си бил с чип, когато си се срещнал с Кейт снощи. Това означава, че е по-добре да видим хубав, пресен, грозен като дявола шев отзад на крака ти. Ако го няма, ако стигна до заключението, че се опитваш да ни изиграеш, познай какво следва?

— Брад, направих точно...

— Познай. Какво.

— Какво?

— Ще те накълцаме тук, на място. И знам какво си мислиш. „Това означава началото на война, Брад“. Това си мислиш, нали? Е, познай отново. Не ни пука. Готови сме.

Итън разкопча колана си и смъкна джинсите и боксерките.

— Трошете си главите, щом искате.

Свали якето и го метна на единия от мъжете с мачете. Докато събличаше фланелката си, Брад клекна зад него и прокара облечен в ръкавица пръст по разреза.

— Пресен е — каза той. — Сам ли го направи?

— Да.

— Кога?

— Тази сутрин.

— Гледай да го държиш чист, докато заздравее. Събуй ботушите.

— Няма ли първо да почерпите?

Корава група — никой дори не се изкиска.

След малко Итън стоеше чисто гол.

Фенерът не хвърляше много светлина, докато тримата клечаха около него и преглеждаха дрехите му — обръщаха всеки джоб и ръкав.

Стените на древния тунел бяха на метър и осемдесет една от друга и още толкова високи. Накъдето и да погледнеш, бетонът бе изронен до такава степен, че почти не приличаше на бетон. Спокойно можеше да се намират в катакомби под някой европейски град, макар че най-вероятно това бе просто една от последните останки от инфраструктурата на оригиналния Уейуърд Пайнс от двама и първи век.

Тунелът вървеше по лек наклон, вероятно към източната част на града. Имаше логика. От високите планини наоколо вероятно се стичаха големи количества вода по време на бурите и в началото на лятото, когато снегът се топеше. Дори сега по разпадащия се бетон под краката на Итън течеше мъничко поточе.

Брад му метна бельото и каза:

— Можеш да се обличаш.

Докато вървяха по тунела и водата се плискаше под краката им, в студения влажен въздух витаеше ясно доловимо разочарование — тези селски момчета искаха да го убият, копнееха да го нарежат на парчета. А той не им беше дал повод да го направят.

Таванът беше достатъчно нисък, за да го кара да се движи приведен.

Тунелът бе истинска развалина.

По стените се виеха пълзящи растения.

Корени.

Вода се стичаше на струйки по стените и капеше от тавана.

Фенерът осветяваше само на пет-шест метра пред тях и отвъд светлината се чуваше забързаното шумолене на дребни създания, които се разбягваха.

Минаваха през кръстовища с други тунели.
Покрай още стълби, изкачващи се нагоре в мрака.
Краката на Итън стъпкваха какво ли не.
Камъни.
Пръст.
Боклуци, домъкнати от планината от силните дъждове.
Череп на плъх.

Не знаеше от колко време се мъкнат през тунела.
Изглеждаше едновременно и цяла вечност, и броени секунди.
Въздухът се промени.
Стана застоял и малко по-топъл, отколкото в града.
Сега вървяха срещу постоянен ветреца, който носеше свежия мраз на света горе.

Струйките по пода се превърнаха в поток и към пляскането на краката им във водата започна да се добавя нов, по-плътен звук.

Излязоха от тунела в каменисто речно корито.

Заизкачваха се.

Когато спряха да си поемат дъх, Итън най-сетне идентифицира шума, който вече бе толкова силен, че щеше да се наложи да вика, за да го чуят.

Не можеше да го види в потискащия мрак без звезди, но наблизко имаше водопад. Той чуваше как водата се разбива в скалите с постоянен грохот; лицето му бе влажно от стелещата се водна мъгла.

Мъжете тръгнаха и той последва сиянието на фенера като спасително въже, докато се изкачваха в гъстата борова гора.

Не се виждаше никаква пътека.

Шумът на водопада постепенно заглъхна, а после изчезна. Итън вече чуваше само собственото си тежко дишане във все по-редкия въздух.

В тунела му беше студено. Сега се потеше.

И продължаваха да се изкачват.

Дърветата бяха толкова нагъсто, че по земята почти нямаше сняг.

Итън непрекъснато поглеждаше надолу по склона, мъчеше се да види светлините на Уейуърд Пайнс, но навсякъде бе тъмно като в рог.

Изведнъж гората нямаше накъде да продължи.

Дърветата просто опираха в скала.

Мъжете не спряха, дори не забавиха крачка, а продължиха направо нагоре по скалата.

— Стръмно е, но има пътека — подвикна Иминг. — Просто стъпвай точно там, където стъпваме ние, и се радвай, че е тъмно.

— Защо? — попита Итън.

Онези само се изсмяха.

В гората беше стръмно.

А това бе направо безумно.

Иминг закачи фенера за кожен ремък и го метна през рамо, за да използва и четирите си крайника.

Защото му трябваша.

Наклонът бе много по-голям от петдесетте градуса, които могат да накарат обикновения човек да се насере от страх. По скалата минаваше стоманено въже, покрай което имаше някакво подобие на пътека — малки вдлъбнатини и издатини, на които да намериш опора. Повечето бяха естествени. Някои изглеждаха дело на човешка ръка. Катеренето по това нещо изглеждаше като чисто самоубийство.

Итън се вкопчи в ръждивото въже — тук то означаваше живот.

Не виждаше нищо, освен мижавото петно осветена от фенера скала.

След първия завой наклонът стана още по-стръмен.

Итън нямаше представа колко високо са се изкачили, но имаше ужасяващото чувство, че вече са над гората.

Вятърът се усили.

Без защитата на дърветата по скалата се беше натрупал половин сантиметър сняг.

И вече, освен стръмна тя беше и хлъзгава.

Дори Иминг и хората му намалиха маниакалното си темпо и стъпваха внимателно, като гледаха всяка стъпка да е сигурна.

Ръцете на Итън се сковаха от студ.

На тази височина по въжетото имаше полепнал сняг.

След шестия завой положението стана съвсем безумно — скалата продължаваше вертикално нагоре.

Итън вече трепереше.

Краката му се бяха превърнали в желе.

Не беше сигурен, но май напрежението от катеренето бе скъсало конците на раната му и по крака му се стичаше струйка кръв и се събираше в ботуша му.

Спря, за да си поеме дъх и да събере кураж.

Когато отново погледна нагоре, фенерът беше изчезнал.

Над него нямаше нищо, надолу също.

Само безкраен, готов да го погълне мрак.

— Шерифе!

Гласът на Иминг.

Итън отново погледна нагоре и надолу — и пак не видя нищо.

— Бърк! Насам!

Той погледна настрани.

Светлината беше там, на пет-шест метра от него, но вече не се изкачваше. Другите някак бяха успели да се придвижат по отвесната скала.

— Идваш ли, или не?

Итън погледна надолу и я видя на един разкрач от себе си — една-единствена дъска, широка петнайсетина сантиметра, закрепена за скалата. И по-тънко въже, минаващо успоредно на нея.

— Хайде! — извика Иминг.

Итън прекрачи близо метър и стъпи на дъската. Беше покрита с киша и задната половина на каубойския му ботуш стърчеше над ръба.

Вкопчи се във въжето, понечи да премести десния си крак, но гладката подметка изгуби сцепление на заледената дъска.

Краката му увиснаха.

Писькът, който чу, беше негов.

Гърдите му се блъснаха в скалата, ръката му едва държеше въжето, тежестта му го повличаше надолу.

Иминг му викаше нещо, но Итън не можеше да разбере думите.

Беше изцяло съсредоточен върху студеното боцкащо въже, чувстваше как хватката му бавно се изплъзва.

Видя как се подхлъзва, представи си как размахва ръце и крака. Нима имаше нещо по-лошо от падане в пълен мрак? През деня поне ще виждаш земята, която лети към теб, за да те довърши, и имаш шанс, колкото и малък да е, да се подготвиш.

Набра се на въжето и стъпи някак си на дъската.

Облегна се на скалата.

Задъхан.
С кървящи длани.
С разтреперани крака.
— Ей, задник! Искаше да литнеш ли, а?
Мъжете се разсмяха и стъпките им се отдалечиха.
Итън нямаше време да се окопити.
След пет мига ужас фенерът изчезна зад някакъв ъгъл.
Итън продължи напред и за огромно негово облекчение пътеката стана по-широка.
Вече нямаше въжета и дъски.
Сега вървяха по леко наклонен корниз.
Може би се дължеше на изтощението и отшумяването на адреналина, но Итън пропусна напълно прехода.
От вън към вътре.
Сега фенерът осветяваше каменни стени навсякъде около него, дори над главата му, а температурата бе скочила с десетина градуса.
Стъпките им отекваха.
Бяха в пещера.
Някъде отпред се чуваха гласове.
И музика.
Внезапно блеснала светлина опари очите му.
Водачите му продължиха напред, но Итън спря при широката отворена врата.
Не схващаше какво точно вижда.
Не можеше да го намести в представите си.
Помещението беше с площ няколкостотин квадратни метра. Таванът се спускаше в ъглите и се извисяваше на повече от шест метра в центъра. Стените бяха с цвета на кирпич. Навсякъде имаше свещи. Факли. Газени фенери, висящи от тавана. Беше топло, топлината се излъчваше от голямото огнище в един ъгъл — ниша, от която очевидно пушекът излизаше навън. Навсякъде имаше хора. Събрали се на малки групи. Танцуваха. Седяха на столове около огъня. Трима музиканти свиреха на импровизирана сцена — тромпет, бас и пиано, явно разглобено и домъкнато тук на парчета. Зад него седеше Хектор Гейтър и свиреше някакво унило джаз парче, което подходеше идеално на някой клуб в Ню Йорк. Всички бяха облечени в дрехи, които не биха могли да понесат прехода, който бе направил току-що Итън.

Хората пушеха.

Разговаряха на висок глас, за да надвикат музиката.

Усмиваха се.

Смееха се.

Миризмата на алкохол висеше във въздуха като парфюм.

И в следващия момент Кейт стоеше пред него.

Беше боядисала косата си в тъмнокафяво и носеше черна жилетка без ръкави.

Усмивната, с блеснали от алкохола очи, тя сякаш бе на косъм да се просълзи.

— Най-добрият джин бар във всички градчета на света. — Тя прокара длан по ръкава на якето му. — Май си имал труден преход. Да идем да ти намерим нещо сухо.

И го поведе през тълпата към другия край на помещението. Влязоха в една ниша, където на дървени закачалки висяха мокрите дрехи, с които хората бяха дошли тук.

— Четирийсет и втори номер, нали? — попита Кейт.

— Да.

Тя му посочи черен костюм, висящ в края на закачалката — сухо, безупречно чисто официално облекло.

— Като предишния ти стил, а? Обувките и чорапите са под костюма. Обличай се и идвай.

— Кейт...

— Ще говорим там.

И го остави сам.

Итън свали якето, тениската, мокрите джинси. Покрай стената имаше пейка и той седна да събуе ботушите си и да огледа раната.

Няколко шева се бяха скъсали, но беше взел за всеки случай марля и лепенки.

Стегна крака си, за да спре кръвенето, и избърса с мократа тениска струйката засъхнала кръв, която се спускаше до петата му.

Докато се връщаше при партито, Итън не можеше да отрече, че се чувства като нов човек. В съблекалнята имаше огледало и бе пригладил косата си в стила, в който я бе носил по времето, когато бе работил в службите.

Някой беше сковал бар покрай едната стена на пещерата.
Итън тръгна към него през тълпата и се настани на един висок стол.

Барманът дойде веднага.

Бяла риза, черна вратовръзка, черна жилетка.

Освежаващо старомодно.

Барманът сложи салфетка за коктейли на тъмното изподраскано дърво на бара.

Итън го позна от града. Не бяха разговаряли, но няколко дни в седмицата работеше като касиер в магазина за хранителни стоки.

— Какво да бъде? — попита мъжът, без с нищо да показва, че знае или му пука кой е Итън.

— Какво предлагате? — попита Итън и погледна бутилките, подредени пред огледалото на стената. Видя бърбън, скоч, водка. Познаваше марките, но всички бутилки бяха почти празни. За сметка на това бутилките без етикет и с бистра течност преобладаваха.

Около огледалото имаше окачени десетки моментални снимки. Една в центъра привлече вниманието му. Кейт и Алиса в близък план, облечени като млади момичета — кепета на вестникарчета, крещящ грим и перли. Бузите им бяха долепени. Изглеждаха подпийнали и безнадеждно щастливи.

— Сър? — каза барманът.

— „Джони Уокър“ син етикет. Чист.

— Всъщност онези бутилки са повече за атмосфера и много специални случаи.

— Добре. Тогава какво ще ми предложите?

— Правя гадно мартини.

— Бива.

Загледа как барманът сипва от различни бутилки без етикет в голяма чаша за мартини, която постави върху салфетката и я украси с резен зелена ябълка.

— Наздраве. Първото е от мен.

Докато вдигаше чашата към устните си, гласът на Кейт се разнесе зад него:

— А сега се опитай да останеш с ясен ум.

И седна на стола до него, докато той отпиваше.

— Еха — каза той. — Е, поне с чашите са го докарали. Досега не ми се е случвало да поискам да не съм опитвал нещо.

Питието беше без миризма, но пареше на езика, след което идваше силен вкус на цитрус; за щастие усещането отминаваше бързо.

Итън внимателно остави чашата върху салфетката.

— Нали няма да ми кажеш, че си започнала да харесваш това подобие на домашен джин?

Кейт се разсмя.

— Изглеждаш добре, агент Бърк. Трябва да кажа, че елегантността на черния костюм и вратовръзката ти отиват хиляда пъти повече, отколкото шерифската премяна, с която приличаш на горски.

В огледалото хората танцуваха на някакво бавно джазпарче. Итън забеляза Иминг и приятелчетата му — бяха облекли смокинги, подаваха си някакъв буркан и гледаха бенда.

Посегна към чашата с мартини, но размисли и каза:

— Хубава обстановка. Как сте успели да домъкнете всичко тук?

— Мъкнем ги от години. Радвам се, че успя да дойдеш.

— Е, едва успях, пък и още не разбирам на какво точно съм попаднал. На някакъв маскарад?

— Нещо такова.

— И на какви се преструват всички?

— Там е работата. Тук *никой* не се преструва, Итън. Това е място, на което можем да дойдем и да бъдем такива, каквито сме наистина. — Тя се обърна на стола си и погледна тълпата. — Тук говорим за миналото си. За предишния си живот. Кой сме били. Къде сме живели. Спомняме си хората, които сме обичали, от които сме били откъснати. Говорим си за Уейуърд Пайнс. Говорим за всичко, за което си поискаме, без да се страхуваме от нищо. Тук страхът не е позволен.

— Говорите ли за напускане?

— Не.

— Значи никога не си била при оградата?

Тя отпи от гадното нещо, минаващо за мартини.

— Веднъж.

— Но не си минала от другата страна.

— Не. Просто исках да я видя. Откакто започнахме да идваме в тази пещера, трима души преминаха от другата страна.

— Как?

Тя се поколеба.

— Има един таен тунел.

— И нека позная нещо.

— Какво?

— Никой от тях не се е върнал.

— Така е. — Тя слезе от стола. — Да потанцуваме.

Итън хвана ръката ѝ.

Тръгнаха по неравния под към поклащащите се в бавен ритъм двойки.

Той сложи ръка на кръста ѝ, но запази прилично разстояние.

— Харолд няма да има нищо против — каза Кейт. — Не е ревнивец.

Итън я придърпа към себе си и телата им почти се долепиха.

— Така добре ли е?

— Когато казах, че не е от ревнивите, не те предизвиквах.

Но не се дръпна.

Затанцуваха.

Итън се мразеше, че му харесва да я докосва отново.

— Как приемат хората това, че ме виждат тук? Държат се така, сякаш нямат представа, че шерифът е в заведението.

— О, имат представа. Обсъдихме го. Убедих ги, че може да ти се има доверие. Че се нуждаем от теб. Заложила съм си главата.

— Нямате нужда от мен. Повярвай ми.

— Въпросът е дали те *имаме*?

— Ако кажа не, ще свърша ли гол и надупчен по средата на пътя?

Ноктите на Кейт се впиха в рамото му.

В очите ѝ блеснаха пламъци.

— Нито аз, нито който и да било от хората ми не е докосвал с пръст Алиса. Ние не сме революционери, Итън. Не идваме тук, за да трупаме оръжия и да замисляме преврат. Срещаме се, за да сме на място, където не ни наблюдават. Да се почувстваме като човешки същества, а не като затворници.

Итън я поведе по-далеч от музиката.

— Чудех се нещо.

— Какво?

— Всъщност са две неща. Първо, как се сети, че имаш микрочип в крака? И второ — как разбра, че ако го махнеш, камерите няма да те виждат? Не мога да си представя, че би могла да се сетиш за подобно нещо.

Тя извърна очи.

Итън я измъкна от пещерата в по-студения коридор.

Открай време го беше имало — сега вече разбираше. Спотайващо се подозрение. Но до този момент, докато не зададе въпроса на глас, простата истина му се беше изплъзвала.

— Кейт, погледни ме. Кажи ми истината за Алиса.

— Казах я.

Господи, беше забравил колко добре познава тази жена, с каква лекота може да види през нея. Помисли си за снимката на Кейт и Алиса зад бара и видя в очите ѝ още нещо, което тя вече не можеше да крие — болка, загуба.

— Не е била само техен шпионин, нали?

Очите на Кейт се напълниха със сълзи.

— А и ваша.

Сълзите се търкулнаха по бузите ѝ и тя ги остави да текат.

— Алиса се обърна към мен.

— Кога?

— Преди години.

— *Години*? Значи знаеш всичко. Знаела си го през цялото време.

— Не. Тя така и не сподели какво има отвъд оградата. Каза, че е за наша безопасност. Всъщност ясно даде да се разбере, че излизането извън оградата означава смърт, че всички, тя включително, сме затворени тук. Аз ѝ вярвах. Повечето ѝ вярвах. Така и не разбрах откъде идва Алиса. Къде живее, когато не е в града. Откъде знае всички неща, които ние не знаем. Но тя мразеше начина, по който се отнасят с нас. Тези условия. Каза, че има други като нея, които споделят чувствата ѝ, и даде живота си, за да ни помогне.

— Била е твоя приятелка?

— Една от най-добрите ми.

— Значи чушките, тайните бележки, разследването на Алиса...

— Бяха само представление. Накарали са я да ни проучи. Може би те са ѝ вдигнали мерника. Заподозрени са какви ги върши.

— Знаеш ли кои са те? Казвала ли ти е?

— Не.

В пещерата бендът свиреше друго парче, този път бързо.

Хората подскачаха.

— Алиса била ли е тук преди три нощи? — попита Итън.

— Не, тогава нямаше събиране. Беше твърде рисковано. Но е идвала тук много пъти. В нощта на смъртта ѝ се срещнахме в криптата. Разговаряхме за това какво ще прави. Те очакваха пълен доклад от нея. Искаха да посочи имена, да ни издаде всичките. Така че да послужим за пример.

— И какво решихте да направи Алиса?

— Да скалъпи някакво извинение защо не е успяла да се види с групата ни. Това беше единствената възможност.

— По кое време се разделихте? Това е много важно.

— Помня, че докато се връщах у дома, часовникът удари два.

— И къде точно беше това?

— На ъгъла на Осма и Главната.

— Тя къде отиде, след като я остави?

— Нямам представа.

— Не, имам предвид в каква посока тръгна?

— О. Мисля, че на юг по тротоара.

— Към болницата ли?

— Да.

— И няма начин някой от хората ти да я е убил? Може би някой, който е знаел, че тя знае истината? Който е готов на всичко, за да я научи?

— Невъзможно.

— Абсолютно ли си сигурна? Момчетата, които ме доведоха тук, си имат доста трески за дялане. И мачете.

— Те ти нямат доверие. Но обичаха Алиса. Всички я обичаха. А и за нас не е тайна, че има тунел под оградата. Алиса не правеше опити да спре никого.

— Тогава какво ги е спирало?

— Хората, които тръгнаха и така и не се върнаха.

В крайна сметка се добра до „Джони Уокър“ със синия етикет.

Кейт отиде зад бара, реквизира бутилката и две чаши и ги отнесе до малка масичка встрани от шума и движението.

Пиеха, гледаха събралите се и слушаха музиката. Итън изучаваше лицата и смайването му растеше все повече, защото никой от присъстващите не беше човек, когото би очаквал да види на това място.

В Уейуърд Пайнс тези хора вървяха в строй като идеални граждани.

Спазваха правилата, не пораждаха никакви съмнения.

Можеше да се обзаложи, че почти всички тук са прегърнали всичко свързано с живота в Уейуърд Пайнс, но ето че бяха тук, без микрочиповете си — поне за няколко часа, — пияни, щастливи и танцуващи в една пещера.

След следващото парче бендът замлъкна.

Динамиката в залата се промени почти моментално.

Хората си намериха места по масите или насядаха по пода покрай стената.

Итън се наведе към Кейт и прошепна:

— Какво става?

— Ще видиш.

Съпругът на Кейт дойде при масата им.

Итън стана.

— Харолд Болинджър — каза мъжът. — Май не сме се срещали.

— Итън Бърк.

Стиснаха си ръцете.

— Години наред сте работили с жена ми.

— Така е.

— Много бих искал някой път да чуя за това.

След като седнаха, Итън се зачуди дали Кейт е казвала на съпруга си за връзката им. Нямаше усещането, че го е направила.

Един мъж подреди свещи в полукръг пред сцената.

После се отдръпна и мястото му зае млада жена в рокля без презрамки.

Единствено русите ѝ плитки я издаваха — баристата от кафенето.

Усмиваше се с чаша мартини в едната ръка и ръчно свита цигара в другата.

Нямаше микрофон.

— Става късно — каза тя. — Мисля, че имаме време само за едно споделяне тази нощ.

Един мъж стана и каза:

— Мога ли да започна аз?

— Разбира се. Заповядай.

Мъжът излезе на сцената. Беше с тъмен костюм, който не му беше съвсем по мярка — малко къси ръкави, малко тесен в кръста, — и докато излизаше, свещите осветиха лицето му. Беше Брад Фишър. Итън и Тереза бяха вечеряли в дома му само преди две вечери.

Итън огледа тълпата, но не видя г-жа Фишър.

Брад прочисти гърлото си.

Усмихна се нервно.

— Това е третият ми път тук — каза той. — Някои от вас ме познават. Повечето не. И все пак. Аз съм Брад Фишър.

— Здравей, Брад — отвърна залата като на сбирка на анонимни алкохолици.

— Първо, къде е Харолд? — каза той.

— Тук съм! — извика Харолд.

Брал се обърна към масата на Итън.

— Няма да се впускам в подробности, но преди два месеца Харолд дойде в работата ми и направи възможно да дойда тук. Не знам как да ти се отблагодаря, Харолд. И не съм сигурен, че някога ще бъда в състояние.

Харолд махна пренебрежително с ръка и извика:

— Превърти напред.

Присъстващите се разсмяха.

Брад продължи:

— Роден съм в Сакраменто, Калифорния, през 1966 година. Странно — една седмица преди да се събудя в Уейуърд Пайнс си мислех, че най-сетне съм достигнал върха на живота си. Дори си спомням точните думи, които си мислех. Имах чудесна работа в Силициевата долина и току-що се бях оженил. Жена ми се казваше Нанси. Запознахме се в парка Голдън Гейт. Не знаех дали някой от вас познава Сан Франциско. Там има японска чайна. Бяхме на един мост. Луната беше пълна. Беше... — лицето му омекна при спомена — толкова... чудесно. Един от онези извити във висока дъга мостове.

Като излязъл от някой тъп филм. После непрекъснато се смеехме, като си припомняхме.

— За медения си месец предпочетохме да пътуваме с кола, вместо да отидем в някой тропически рай — продължи Брад. — Познавахме се само от половин година и просто ни се струваше правилно да сме заедно. Да обикаляме Запада. Импровизирахме. Не крояхме планове. Това беше най-хубавото време от живота ми.

Дори от дъното на залата Итън видя как Брад събира сили, за да продължи.

— След около седмица стигнахме Айдахо. Прекарахме първата нощ в Бойси и още си спомням как на закуска Нанс избра Уейуърд Пайнс на картата. Беше някъде в планините. Това й хареса.

— Отседнахме в хотел „Уейуърд Пайнс“. Вечеряхме в „Аспен Хаус“. Хранихме се във вътрешния двор, а белите светлини от трепетликите блещукаха над нас. Беше една от онези нощи... Знаете какво имам предвид, нали? Говориш за бъдещето на бутилка вино и всичко ти се струва възможно и достижимо. — Спря за миг. — Върнахме се в стаята си, любихме се и заспахме, а когато се събудихме, бяхме тук и нищо не беше същото. Нанс издържа два месеца, след което се самоуби.

Замълча за момент.

— Сега живея с непознат човек, с когото не съм споделил нито един истински момент. Изкарах две самотни години от събуждането си в Пайнс и именно затова срещата ми с Харолд, а сега и с всички вас, с които мога да споделям истински моменти, е най-хубавото, което ми се е случвало от много време. — Отпи от мартинито си и се намръщи. — Свиквате с тази помия, нали?

— Никога! — извика някой.

Последва смях.

— Знам, че скоро всички трябва да излезем на студа и да поемем към домовете си, но се надявам отново да дойда тук и да говоря за жена ми. За истинската ми жена. — Брад вдигна чашата си. — Тя се казваше Нанси. Обичам я, липсва ми... — Тук емоциите надделяха. — И си мисля за нея всеки ден.

Всички в залата станаха.

Вдигнатите чаши заблещукаха на светлината на свещите и фенерите.

— За Нанси — каза залата.

Всички пиха, след което Брад слезе от сцената.

Итън го загледа как отива в прохода, където се свлече на пода и заплака.

Погледна Кейт и се запита какво ли си мисли групата ѝ за поразителното несъответствие във времето. Брад Фишър бе казал, че е роден през 1966-а, но не можеше да е по-стар от двайсет и девет или трийсет, което означаваше, че се е озовал в Уейуърд Пайнс, Айдахо, през 90-те, когато президент беше Бил Клинтън и 11/9 беше шест години напред в бъдещето. Несъмнено други от присъстващите се бяха озовали преди и след него в града. Как си го обясняваха? Дали сравняваха впечатленията си от миналия свят, дали търсеха обяснение за сегашното си съществуване? Дали онези, които са пристигнали горе-долу по едно и също време, се търсеха един друг заради утехата от споделеното знание за историята?

— Само си представи — рече Кейт. — За първи път от две години е в състояние да говори открито за истинската си жена.

Хората се нареждаха на опашка пред съблекалнята.

— Ами Меган, жена му от Уейуърд Пайнс? — попита Итън. — Защо не я е довел?

— Тя е учителка.

— И какво от това?

— Те са истински правоверни. Някой му е осигурил някаква доза и сигурно я е сипал във водата на жена си на вечеря. Приспал я е за цялата нощ, за да може да се измъкне.

— Значи тя не знае, че той идва на тези събирания?

— Няма начин. И никога не бива да научава.

Всички си бяха тръгнали.

Итън смени черния костюм с мокрите си джинси и якето.

В залата Кейт гасеше свещите, а Харолд събираше празните чаши и ги подреждаше на бара.

С последната свещ Кейт запали газен фенер за обратното пътуване.

Последваха Харолд в коридора.

Навън се беше прояснило.

В черното небе горяха звезди и луната светеше ярко.

Харолд взе фенера и тримата тръгнаха по корнизата към пътеката по отвесната скала. Обратният трафик беше изчистил дъските и въжетата от снега.

Сега Итън виждаше Уейуърд Пайнс.

Покрит със сняг и притихнал в долината под тях.

Бели покриви.

Блещукащи светлини.

Помисли си за всички хора там долу.

За онези, които сънуваха миналия си живот.

За онези, които още бяха будни през малките часове в личните си затвори и се питаха в какво се е превърнал животът им, без да знаят живи ли са, или мъртви.

За мъжете и жените, връщащи се с мокри дрехи от пещерата по домовете си в един свят, за който знаеха, че не е наред.

За жена си.

За сина си.

— Итън, трябва да знам — каза Кейт.

— Какво?

— Колко лошо е било? Онова, което са направили на Алиса. Страдала ли е?

Итън се хвана за въжето и повтори преобръщащата стомаха стъпка на дъската. Каза си да не поглежда надолу, но не се сдържа. Гората беше на сто метра под него, боровите бяха короновани със сняг.

— Умряла е бързо — излъга той.

— Моля те, не лъжи — каза Кейт. — Искам истината. Колко болка са й причинили?

В пещерата беше главозамайващо, но сега въпросите го връхлетяха като засилваща се гореща вълна...

Дали Алиса е била измъчвана от хората на Пилчър, за да издаде членовете на групата на Кейт?

Или е била убита от хората на Кейт, за да ѝ попречат да ги издаде?

— Итън?

Къде се е случило?

— Итън...

Кой я е наръгал?

Пилчър не е убил дъщеря си.

Кейт разиграваше ли го?

— Какво са направили с приятелката ми? — попита тя. — Трябва да знам.

Той погледна назад към жената, която беше обичал някога. Тя й съпругът й стояха на ръба на скалата.

Беше предполагал, че тази нощ ще научи повече за случилото се с Алиса, а ето че беше станал само още по-несигурен.

Измъчван от още въпроси.

Думите на Пилчър заотекваха в главата му.

Нямаш представа...

На какво е способна.

— Разкъсали са я, Кейт — каза Итън. — Нарязани са я ужасно.

19.

Изтощението го блъсна на кръстовището на Осма и Главната. Вече бе сам, беше се разделил с Кейт и Харолд преди няколко пресечки.

Небето вече не беше с онзи дълбок синьо-черен цвят.

Звездите избледняваха.

Утрото приближаваше.

Имаше чувството, че е будувал цяла вечност, не можеше да си спомни кога за последен път е спал нормално.

Краката го боляха. Шевовите се бяха скъсали отново. Беше премръзнал и жаден, а домът му го приканваше само на четири преки по-нататък. Щеше да свали мокрите ледени дрехи, да се пъхне под толкова одеяла, колкото успее да натрупа, и просто да презареди. Да прочисти главата си за...

Шумът на приближаваща кола го накара да се обърне.

Загледа се на юг към болницата.

Към него се носеха фарове.

Видът им го накара да спре на зебрата под светофара.

Беше нещо, което рядко се виждаше в Уейуърд Пайнс — кола, минаваща през града. По улиците бяха паркирани много коли и повечето бяха в движение. Имаше дори бензиностанция в края на града и автосервиз до нея. Но хората рядко караха коли. Колите служеха предимно за декор.

За момент си представи невъзможното — че към него се движи миниван. Таткото зад волана. Майката заспала до него на предната седалка, децата унесени в сънища отзад. Може би са пътували цяла нощ от Спокейн или Мисула. Може би идват тук на почивка. Може би просто минават.

Не беше вярно.

Знаеше го.

Но за половин секунда, застанал в притихналите минути преди зазоряване наскрел града, му се струваше възможност.

Приближаващата се кола се носеше по средата на Главната, яхнала бялата осева линия. Движеше се със сто или сто и десет километра в час, ревът на двигателя отекваше между тъмните сгради, дългите светлини го заслепяваха.

На Итън тъкмо му хрумна, че няма да е зле да се махне от пътя, когато чу как оборотите намаляват.

Джипът „Вранглер“, който го бе карал до планината толкова много пъти, спря на зебрата пред него.

Без врати, без платнище.

Итън чу как се задейства ръчната спирачка.

Маркъс се взираше в него иззад волана. Умората в очите му показваше, че и той отдавна не е виждал сън.

— Трябва да дойдете с мен, господин Бърк — каза той през ръмженето на двигателя.

Итън се облегна на рамката за платнището.

— Пилчър те е пратил да ме вземеш в пет сутринта?

— Звънял е в дома ви. Никой не е вдигнал.

— Защото цяла нощ бях навън и правех онова, което той поиска от мен.

— Е, иска да ви види веднага.

— Маркъс, уморен съм, премръзнал съм и съм вир-вода. Кажи му, че се прибирам да взема душ и да поспя. После...

— Съжалявам, господин Бърк, но няма да се получи.

— Моля?

— Господин Пилчър каза веднага.

— Господин Пилчър да си го начука.

Светофарът над тях хвърляше редуващи се цветове по джипа, по лицето на Маркъс, по пистолета, който внезапно беше насочил в гърдите на Итън. Приличаше на глок, но Итън не можеше да каже със сигурност в полумрака.

Вгледа се в лицето на Маркъс — гняв, страх, нервност.

Оръжието трепереше едва забележимо.

— Качвайте се в джипа, господин Бърк. Съжалявам, че трябва да го правя, но имам заповед и тя е да ви заведе в кабинета на господин Пилчър. Били сте войник, нали? Разбирате, че понякога трябва да изпълняваш това, което ти е казано, без значение дали ти харесва, или не.

— Бях войник — каза Итън. — Пилот на „Блек Хок“. Карах мъже в битки, от които знаех, че няма да се върнат. Стоварвах целия ад върху бунтовници. И да, получавах заповеди. — Итън седна до Маркърс и погледна над цевта на пистолета в притъмнените му като буря очи. — Но ги получавах от хора, които разполагаха с пълното ми доверие и уважение.

— Господин Пилчър разполага с моите.

— Браво на него.

— Предпазният колан, господин Бърк.

Итън закопча колана. Май в крайна сметка нямаше да презареди.

Маркърс прибра оръжието, отпусна ръчната и превключи на първа.

Отпусна амбреажа, направи обратен завой, настъпи газта и се понесе по Главната; задницата на джипа поднесе, докато гумите се мъчеха да намерят сцепление.

Когато навлязоха в гората, Маркърс превключи на трета.

На Итън му бе трудно да върви пеша към къщи, но ходенето поне раздвижваше кръвта в крайниците му. Пътуването с джипа беше гадно — нямаше спасение от вятъра и той измръзна до мозъка на костите.

Маркърс отново превключи скоростите и излезе от пътя между дърветата.

Итън може би не мислеше трезво, но последното, което възнамеряваше да направи, бе да се яви на среща с Пилчър.

Докато приближаваха канарите, Маркърс бръкна в пазвата си и извади нещо като дистанционно.

В далечината в снега се появи триъгълник светлина.

Маркърс спря джипа в подножието на скалата.

Широката врата вече се отваряше, пълзеше нагоре в скалата.

Пръстите на Итън бяха така измръзнали, че едва ги усещаше как стискат ножа.

Той го отвори и ръката му се стрелна наляво.

Острието опря в трахеята преди Маркърс да успее дори да помисли да реагира.

Ръката му пусна волана и посегна към оръжието.

— Ще те заколя — предупреди го Итън.

Ръката на Маркърс се върна на волана.

— Стискай кормилото, сякаш животът ти зависи от това. Защото е точно така.

Отворът в планината вече зееше, светлината от тунела осветяваше дърветата наоколо.

Итън заговори в ухото на Маркър:

— А сега много бавно махни дясната си ръка от кормилото и превключи на първа. Дръж скоростния лост и влез в тунела. После изключи двигателя. Разбра ли ме?

Маркър кимна.

— Не искам да те наранявам, Маркър, но ще го направя, ако се наложи. Убивал съм. По време на война. Дори в този град. Ще го направя пак. Не си мисли, че ще се поколебая, защото те познавам. Това няма да е от значение.

Ръката на Маркър трепереше, докато хващаше лоста и превключваше на първа.

Настъпи леко газта и влязоха бавно в тунела.

Вътре Маркър спря джипа, както му бе наредено.

Докато вратата се спускаше зад тях, Итън извади пистолета от кобура на Маркър — „Хеклер и Кох USP“, калибър 40.

Запита се дали не ги следят камери.

— С теб е свършено — каза Маркър. — Знаеш го, нали?

Итън обърна пистолета и го хвана за цевта. Маркър се досети какво предстои и понечи да се предпази, но Итън го фрасна отстрани по главата с дръжката.

Маркър се отпусна и щеше да падне от джипа, ако не беше предпазният колан. Итън взе идентификационната му карта, разкопча колана и остави гравитацията да си свърши работата и да го запрати на земята.

После разкопча колана и се премести на мястото на шофьора.

Настъпи амбреажа.

Запали двигателя.

След секунди се носеше по тунела към сърцето на планината.

Гигантските окачени светлинни глобуси бръмчаха над него в огромната пещера, но иначе комплексът беше притихнал.

Итън провери пистолета.

Едва не се разсмя.
Естествено, в цевта нямаше патрон.
Извади пълнителя — празен.
Метна оръжието на задната седалка и слезе от джипа.
Спря пред плъзгащата се стъклена врата, извади картата на Маркърс от джоба си и я прекара през четеца.
Коридорът на първо ниво бе пуст в този ранен час.
Итън се качи по стълбите до следващото ниво.
Черните и белите плочки блестяха под флуоресцентните светлини и стъпките му отекваха по коридора. Струваше му се странно незаконно да се движи тук сам.
Без водачи. Без наставници.
В края на коридора спря при вратата към отдела за наблюдение и надникна през прозореца.
Някой седеше при конзолата и преглеждаше картините от камерите — предимно хора, които се мятаха, въртяха и се чукаха в леглата си; телата им бяха като едва различими петна.
Итън прокара картата на Маркърс през четеца.
Вратата се отключи.
Той влезе.
Мъжът при конзолата завъртя стола си.
Тед.
Шефът на наблюдението.
Последният човек, когото Итън се надяваше да открие тук.
— Шерифе. — В гласа на Тед имаше лека тревога. — Не знаех, че ще дойдете.
— Да, не го включих в графика си.
Итън тръгна към стената от екрани, а вратата зад него се затвори.
— Да видя ръцете ти — каза той.
— Не разбирам.
— Не разбираш какво означава „да видя ръцете ти“ ли, Тед?
Итън извади ножа.
Тед бавно вдигна ръце.
В помещението миришеше на застояло кафе.
— Оттатък има ли хора? — попита Итън.
— Двама — каза Тед.
— Някаква причина да очакваш техниците да дойдат тук?

— Не. Обикновено не се откъсват от работата си.

— Да се надяваме да е така. За доброто на всички.

Итън седна на стола до Тед. Ръцете на Тел трепереха и това накара Итън да изпита известно облекчение. Щом беше уплашен, значи можеше да бъде контролиран. Стъклата на очилата му бяха като телевизори и големите разширени зеници зад тях изглеждаха мътни и уморени.

— Цяла нощ ли си прекарал тук, Тед?

— Да.

— Кога свършва смяната ти? И ще те помоля да разбереш, че лъжите изобщо няма да са ти от полза.

Тед завъртя китката си, за да си погледне часовника.

— Трийсет и четири минути.

— Страх ли те е, Тед?

Тед кимна бавно.

— Това е добре. Би трябвало да те е страх.

— Защо правите това, шерифе?

— За да получа отговори. Можеш да отпуснеш ръцете си в скута, Тед.

Тел избърса чело с ръкав и постави длани върху памучните си панталони.

— Искам от самото начало да сме съвсем наясно за нещо — каза Итън.

— Да?

— Не знам дали имаш аларма или някакъв таен начин да подадеш сигнал, че си загазиш. Но ако това стане, ако направиш тази грешка, ще те убия.

— Разбирам.

— Не ми пука дали пред вратата ще цъфнат трийсет въоръжени бойци. Ако вратата се отвори, ще приема, че си извикал някого, и последното нещо, което ще направя, преди да ми видят сметката, е да ти прережа гърлото.

— Разбрах.

— Не искам това да се случва, Тед.

— Аз също.

— От теб зависи. А сега да се захващаме за работа. Изчисти екраните.

Тед бавно се завъртя в стола си към конзолата.

Почука един панел и двайсет и петте екрана угаснаха.

— Всяко нещо по реда си — каза Итън. — Предполагам, че има картина от камерите по коридора от другата страна на вратата, нали?

— Може да има.

— Покажи ми я на монитора в горния лесен ъгъл.

На екрана се появи картина от коридора на второ ниво. Беше пуст.

— А сега искам да видя къде е Пилчър.

— Той няма чип.

— Разбира се, че няма. Има ли камери в жилището или в кабинета му?

— Не.

— Това правилно ли ти се струва?

— Не зная.

— А дясната му ръка? Къде е Пам? Или тя също е извън радара?

— Не, би трябвало да можем да я открием.

Екранът в горния ляв ъгъл оживя и Тед каза:

— Ето я.

Екранът показваше картина от камерата в ъгъла на фитнесзала.

Помещението бе пълно с велоергометри, пътеки за бягане, тежести.

Беше празно, с изключение на една жена в центъра на кадъра, която се набираше на висилка без никакви видими усилия.

— Просто повика чипа ѝ, така ли?

— Точно така. Какво означава всичко това, Итън?

Итън погледна към картината от коридора.

Още бе празен.

— Имаш ли камера при входа на тунела?

Пръстите на Тед заработиха.

Тунелът се появи на екрана.

Маркър седеше на бетона, опрял чело в коленете си.

— Кой е това? — попита Тед.

— Придружителят ми.

— Какво е станало с него?

— Насочи пистолет към мен.

Маркърс се опитваше да се изправи. Успя, но краката му внезапно се подгънаха и той тупна отново по задник на земята.

— Ще те питам нещо, Тед.

— Какво?

— Какво правеше преди Пилчър да те вземе тук?

— Когато го срещнах, жена ми беше мъртва от една година. Бях бездомник, пиех до смърт. Той работеше като доброволец в приюта, в който отсядах понякога.

— Значи си се запознал с него, докато ти е сипвал супа?

— Точно така. Помогна ми да се изчистя. Щях да съм мъртъв, ако не се беше появил в живота ми. Изобщо не се съмнявам.

— Значи смяташ, че е извън всякакво подозрение? Че не може да сгреши?

— Чухте ли ме да казвам това, шерифе?

На екрана Маркърс вече стоеше и се опитваше да направи несигурна крачка навътре в тунела.

— Тед, при предишното ми идване тук ми показва как можеш да проследиш микрочип. Да видиш къде е бил някой.

— Да.

— Предполагам, че това не се отнася за Пилчър, нали?

— Точно така.

— Ами за Пам?

Тед се обърна в стола си.

— Защо?

Маркърс вече залиташе по тунела.

— Просто го направи.

— За какъв срок?

— Искam да видя къде е била преди три нощи.

Всички екрани угаснаха.

После се сляха във въздушен изглед към Уейуърд Пайнс. Червена точка се появи върху планината южно от града.

— Какво е това място — попита Итън.

— Комплексът.

— Можеш ли да увеличиш?

— Да, но ще ми даде картина само върху дърветата по склона. Имаме добър въздушен изглед към града, но не и над комплекса.

В долния десен ъгъл на екрана имаше числа, които като че ли показваха времето във военен формат.

— Намирала се е там в 21:00, така ли? — попита Итън.

— Да, в девет вечерта.

— Добре, тръгни бавно напред.

Времето се забърза — минаха секунди, минути, часове, но точката не помръдна от мястото си.

Тед спря картината на пауза и каза:

— Сега е един след полунощ — каза той.

— И Пам още не е напуснала планината. Продължавай напред.

Малко преди 01:30 точката излезе от планината, тръгна през гората и стигна до пътя към Уейуърд Пайнс.

Тед увеличи.

Точката на Пам стана по-голяма и вече бързо се движеше по пътя към фала.

— Направи онова нещо, което показва всички райони, които се намират под визуално наблюдение — каза Итън. На екрана се появи картата. — Тъй като Пам е с чип, движението ѝ задейства камерите, нали така?

— Да.

Пам тръгна по странична уличка, вървяща успоредно на Главната.

— Колко е часът сега?

— Два без единайсет минути.

— Можем ли да видим самата нея на камерите?

— Странно...

— Кое?

— Не получавам опция за картина от камерите. — Тед увеличи още повече. Всичките двайсет и пет екрана показаха картина между две пресечки. — О, ясно. Виждате ли? Застанала е на сляпо място.

Отблизо на картата имаше пръснати тъмни петна и докато секундите отминаваха, Пам сякаш винаги оставаше в тях.

— Добра е — каза Тед. — Знае разположението на камерите и къде да застане, за да стои извън кадър.

— Продължи напред към два без пет — каза Итън.

Прескочиха няколко минути напред.

Точно в два без пет точката на Пам се озова на южната страна на операта при ъгъла на Главната и Осма.

„Била си там. В нощта на смъртта ѝ си гледала как Алиса и Кейт се разделят“.

— Може би ако ми кажете какво търсите, ще мога да ви помогна повече — каза Тед.

В два без една Пам тръгна на юг.

„И после си последвала Алиса“.

Пам излезе в обхвата на камерите.

— Мога да покажа картина — каза Тед.

— Да видим.

Екраните показаха изглед към Главната улица.

Картината беше неясна, но Итън успя да различи сянката на Пам, движеща се бързо по тротоара.

Тя излезе от кадър.

Картината изчезна.

Екраните отново показаха въздушен изглед.

— Какво е правила в града? — попита Тед.

— В два без една Алиса и Кейт Болинджър са се разделили на ъгъла на Главната и Осма. И двете са били без чипове, така че няма запис. Разбрах, че Алиса е тръгнала на юг, вероятно към комплекса. Пам я е последвала. Имай предвид, че няколко часа по-късно, недалеч от пасищата южно от града, ще открия Алиса. Гола, по средата на пътя. Измъчвана до смърт.

— Скиталците са я убили.

— Може би. Може би не. Провери трите камери, Тед.

Тед превключи картините.

Маркъс беше изчезнал от обхвата на камерата в тунела.

Пам беше излязла от фитнесзалата.

Коридорът си оставаше пуст.

— Върни се там, където бяхме — каза Итън. — Да видим къде е отишла.

Тед превключи на въздушния изглед към Уейуърд Пайнс.

Пам продължи на юг извън града. Там, където пътят завиваше обратно, точката ѝ тръгна през гората и продължи чак до оградата.

— Можеш ли да добавиш моя микрочип? — попита Итън.

— Имате предвид по същото време ли?

— Именно.

На екраните се появи точката на Итън.

— Значи сте били с Пам? — каза Тед. — Не разбирам.

— Там бях. Преди три нощи при оградата. Питър Маккол тъкмо беше загинал.

— О, спомням си.

— Сега пусни отново траекторията на Пам от два без една до момента, когато стига до мен и оградата.

Тед отново пусна движението ѝ и каза:

— Не разбирам...

— Тогава пусни отново.

Тед го направи още три пъти и накрая възкликна:

— Какво става, по дяволите?

Наведе се напред.

Поведението му се промени.

По-малко страх, повече напрегнатост.

Повече съсредоточаване.

— Аз ли греша, или липсват два и половина часа от наблюдението на Пам в нощта на убийството на Алиса?

И пусна записа отново.

Увеличи го, докато самата точка запълни четири екрана.

После го пусна отново и отново.

— Прескачането е без никакво прекъсване — каза той. — Личи си единствено по часовника.

Затрака яростно на три клавиатури.

На екраните светна код за грешка.

Тед впери поглед в него с наклонена настрани глава, сякаш не разбираше.

— Какво означава това? — попита Итън.

— Липсват данни. От два и четири до четири и трийсет и три сутринта.

— Как е възможно това?

— Някой ги е изтрил. Ще опитам нещо друго.

Сега екраните показваха онова, което Тед пишеше — дълъг неразбираем код.

Накрая се появи различно съобщение за грешка.

— Пуснах възстановяване на системата шейсет секунди преди момента на прекъсването във времето — каза Тед.

— И?

— Записите, които търсим, липсват.

— Какво точно означава това?

— Че са били изтрети.

— Възможно ли е да са го направили Пилчър или Пам?

— Категорично не. Имам предвид, не лично те. Самото изтриване е на практика невъзможно, а да се залепи записът от наблюдението на Пам при липсващи данни, при това така безупречно, просто няма начин. За подобно нещо е необходима намесата на експерт.

— В такъв случай кой би могъл да им помогне? Някой от твоите техници?

— Само ако им е било наредено.

— Не си искал от тях да го правят, нали?

— Не. Кълна се.

— Колко от хората ти са способни на нещо подобно?

— Двама.

Итън посочи с ножа към вратата в края на контролния панел.

— Те там ли са?

Тед се поколеба.

— Тед!

— Единият.

Итън тръгна към вратата.

— Чакайте — каза Тед и посочи екраните, които отново показваха картини от камерите в комплекса.

Пам и Пилчър вървяха по коридора на второ ниво, следвани от двама мъже от охраната.

Итън изгледа кръвнишки Тед.

— Ти ли ги предупреди?

— Разбира се, че не. Сядайте.

— Защо?

Тед атакува конзолата.

Картините от камерите изчезнаха.

— Върни ги — каза Итън.

— Ако това означава каквото си мисля, по-добре картината да я няма на екраните, когато влязат.

Тед извика въздушната карта на Уейуърд Пайнс, увеличи къщата на Кейт Болинджър и включи интерактивния план.

Включи камерата над леглото ѝ.

Кейт и Харолд изпълниха екраните — светлината на утрото се лееше през прозорците, докато се обличаха.

Итън седна.

— Помагаш ли ми?

— Може би.

От другата страна на вратата се разнесоха гласове.

Изщрака ключалка.

— По-добре бързо измислете нещо, шерифе.

— Само още нещо — каза Итън. — Ако трябва да говоря с някого посред бял ден в града...

— Пейката на ъгъла на Главната и Девета. Сляпо място. Глухо място.

Вратата се отвори.

Пилчър влезе пръв, следван по петите от Пам.

— Изчакайте малко — каза през рамо, вероятно на охраната. — Ще ви извикам.

Влезе и изгледа Итън, без да крие гнева си.

— Маркърс е в лечебницата със сътресение и спукан череп.

— Това лайно ме заплаши с пистолет — каза Итън. — Има късмет, че не е в моргата. Ти ли си му дал тази власт?

— Казах му да иде в града, да те намери и да те докара тук на всяка цена.

— Е, в такъв случай да благодари на теб, че е само с пукнат череп.

— Какво правиш тук?

— На какво ти прилича?

Пилчър погледна към Тед.

Искаше да види картина на живо от дома на Болинджър — каза Тед.

На екраните Кейт шеташе в кухнята.

Изплакваше френска кафеварка за еспreso.

Пилчър се усмихна.

— Какво има, Итън? Снощи нямаше ли достатъчно време да се видите? Искам веднага да те видя в жилището си.

Итън пристъпи към него.

Беше поне с петнайсет сантиметра по-висок от Пилчър и изглежда отгоре върха на носа му.

— С радост ще дойда с теб, Дейвид, но първо изпитвам нуждата да споделя с теб, че ако още веднъж ми изиграеш подобна глупост да пращаш свой лакей да ме вземе с пистолет...

— Внимавай — прекъсна го Пилчър. — Краят на изречението може да ти излезе скъпо.

Погледна покрай Итън и добави:

— Сигурен ли си, че всичко тук е наред, Тед?

— Да, сър.

Пилчър отново погледна Итън.

— След теб.

Итън пхна ръце в джобовете си, докато минаваше покрай Пам. Тя се усмихваше налудничаво; кожата ѝ още блестеше от пот след фитнеса.

В коридора от двете страни на вратата стояха двама яки мъжаги. Бяха облечени цивилно, но на ремъците около вратовете им висяха автомати. И двамата гледаха Итън агресивно.

Пилчър поведе всички по коридора и прокара картата си през четеца на врата без обозначения, водеща към асансьора до жилището му.

Погледна назад към охраната.

— Мисля, че ние ще поемем нещата нататък, господа.

— Маркъс ми каза, че си откраднал картата му — каза Пилчър, след като всички се качиха в асансьора.

Итън му я даде.

— Май си имал бурна нощ, скъпи — обади се Пам.

Итън погледна надолу към якето си — още мокро, изкаляно, скъсано на няколко места.

— Отивах си у дома да се оправя, когато Маркъс ме пресрещна.

— Радвам се, че го е направил. — Тя се усмихна. — Харесвам те мръсен.

Когато стигнаха жилището на Пилчър, Пам хвана ръката на Итън и го задържа в кабината.

Доближи устни до ухото му и прошепна:

— Случайно ви видях с Тереза на вечерната ви разходка снощи. О, не ми прави физиономии. Не съм казала на никого. Засега. Просто исках да знаеш, че вече ми принадлежиш.

Пилчър ги заведе до кръгла стъклена маса недалеч от безупречната си кухня. Личният му готвач вече приготвяше закуската — от голямата викторианска печка се носеше аромат на яйца, бекон и шунка.

— Добро утро, Тим — каза Пилчър.

— Добро утро, сър.

— Би ли донесъл кафето? Можеш да вземеш и поръчките ни. Трима сме.

— Разбира се, сър.

Светлината през прозореца до масата беше сива и потискаща.

— Чух, че снощи валил сняг — отбеляза Пилчър.

— Съвсем леко — каза Итън.

— Тази година първият сняг подрани. Още е август.

Млад гладко избръснат мъж с униформа на готвач излезе от кухнята с поднос, на който имаше три порцеланови чаши и голяма френска кафеварка.

Постави всичко върху стъкления плот, наля кафе и каза:

— Зная, че Пам и господин Пилчър го пият чисто. Шерифе? Желаете ли сметана и захар?

— Не, благодаря — отвърна Итън.

Кафето ухаеше великолепно.

И на вкус беше безкрайно по-добро от онова, което се сервираше в града.

Беше точно такава, каквото Итън го помнеше от Сиатъл.

— Вчера щеше да се гордееш много с нашия шериф, Дейвид — каза Пам.

— Така ли? Какво е направил?

— Отби се при Уейн Джонсън. Това е първата ти интеграция, нали, Итън?

— Да.

— Господин Джонсън минава през тежък период. Задаваше трудните въпроси, които задават всички. Итън се справи блестящо.

Тим взе поръчките им и се върна в кухнята.

— Е, умираме да чуем как си прекарал вечерта, Итън.

Итън се загледа в ароматната пара, вдигаща се от кафето му. Намираше се в трудно положение. Ако този човек беше в състояние да убие собствената си дъщеря, какво щеше да направи с него и със семейството му, ако откажеше да назове имена?

Но ако се разприказваше, щеше да подпише смъртната присъда на Кейт.

Невъзможен избор.

И ако това не беше достатъчно, Пам знаеше, че е махнал чипа на Тереза.

— Итън, кажи ни всичко, което видя.

Под смъртна заплаха Алиса може и да не беше назовала имена, но несъмнено бе казала истината на баща си или на Пам.

Казала беше, че групата на Кейт *не е* опасна.

Че те *не замислят* революция.

Че са се срещали само за да се почувстват за поне мъничко свободни.

Но въпреки това беше убита.

Истината не бе помогнала на Кейт и групата ѝ. Нито пък беше спасила Алиса.

— Итън?

В момент на ужасяващо, заслепяващо откровение той разбра какво трябва да направи.

Рисковано. Безумно.

— Итън!

Но това беше единственият му хол.

— Влязох — каза той.

— Какво означава това?

Итън се усмихна.

Срещнах се с вътрешния им кръг.

— Завели са те там, където се срещат ли?

— Завързаха ми очите и ме отведоха в гората. Покатерихме се по скалата до една пещера по средата на склона на планината.

— Би ли могъл да намериш мястото?

— Мисля, че да. Не ми вързаха очите на връщане.
— Искам да ми начертаеш карта.
— Разбира се.
— И какво видях?
— Бяха петдесет-шейсет души.
— Включително бившата ти партньорка и съпругът ѝ?
— О, да. И несъмнено Кейт и Харолд командват парада.
— Разпозна ли други?
— Да.
— Ще ни трябва пълен списък с имена.
— Няма проблем. Но трябва да знаете нещо.
— Какво?
— Снощи очаквах безобидно събиране. Открай време за хората е било естествено да се опитват да заобиколят правилата, ако има такива. Контрабандистите по времето на сухия режим през 20-те са идеален пример. Но това събиране, тези срещи не са безобидни.

Пилчър и Пам се спогледаха, без да могат да скрият изненадата си.

Очевидно Алиса им бе казала обратното.

— Честно казано, мислех си, че си просто маниак на тема контрол, но ти се оказа прав — каза Итън. — Те активно привличат нови членове. И разполагат с оръжия.

— Оръжия ли? Какви?

— Предимно домашна изработка. Сатъри. Ножове. Бухалки. Видях една-две пушки. Натрупват сериозен арсенал.

— Какво искат?

— Виж, всички бяха доста изнервени, че ме виждат там.

— Разбираемо.

— Но доколкото разбрах, искат те да поемат нещата. Да привлекат на своя страна целия град. Това е ясно. Не рискуват живота си да ходят на тези срещи само за да седят и да си приказват за доброто старо време преди Уейуърд Пайнс. Знаят, че са под наблюдение. Знаят за оградата. Някои дори са отивали отвъд нея.

— Как?

— Още не знам. — Итън обгърна с ръце чашата си, за да се стопли от горещия порцелан. — Ще бъда честен. Отначало бях скептичен. Но ти... *ние*... имаме сериозен проблем.

— Ами Алиса? — попита Пам.

— Питаш дали *те* са я убили ли?

— Да.

— Е, никой не излезе да си признае, докато бях там, но какво си мислите? Виж, тези хора са изключително параноични, че могат да ги открият. Не знаят точно *кой* си ти, Дейвид, но знаят, че съществува някой като теб. Знаят, че някой контролира всичко това. И искат да те спрат на всяка цена. Те искат война. Свобода или смърт и всичките такива глупости.

Тим се върна със сребърен поднос.

Поднесе пресни плодове от градината, несъмнено последните.

— Яйца на очи върху кнедли за господин Пилчър. Яйца по бенедиктински за Пам. И бъркани за вас, шерифе.

Наля още кафе на всички и излезе.

Пилчър бодна една хапка, изгледа Итън и каза:

— Итън, разбираш, че една война между последните няколкостотин човешки същества на планетата е нещо, което не може да бъде допуснато.

— Разбира се.

— Какво предлагаш?

— Моля?

— Ако беше на мое място, какво би направил?

— Не знам. Не съм мислил за това.

— Защо ми е трудно да ти повярвам? Пам?

— Така. Всичко по реда си. На първо място бих накарала нашия супер шериф да напише имената на всички, които е видял снощи на малкото им соаре. После бих помолила мен — тя посочи себе си — да събера малък екип. Ще минем през града и за една нощ всички скапаняци от списъка ще изчезнат. — Усмихна се. — Но пък, от друга страна, аз си падам по гадните номера, така че може просто да съм настроена гаднярски.

Би ги приспала отново ли? — попита Пилчър.

— Или бих ги убила по ужасен начин. В края на краищата на този етап вече ми се струват изгубена кауза, не мислиш ли?

— Колко каза, че са били там, Итън?

— Петдесет, най-много шейсет.

— Не виждам как бихме могли да пожертваме толкова хора. Наречете ме безнадежден оптимист, но трябва да приема, че групата на Кейт има хора, които биха могли да бъдат разубедени и по не толкова крайни начини като изтезанията и смъртта.

Пилчър посоли яйцето си.

Хапна.

Погледна през прозореца в скалата.

Изгледът беше зашеметяващ. На триста метра под тях гората се спускаше по склона към града.

Когато Пилчър се обърна отново към масата, на лицето му беше изписана решимост.

— Итън, очаква те интересна нощ — каза той.

— В какъв смисъл?

— Ще организираш първото си празненство.

— За кого?

— Почетните гости ще бъдат Кейт и Харолд Болинджър.

Лицето на Пам грейна.

— Чудесна идея — каза тя. — Отрежи главата на змията и останалото умира само.

— Знам, че единственото празненство, в което си участвал, е твоето собствено, Итън, но приемам, че си изучил правилника — каза Пилчър. — И знаеш какво се очаква от теб.

— Някакви скрупули да ръководиш екзекуцията на бившата си тръпка? — поинтересува се Пам.

— Чувствителността ти е трогателна — отвърна Итън. — Напомни ми някой ден да ти обясня какво означава съпричастие.

— Може и да не беше формулиран добре, но въпросът е уместен — каза Пилчър. — Можеш ли да го направиш, Итън? И не разбирай погрешно, че намеквам, че имаш избор.

— Ужасен съм, ако ме питаш това — каза Итън. — Навремето я обичах. Но след снощи разбирам необходимостта от онова, което предстои.

Мускулите на лицето на Пилчър като че ли се отпуснаха.

— Да го чуя от теб, Итън... нищо не може да ме направи пощастлив от това, че си изцяло на наша страна. Че тримата работим заедно. Че имам пълната ти лоялност и доверие. Това е толкова важно... и има толкова много неща, които не съм ти казал. Толкова

много неща, които искам да споделя. Но трябва да знам, че си наистина с мен.

— Болинджър трябва да бъдат заловени живи — каза Пам. — Трябва да го заявиш ясно от самото начало на участниците, иначе гостите ни ще бъдат убити в някоя уличка. Предвид посланието, което се опитваме да пратим, те трябва да умрат в кръга на Главната улица. Трябва да е кърваво и ужасно, така че всички от групата им да разберат каква е цената за неподчинението им.

— Ще гледам как провеждаш празненството — каза Пилчър. — Представянето ти довечера може да допринесе много за изграждането на истинско доверие помежду ни. — Допи си кафето и стана. — А сега си върви у дома и се наспи. Итън. Ще пратя следобед доктор Митър в града да ти зашие чипа.

Пам се усмихна.

— Чудесно, обичам празненствата. Повече и от Коледа. И имам усещането, че жителите на града също ги обичат. Знаеш ли, че някои от тях имат специални костюми за голямата нощ? Украсяват ножовете и камъните си. Всички трябва леко да полудяваме от време на време.

— Нима смяташ убиването на двама от твоите за „леко полудяване“? — попита Итън.

— В крайна сметка това е нещото, в което сме най-добри, нали така?

— Надявам се да грешиш.

— Лично аз мразя празненствата — каза Пилчър. — Но пък, от друга страна, тези хора са *мои* и колкото и да е трудно, знам от какво се нуждаят. Пълното съвършенство през цялото време ще ги подлуди. Всяко идеално градче си има своята грозна тайна. Няма чудесни сънища без кошмари.

20.

Итън влезе в тъмната си къща.

Пусна водата в банята и се качи в спалнята.

Тереза спеше под цяла планина одеяла.

Той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Ела с мен в банята.

Водата във ваната беше единственото горещо нещо в къщата — но великолепно горещо.

Парата замъгли огледалото над мивката, прозореца над ваната. Стените сякаш започнаха да се потят.

Тя го разбра.

Влезе във ваната и се отпусна между краката му.

От телата им водата във ваната се качи само на един пръст под ръба. Топлата мъгла бе толкова гъста, че Итън почти не виждаше мивката.

Той завъртя кранчето с крак, за да изпълни банята с шума на течаща вода. Придърпа Тереза към гърдите си. Дори в горещата вода кожата ѝ бе хладна на допир. Ухото ѝ бе точно до устните му и положението беше толкова идеално за разговор, че той се учуди как не се е сетил за него по-рано.

Парата ги обгръщаше.

— Хората на Кейт не са убили жената, чиято смърт разследвам — каза Итън.

— Тогава кой го е направил?

— Пам, някой друг от хората на Пилчър или самият той.

— Да убие собствената си дъщеря?

— Не го знам със сигурност, но така или иначе довечера ще има празненство.

— За кого?

— За Кейт и Харолд.

— Господи! И като шериф ти трябва да го водиш?

— Да.

— Не можеш ли да го предотвратиш?

— Не искам да го предотвратявам.

— Итън. — Тя завъртя глава да го погледне. — Какво става?

— По-добре да не знаеш.

— В случай че не се получи ли?

— Да.

— Колко реална е тази възможност?

— Много. Но снощи разговаряхме за това. Обещах ти, че ще оправя нещата дори това да означава, че ще рискуваме да изгубим всичко.

— Знам. Просто...

— Става малко различно, когато нещата станат истински. Между другото, Пам знае за нас. Че сме излизали снощи.

— Казала ли е на някого?

— Не и се обзалагам, че няма да го направи, поне не преди празненството.

— Ами ако каже нещо след него?

— След това вече няма да има значение. Но виж, не е нужно да го правя. Можем просто да се влеем в редиците. Да изживеем остатъка от живота си като прилични скромни граждани. Аз ще бъда шериф. Това си върви със своите привилегии. Нямаме да изплащаме ипотеки. Нямаме сметки. Всичко ни е осигурено. Преди работех до късно. Сега винаги ще си бъда у дома за вечеря. Ще имаме повече време заедно като семейство.

— Част от мен се пита дали бих могла да приема това, нали разбираш? — прошепна Тереза. — Просто да се установя. Но това няма да е живот, Итън. Не и при тези условия. — Тя го целуна. Устните ѝ бяха омекнали от парата и топлината. — Така че направи каквото е нужно и знай, че каквото и да стане, аз те обичам и че през последните двайсет и четири часа се чувствам по-близо до теб, отколкото през последните ни пет години брак в Сиатъл.

Към средата на следобеда снегът вече беше изчезнал.

Итън стоеше под синьото зимно небе до оградата на училището.

Децата излизаха тичешком от тухлената сграда надолу по стълбите. Итън забеляза Бен да излиза с двама приятели, метнали раници на гръб. Разговаряха, смееха се.

Колко нормално изглеждаше всичко.

Деца в края на учебния ден.

Нищо повече.

Бен стигна до тротоара. Още не беше видял баща си.

— Здравсти, сине — каза Итън.

Бен спря, приятелите му също.

— Татко. Какво правиш тук?

— Просто ми се прииска да те взема от училище. Нещо против да повървим до вкъщи?

Момчето не изглеждаше в настроение да се връща вкъщи с татко си, но въпреки това скри смущението си с достойнство. Обърна се към приятелите си и каза:

— Ще се видим по-късно.

Итън сложи ръка на рамото му.

— Какво ще кажеш да идем на най-любимото ти място на света?

Минаха четири пресечки по Главната и пресякоха до сладкарницата „Сладкият зъб“. Някои от учениците ги бяха изпреварили — тълпи момчета и момичета бяха обсадили стотиците стъкленици с дъвчащи бонбони: „Сприй“, „Суит Тартс“, „Пикси Стикс“, „Край Бейби“, „Джоли Ранчър“, „Джоубрейкър“, „М & М“, „Старбърст“, „Пез“, „Скитълс“, „Сауър Пач Кидс“, „Нърдс“, „Смрти“, „Атомик Файърболс“ — нищо не липсваше от внушителния арсенал за разваляне на зъби. Итън знаеше, че подобно на всичко останало, сладкишите са били консервирани, но неволно си помисли, че ако има нещо, което би могло да остане непроменено в продължение на две хиляди години, то несъмнено е „Джоубрейкър“.

Двамата с Бен спряха при шоколадовия щанд.

Домашно приготвени лакомства от всякакъв вид ги приканваха от витрината.

— Избирай каквото си искаш — каза Итън.

Въоръжени с горещ шоколад и хартиена торбичка с всевъзможни сладки, двамата излязоха на тротоара.

Това бе най-оживеното време в Уейуърд Пайнс, след учебните часове, когато улиците бяха възхитително шумни и изпълнени с детски смях.

Най-истинските часове на деня.

— Да седнем някъде — предложи Итън.

И поведе момчето през улицата до пейката на ъгъла на Главната и Девета.

Седнаха и започнаха да пият шоколада, да похапват лакомствата и да гледат минувачите.

— Помня, когато бях на твоите години — рече Итън. — Ти си много по-добро момче от мен. И по-умно.

Момчето го погледна. Имаше трохи около устата.

— Сериозно?

Итън си помисли, че с очилата и спуснатите наушници на шапката синът му прилича досущ на Ралфи от „Коледна история“.

— И още как. Аз бях гадно лайненце. Много устат. Много бунтарски настроен.

Това като че ли развесели Бен.

Той отпи от шоколада си.

— Училището беше просто училище — каза Итън. — Имахме домашни. Родителски срещи. Срочни оценки.

— Какво са срочни оценки?

— Оценките ти за срока. Сигурно не помниш училището в Сиатъл. Това тук е малко по-различно.

Бен се взираше в паважа между краката си.

— Какво има, сине?

— Не бива да говорим за това — каза той със сериозен, много тих глас.

— Бен, погледни ме.

Момчето вдигна очи.

— Аз съм шерифът на Уейуърд Пайнс. Мога да говоря, за каквото ми скимне. Нали разбираш, аз командвам в този град.

Момчето поклати глава.

— Не, не командваш.

— Моля?

Очите на Бен се напълниха със сълзи.

— Не можем да говорим за това — каза той.

— Аз съм ти баща. Няма нищо, за което двамата с теб да не можем да разговаряме.

— Ти не си ми баща.

Итън щеше да се почувства по-добре, ако бяха забили шило в корема му.

Остана без дъх.

Внезапно светът се размаза от сълзите в очите му.

Едва намери дар слово.

— Бен? Какви ги говориш?

— Не си истинският.

— Не съм истинският ти баща ли?

— Не разбираш. И никога няма да разбереш. Прибирам се.

Бен понечи да стане, но Итън го прегърна и го задържа на пейката.

— Пусни ме!

— И кой според теб е истинският ти баща? — попита Итън.

— Не бива да говоря за...

— Каж ми!

— Онзи, който ни защитава!

— От какво ви защитава?

Момчето го изгледа яростно, през сълзи.

— От демоните от другата страна на оградата.

— Бил ли си от другата страна на оградата? — попита Итън.

Момчето кимна.

— Кой ви заведе?

Сякаш беше попитал стена.

— Дребен възрастен мъж с бръсната глава и черни очи, нали?

Бен не отговори, но и мълчанието му беше отговор.

— Погледни ме, сине. Погледни ме. Какво искаш да кажеш с това, че не съм ти баща?

— Казах ти. Той ни закриля. Той се грижи за нас. Той е създал всичко това. Всичко, което имаме в Уейуърд Пайнс.

— Този човек не е бог, ако това са ви...

— Не го казвай.

„Ако има поне една причина да изпепеля това място до основи, ето я — помисли си Итън. — Крадат децата ни“.

— Бен, на този свят има истини и лъжи. Слушаш ли ме? Няма по-истинско нещо от обичта на майка ти и моята към теб. Ти обичаш ли ме?

— Разбира се, че те обичам.

— Имаш ли ми доверие?

— Да.

— Човекът, който ви е завел отвъд оградата, не е бог. Едва ли може да е по-далеч от това. Казва се Дейвид Пилчър.

— Познаваш ли го?

— Работя за него. Виждам го почти всеки ден.

Изведнъж пред тях се появи Меган Фишър.

Итън не я беше чул да приближава.

Сякаш се беше материализирала от нищото.

Тя клекна внимателно с вълнената си пола и постави ръка на коляното на Бен.

— Всичко наред ли е, Бенджамин?

Итън се усмихна насила.

— Всичко е наред, Меган. Тежък ден в училище. Сигурен съм, че знаеш как е. Нищо, което да не може да се оправи с едно отбиване до сладкарницата.

— Какво е станало, Бенджамин?

Момчето беше забило поглед в скута си, сълзите му капеха в горещия шоколад.

— Това е личен въпрос — каза Итън.

Думите му накараха Меган рязко да вдигне глава.

От приятната весела домакиня, която беше посрещнала Итън и Тереза в дома си, нямаше и следа.

— Личен ли?

Сякаш не разбираше значението на думата.

Сякаш Бен беше *неин* син, а Итън прекриваше границите на допустимото.

— В училището в Пайнс — продължи тя — ние вярваме в общия подход към...

— Да, личен. Като гледайте си шибаната работа, госпожо Фишър.

Изражението ѝ — пълен шок и отвращение — ясно показва на Итън, че никога досега не са ѝ говорили по такъв начин. Определено не и откакто се беше събудила в Уейуърд Пайнс и бе заела властната си позиция.

Меган се изправи и го изгледа намръщено по онзи начин, по който могат единствено учителите.

— Те са *наши* деца, господин Бърк — каза тя.

— Как ли пък не — отвърна той.

Докато тя се отдалечаваше ядосано по тротоара, Бен се изтръгна от прегръдката на баща си и побягна по улицата.

— Добър ден, Белинда — каза Итън, щом влезе в участъка.

— Добър ден, шерифе.

Дори не вдигна очи от картите.

— Някакви обаждания?

— Не, сър.

— Някой да е минавал?

— Не, сър.

Той почука по бюрото ѝ, докато минаваше покрай нея.

— Надявам се да си в настроение за голямо забавление довечера.

Усещаше погледа ѝ върху себе си, докато вървеше към кабинета си, но не се обърна.

Окачи шапката си на закачалката.

Отиде до килера и го отключи.

Беше го отварял само веднъж. Причините да го избягва бяха чисто психологически. Нещата вътре олицетворяваха онова, което мразеше най-много в работата си и в този град. Онова, от което се бе ужасявал още от първия ден.

Костюмът на предшественика му беше окачен на месингова закачалка на стената.

По време на собственото си празненство Итън бе зърнал шериф Поуп само отдалеч и покрай паниката и страха не бе забелязал подробностите по костюма му.

Отблизо приличаше на наметало на някакъв демонски крал.

Изработено от кожата на кафява мечка с допълнителна подплата на раменете, закопчавано на врата с тежка верига. Самата козина беше сплъстена на някои места, вероятно от засъхнала кръв. Никой не си беше направил труда да почисти дрехата и тя вонеше като дъха на клошар — на стара кръв и разложение. Но тези неща не можеха да се сравняват с украшенията. Скалпът на всеки предишен почетен гост бе защит за наметалото. Общо трийсет и седем. Най-ранният приличаше на сушена пастърма. Най-новите бяха все още бледи.

Украсата за глава беше на рафта над наметалото.

Централната част бе череп на аби. Челюстите му бяха широко разтворени и закрепени с метални пръчки. Върху темето бяха завинтени разклонени еленови рога.

На скобите на стената бяха закрепени сабя и пушка, които проблясваха праведно под светлината на лампата.

Телефонът иззвъня и Итън се сепна.

Рядко събитие.

Върна се в кабинета, заобиколи бюрото и вдигна на петото позвъняване.

— Шериф Бърк.

— Знаете ли кой се обажда?

Макар Тед да шепнеше, Итън позна гласа му.

— Да — каза той. — Как разбрахте, че съм тук?

— Как според вас?

Естествено — Тед го беше гледал през камерите.

— Безопасно ли е да разговаряме така? — попита Итън.

— Не за дълго.

— Ще научат ли?

— Рано или късно. Въпросът е дали ще има значение, когато научат?

— Какво точно означава това?

— Открих го.

— Кое?

— Нещото, което търсим. Беше заровено дълбоко, но нищо не може да бъде заличено напълно.

— И?

— Не по телефона. Може ли да се срещнем в моргата след дваайсет минути?

— Разбира се.

— Доктор Митър тъкмо влезе в участъка ви. По-добре тръгвайте. Итън чу гласове на заден план и Тед побърза да затвори.

В мига, в който Итън остави слушалката, телефонът иззвъня отново.

— Кажи, Белинда.

— Шерифе, доктор Митър е дошъл да ви види.

„Да вкара отново чипа ми“.

— В момента съм малко зает. Би ли му предложила кафе? И го настани в чакалнята.

— Да, сър.

Итън отвори лявото чекмедже на бюрото си, взе кожения колан с кобура и го препаса.

Отиде при оръжейните шкафове и отвори средния.

Извади от него „Дезърт Игъл“, постави пълнител и го сложи в кобура.

После взе пушката „Модел 389“ с камуфлажна ложа и приклад и с оптичен мерник 4×32.

Телефонът му иззвъня отново.

Вдигна.

— Да, Белинда?

— Ъ-ъ-ъ, доктор Митър не иска да чака повече.

— Доктор, който не иска да чака? Виждаш ли иронията, Белинда?

— Моля, сър?

— Идвам.

Затвори и отиде при прозореца до оръжейния шкаф. Беше плъзгащ се. Отвори го, след което избута мрежата.

Прекрачи тремаво перваза и скочи зад редицата храсти, посадени покрай сградата.

Проправи си път през бодливите клонки и затича в тръс по улицата.

Беше дошъл на работа с джипа. Качи се и сложи пушката на стойката за оръжие.

Докато палеше двигателя, чу през отворения прозорец как телефонът в кабинета му зазвъня отново.

Паркира джипа на празно място на Главната и отиде при витрината на „Дървени съкровища“.

Кейт седеше зад касовия апарат и се взираше с някаква отегчена, празна настойчивост в нищото. Преминаването от онези ярки моменти на свобода снощи в ежедневно робство, определящо живота в Уейуърд Пайнс, сигурно беше смазващо. Итън си помисли, че дните

след тайните партита са изпълнени с махмурлук и осъзнаване на суровата реалност. На това какво всъщност представлява животът им.

Почука по стъклото.

Седнаха на пейката на ъгъла на Главната и Девета.

Центърът беше опустял.

Вече не изглеждаше истински.

Спокойно можеше да е декор във филмово студио, след като снимките са приключили.

Светлината вече започваше да отслабва и слънцето се бе скрило зад скалната стена на запад.

— Тук можем да говорим в безопасност — каза Итън.

— Изглеждаш ужасно — каза Кейт. — Спал ли си изобщо?

— Не.

— Какво има?

— Трябва да разбере как да намеря тунела под оградата.

— Защо?

— Няма време за обяснения. Била ли си там?

— Веднъж — каза тя. — Преди години.

— Мина ли от другата страна?

Тя поклати глава.

— Защо?

— Беше ме страх.

— Как да го намеря, Кейт?

— Имаше един голям дънер на бор. Висок колкото теб. По-голям от дърветата около него. Ако още е там, не можеш да го пропуснеш. Входът към тунела е точно до него, в земята. Със сигурност ще е покрит с борови иглички. Не мисля, че в скоро време някой е отивал от другата страна.

— Заключен ли е?

— Не зная. Итън, какво става?

Той впери поглед в нея.

Искаше да ѝ каже.

Искаше да я предупреди.

— Просто ще трябва да ми се довериш.

Паркира джипа по-надалече в уличката зад болницата.

Промъкна се през служебния вход.

На приземния етаж цареше пълна тишина.

Слезе по стълбите и се озова на кръстовището на четири писти коридора. Тръгна към двукрилата врата без прозорци в края на източното крило.

Последните няколко флуоресцентни панела при моргата не светеха.

Стигна вратата в полумрак.

Бутна я.

Тед стоеше до масата за аутопсия с отворен лаптоп.

Итън отиде при него, докато вратата се затваряше, и попита тихо:

— Тук можем ли да говорим?

— Изключих камерите на това ниво. — Тед си погледна часовника. — Но те ще останат в спящ режим само още десет минути.

— Къде е Пам?

— Горе, на терапевтичен сеанс.

Итън заобиколи лъснатата маса и застана до Тед.

Погледна хладилниците, мивката, везните за органи. Тед беше отместил лампата от масата и тя осветяваше неприлично ярко единия ъгъл, докато останалата част от моргата тънеше в сенки.

Лаптопът зареди.

Тед вкара име и парола.

— Защо тук? — попита Итън.

— Моля?

— Защо поиска да се срещнем тук?

Тед посочи екрана.

Пусна видеото.

Висока разделителна способност.

Камерата на тавана в ъгъла беше насочена към Алиса.

— Мамка му — каза Итън.

Завързана с дебели кожени ремъци за маса за аутопсия.

За *тази* маса за аутопсия.

— Няма ли звук? — попита Итън.

— Нямах време да го търся. Повярвай, ще се радваш, че е без звук.

Алиса крещеше нещо.
Главата ѝ се повдигна от масата.
Всеки мускул на тялото ѝ се напрягаше.
Появи се Пам.
Сграбчи Алиса за косата и натисна главата ѝ отново на масата.
Дейвид Пилчър се появи в кадър.
Постави малък нож на метала и се качи на масата.
Възседна краката на дъщеря си.
Вдигна ножа.
Устните му се раздвижиха.
Алиса изкрещя нещо. Пам държеше главата ѝ.
Устните на Пилчър се свиха.
Главата му се наклони настрани.
Не изглеждаше гневен.
Нямаше абсолютно никакво изражение, докато наръгваше дъщеря си в корема.
Итън изтръпна целият.
Пилчър издърпа ножа. Алиса се гърчеше, удържана от ремъците.
Черната кръв започна да се разлива по масата.
Устните на Пилчър отново се раздвижиха. Лицето на Алиса се изкриви в агония. Когато Пилчър вдигна ножа за нов удар. Итън се извърна.
Гадеше му се. Преглътна железния привкус в гърлото си.
— Мисля, че схванах идеята.
Тед се наведе и чукна един клавиш.
Екранът милостиво угасна.
— И продължава в същия дух — каза Тед. — Продължава и продължава.
Итън беше потресен.
Помисли си за всички онези черни дупки по тялото на Алиса, които беше видял онзи първи ден в моргата.
— Значи онази нощ, след като Алиса и Кейт са се разделили, Пам е последвала Алиса и по някакъв начин я е домъкнала тук — каза той. — Пилчър може би вече ги е очаквал или е дошъл по-късно. Когато направих оглед на тялото ѝ преди няколко дни тук, се питах как и защо кръвта ѝ е била източена. Къде е била убита...
— А си се намирал на местопрестъплението.

Итън впери поглед в канала на пода.

— Имаш ли копие на записа, Тед?

— Направих няколко. — Тед бръкна в джоба си и извади карта памет с размерите на нокът. — Това е за теб. Не може да бъде пуснато на никое устройство в града, но го пази на сигурно място, ако с мен и с другите копия се случи нещо.

Итън прибра картата в джоба си.

Тед си погледна часовника.

— След още няколко минути по-добре да ни няма. И сега какво? Обмислях дали да не пусна записа на всички екрани в планината.

— Не, не го прави. Връщай се на работа. Продължавай така, сякаш не е станало нищо.

— Чух, че довечера ще има празненство, посветено на Болинджър. В планината вече се разпространява вестта, че те са виновни за смъртта на Алиса. Какво ще правиш?

— Имам наум нещо, но не съм го споделил с никого.

— Значи просто да бъда в готовност?

— Да.

— Добре. — Тед отново си погледна часовника. — По-добре да се махаме. Камерите ще се събудят след шейсет секунди.

В четири следобед Итън стигна завоя на пътя в края на града. Превключи на двойна предавка, излезе от пътя и вкара джипа в гората.

Земята беше мека и снегът се бе задържал в сенките между боровете.

Напредваше бавно.

Сякаш му трябваше цяла вечност да измине осемстотин метра.

Забеляза първия пилон през предното стъкло и докато приближаваше, оградата постепенно се материализира, а после и намотките бодлива тел отгоре.

Той спря джипа на трийсет метра от оградата.

Беше достатъчно тъмно, за да включи фаровете, но не искаше да поема риска.

Седеше зад волана. Не беше изключил двигателя. Не можеше да се отърве от страха, който будеше това съоръжение.

Само малко стомана и електрически ток.

И като се имаше предвид всичко, което трябваше да държи подалеч от Уейуърд Пайнс и какво трябваше да пази, оградата изглеждаше толкова крехка...

Сякаш нищо не стоеше между човечеството и неговото измиране.

Кейт беше права.

Дънерът не можеше да остане незабелязан.

Отдалеч приличаше на огромна сребриста мечка, изправена на задните си лапи; мъртвите чепати клони в горната част бяха вдигнати високо като застрашителни нокти. Беше една от онези зловещи форми, които могат да стреснат човек в здрача.

Итън паркира до дънера.

Взе пушката.

Слезе от колата.

Стъмваше се прекалено бързо.

Вратата се затръшна и звукът отекна между дърветата.

Тишината се втурна да го погълне.

Итън заобиколи дънера.

Тук нямаше сняг, само слегнали се борови иглички и нищо, което да подсказва за наличието на вход.

Той свали задния прозорец на джипа и отвори багажника.

Взе лопатата и раницата.

След половин час копаене лопатата удари нещо твърдо. Итън я захвърли, прекна и разчисти с ръце останалите борови иглички, натрупали се за две, може би за три години.

Вратата беше от стомана.

Един метър широка, четири метра дълга, върху самата земя.

Беше заключена с катинар, ръждясал през годините от дъждовете и снеговете.

Един здрав удар с лопатата го счупи.

Итън метна раницата на гръб.

Зареди пушката.

Нарами я.

Извади големия пистолет и вкара в цевта патрон с кух връх.

Пантите изскърцаха като нокти, прокарани по черна дъска.

Вътре цареше непрогледен мрак.

Миришеше на влажна пръст, сякаш беше изпълзвал под повдигната на подпори къща.

Итън откачи фенерчето от колана си, включи го и го насочи напред заедно с пистолета.

В земята бяха изсечени стъпала.

Спусна се предпазливо.

Лъчът освети проход, поддържан от греди.

Конструкцията изглеждаше импровизирана и изработена набързо и не вдъхваше доверие.

Итън тръгна под корени на дървета и издаващи се от земята канари.

В средата на прохода стените се стесняваха, раменете му започнаха да ги докосват и се наложи да върви прегърбен.

В един момент му се стори, че чува бръмченето на оградата през земята и сякаш усети леко гъделичкане в корените на косата си от електрическото напрежение.

Гърдите го стягаха, сякаш дробовете му се бяха свили, но той знаеше, че това е чисто психосоматична реакция на тясното затворено пространство.

А после се озова в началото на други изсечени в земята стъпала, в края на които лъчът на фенера освети друга стоманена врата.

Можеше да се върне, да вземе лопатата и да се опита да я разбие.

Вместо това вдигна пистолета и се прицели в ръждясалия катинар.

Пое дъх.

Дръпна спусъка.

След час Итън затвори багажника.

Върна пушката на стойката.

Облегна се на капака. Солената пот пареше в очите му.

Светлината под дърветата беше почти напълно угаснала.

От усилията се беше разгорещил, но сега потта му ставаше лепкава и студена.

— Какво си намислил, по дяволите?

Итън рязко се обърна.

Пам надничаше през затъмненото стъкло в задната част на джипа, сякаш се беше материализирала от нищото.

Беше с тесни джинси и червен потник, които подчертаваха фигурата ѝ, с вързана на опашка коса.

Итън се загледа в тънката ѝ талия.

Доколкото можеше да прецени, не беше въоръжена, освен ако не криеше нещо малко на кръста си.

— Оглеждаш ли ме, шерифе?

— Въоръжена ли си?

— О, да бе, това била причината да ме зяпаш.

Пам вдигна ръце над главата си като балерина, застана на пръсти и се завъртя.

Нямаше оръжие.

— Видя ли? — каза тя. — В тези джинси няма нищо, освен самата мен.

Итън извади пистолета от кобура.

Уви, беше празен.

— Голям пищов, шерифе. Нали знаеш какво казват за типове с големи пищови.

— Това е „Дезърт Игъл“.

— Петдесети калибър, нали?

— Да.

— Можеш да убиеш гризли с такова нещо.

— Знам какво сте направили с Алиса — каза Итън. — Знам, че сте били ти и Пилчър. Защо?

Пам направи крачка към него.

Разстоянието помежду им бе два и половина метра.

— Интересно — каза тя.

— Кое?

— Скъсих разстоянието между нас. Две крачки — две големи крачки — и можех да навляза в личното ти пространство, а ти дори не ме заплаши.

— Може пък да те *искам* в личното си пространство.

— Ясно показах, че съм на твое разположение, а ти предпочете да чукаш жена си. Това, което ме тормози, което ме човърка, е, че си

прагматик.

— Не те разбирам. — Но я разбираше.

— Човек на малкото приказки и още по-малко глупости. Едно от нещата, които ме карат да те желая. Ще рискувам и ще кажа, че ако в пистолета имаше патрони, щеше да го насочиш към мен още щом ме видя и щеше да ми пръснеш задника. Така де, това е единственият ти ход на този етап, нали? Познах ли?

Направи още една крачка към него.

— Има още нещо, за което не си помислила — каза Итън.

— О?

— Може да те искам в личното си пространство по друга причина.

— И каква може да е тя?

Още една крачка.

Вече усещаше миризмата ѝ. Шампоанът, който бе използвала сутринта.

Ментовият ѝ дъх.

— Стрелянето е безлично — каза Итън. — Може пък да искам да те наgrabя и да те пребия с голи ръце.

Пам се усмихна.

— Вече имаше тази възможност.

— Помня.

— Тогава ми скочи изненадващо. Не беше честно.

— За кого? Та аз бях дрогиран, мамка му.

Итън вдигна пистолета и го насочи в лицето ѝ.

— Ама че голяма дупка в края на пищова — рече тя.

Итън издърпа с палец ударника назад.

За миг в очите ѝ се появи неувереност и тя примигна.

— Хубаво си помисли — каза Итън. — От всички моменти, които си изживяла, този ли искаш да ти бъде последен? Защото се носи много бързо към теб.

Тя се колебаеше.

В очите ѝ имаше не точно страх, а несигурност.

Негодувание към ситуация, която не контролираше.

После отмина.

Желязната ѝ решимост се върна.

Устните ѝ се извиха в презрителна усмивка.

Определено имаше кураж. Не можеше да ѝ го отрече. Щеше да изобличи блъфирането му.

Когато устата ѝ се отвори, той дръпна спусъка.

Пам трепна — за частица от секундата си помисли, че е мъртва.

Итън превъртя пистолета, сграбчи го за цевта и замахна с всички сили, насочил два килограма израелска стомана към черепа ѝ. И щеше да го фрасне, ако Пам не бе реагирала в последния възможен момент.

Докато Итън залиташе от инерцията, тя нанесе удар в бъбрека му с такава директна и зашеметяваща сила, че той рухна на колене. Изгарящата болка обхвана гърба му и преди да успее дори да си даде сметка за нея, Пам го фрасна в гърлото.

Итън лежеше проснат на земята, с буза върху боровите иглички. Светът се беше килнал и той се чудеше дали тя не му е смазала трахеята, защото не можеше да си поеме дъх.

Пам клекна до него.

— Само не ми казвай, че си толкова лесен — каза тя. — Бях намислила всичко, знаеш ли? А само два удара и ти лежиш на земята като някакво пале. Разочарована съм.

Итън губеше съзнание, пред очите му заиграха светлинки — пиротехника, предизвикана от липсата на кислород.

Ето.

Най-сетне.

Точно преди да изпадне в неудържима паника, нещо се пропука.

Струйка безценен въздух се плъзна по гърлото му.

Опита се да не издиша.

Изцъкли очи, докато ръката му се плъзгаше в джоба.

Към ножа.

— Докато лежиш и се задушаваш, искам да разбереш нещо.

Итън вкара палец в дупката на острието.

— Каквото и да се опитваше да направиш, не успя и Тереза и Бен...

От гърлото му се изтръгна влажен задавен хрип, който накара Пам да се усмихне.

— Онова, което направихме с Алиса, ще бъде като ден в луксозен спацентър в сравнение с това, което ще направя с тях.

Итън рязко отвори острието и замахна към крака на Пам.

Ножът беше толкова остър, че той разбра, че е улучил, едва когато тя ахна.

Итън извъртя китката си.

Пам изпищя и рязко отскочи назад.

Джинсите ѝ потъмняха от кръвта, която потече надолу по обувката ѝ върху боровите иглички.

Итън се надигна с мъка.

Изправи се.

Бъбрекът му туптеше, но поне можеше да диша отново.

Пам се влачеше по-далеч от него със здравия си крак.

— Мъртъв си! — изсъска тя. — Мъртъв си, мамка му!

Той вдигна пистолета и я последва.

Докато тя крещеше към него, той се наведе и стовари тежкото оръжие върху тила ѝ.

Гората отново притихна.

Вечерта стана тъмносиня.

Беше преебан.

Абсолютно преебан.

Колко време можеше Пам да остане в неизвестност преди Пилчър да прати да я търсят? Глупости. Дори издирване нямаше да има. Щеше просто да вкара номера на чипа ѝ и той щеше да се появи при оградата.

Освен ако...

Итън разряза с ножа джинсите на Пам и оголи левия ѝ крак.

Жалко, че тя не беше в съзнание за това.

21.

*Планинският комплекс
Уейуърд Пайнс, Айдахо
Новогодишна вечер, 2013*

Пилчър затвори вратата на кабинета си.

Замаян.

Буквално треперещ от прилива на енергия.

Мина покрай макета на бъдещия Уейуърд Пайнс и отвори дрешника, където го очакваше окачен безупречен смокинг.

— Дейвид?

Той се обърна, усмихна се.

— Скъпа, не забелязах, че си тук.

Жена му седеше на едно от канапетата, обърнати към стената от екрани.

Той тръгна към нея, като разкопчаваше ризата си в движение.

— Мислех си, че вече си се облякла.

— Поседи с мен, Дейвид.

Пилчър седна до нея на плюшената тапицерия. Тя постави ръка на коляното му и каза:

— Голяма нощ.

— Възможно ли е да бъде по-голяма?

— Наистина се радвам за теб. Ти успя.

— *Ние* успяхме. Без теб...

— Чуй ме.

— Какво има?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Реших да остана.

— Да останеш?

— Искам да видя края на моята история в настоящето. В този свят.

— Какви ги говориш?

— Моля те, не ми повишавай тон.

— Не ти повишавам тон, просто... Защо избра да ми го кажеш точно тази вечер? Откога си го решила?

— От доста време. Не исках да те разочаровам. Толкова пъти едва не го казах.

— Страхуваш ли се? Това ли е? Виж, напълно нормално е.

— Не е това.

Пилчър се облегна на възглавницата и се загледа в празните екрани.

— Целият ни съвместен живот беше насочен към тази нощ. Всичко беше насочено към тази нощ. И сега ти се отказваш?

— Съжалявам.

— Това означава, че се отказваш от дъщеря си.

— Не, не означава.

Той впери поглед в нея.

— Как така не означава? Обясни ми.

— Алиса е на десет. Ще влезе в средното училище. Не искам първият ѝ танц да бъде в онова градче, което дори не е построено, след две хиляди години. Първата ѝ целувка. Университетът. Обикалянето на света. Какво става с тези моменти?

— Ще ги изживее тогава. Е, поне някои от тях.

— Тя вече пожертва толкова много, откакто се преместихме тук. Животът ѝ, моят живот е тук и сега, а ти не знаеш какво ни очаква в бъдещето. Не знаеш какъв ще бъде този свят, когато се събудиш.

— Елизабет, познаваш ме от двайсет и пет години. Нима някога съм направил или казал нещо, което да те накара да си помислиш, че бих позволил дъщеря ми да ми бъде отнета?

— Дейвид...

— Моля те, отговори ми.

— Не е честно спрямо нея.

— Не е честно ли? Тя получава възможност, която не е получавал никой човек. Да види бъдещето.

— Искам Алиса да има нормален живот, Дейвид.

— Къде е тя?

— Какво?

— В момента. Къде е дъщеря ми?

— В стаята си, събира си нещата. Ще останем на партито.

— Моля те. — Отчаянието в гласа му го изненада. — Как очакваш от мен да се разделя с дъщеря си...

— О, я се раз карай. — Сдържаната ярост проблесна в очите й. — Тя почти не те познава.

— Елизабет...

— Аз почти не те познавам. Нека не се преструваме, че това не е твоята мания. Твоята първа любов. А не аз. Нито Алиса.

— Това не е вярно.

— Проектът те погълна. През последните пет години те гледах как се променяш в нещо страшно неприятно. Прекрачи много граници и се питам дали изобщо осъзнаваш в какво си се превърнал.

— Направих онова, което трябваше да се направи, за да се стигне до тази нощ. Не дължа извинения никому. Още от самото начало казах, че нищо няма да ме спре.

— Е, надявам се в крайна сметка да си заслужава.

— Моля те, не го прави. Това трябва да е най-голямата нощ в живота ми. В нашия живот. Искам да си до мен от другата страна, когато всички се събудим.

— Не мога да го направя. Съжалявам.

Пилчър пое дълбоко дъх, издиша бавно и каза:

— Сигурно ти е било трудно.

— Нямах представа.

— Ще останеш ли поне за партито?

— Разбира се.

Пилчър се наведе и я целуна по бузата.

Не можеше да си спомни кога го беше правил за последно. После каза:

— Трябва да поговоря с Алиса.

— Ще се сбогуваме след партито.

Тя стана.

Сива рокля „Шанел“.

Вълниста сребриста коса.

Той я гледаше как върви изящно към дъбовата врата.

Когато тя излезе, Пилчър отиде при бюрото си.

Вдигна телефона.

Набра.

Арнолд Поуп отговори на първото позвъняване.

Щеше да е най-доброто шампанско, което е вкусвал, ако можеше да го оцени, но нервите на Хаслър бяха опънати.

Това място изглеждаше нереално.

Говореше се, че за строежа, прокопаването на тунелите, взривовите и извозването са били необходими трийсет и две години. Цената надвишаваше петдесет милиарда. Цял флот от „Боинг 747“ можеше да се побере в огромния склад, но Хаслър имаше чувството, че истинските пари са отишли в помещението, в което се намираше в момента.

То беше с размерите на супермаркет.

Стотици съскащи и писукащи капсули с размерите на машини за безалкохолни напитки бяха подредени в редици, които се губеха в далечината. Някои изпускаха бяла пара, която се стелеше на три метра над пода. Все едно вървеше през студена синя мъгла. Таванът не се виждаше. Студеният въздух бе свеж и йонизиран.

— Искаш ли да я видиш, Адам?

Гласът го стресна.

Хаслър се обърна и се озова лице в лице с Пилчър.

Изглеждаше елегантен в смокинга и с чашата шампанско в ръка.

— Да — каза Хаслър.

— Насам.

Пилчър го поведе по дългата редица към дъното на помещението, после покрай още машини.

— Стигнахме — каза след малко.

Имаше клавиатура, измерващи уреди, показания и цифрова табела:

ТЕРЕЗА ЛАЙДЪН БЪРК

ДАТА НА СУСПЕНДИРАНЕ: 19.12.13

СИАТЪЛ, ВАШИНГТОН

Предната част на машината беше стъкло с дебелина пет сантиметра.

През него Хаслър видя черен пясък и част от кожа — бузата на Тереза.

Неволно докосна стъклото.

— Всеки момент започваме — каза Пилчър.

— Сънува ли? — попита Хаслър.

— Никой от опитите ни, а те бяха много, не подсказва за някаква психична дейност при суспендиране. Няма никаква мозъчна активност. Най-дългият експеримент с хора продължи деветнайсет месеца. Нито един от доброволците не съобщи за усещане за изминало време, докато са били в състояние на суспендиране.

— Значи все едно е изключена? Като електрическа крушка?

— Нещо такова. Успя ли да прочетеш меморандума в стаята си? Всички получиха копие.

— Не, тъкмо минах през медицинския преглед и дойдох право тук.

— Е, в такъв случай те очакват някои изненади.

— Целият ти екип ли ще бъде подложен на суспендиране довечера?

— Малка група беше избрана да остане през следващите двайсет години. Ще продължат да събират провизии. Да се погрижат да имаме най-новите технологии. Да се погрижат за някои недовършени неща.

— Но ти ще се подложиш.

— Разбира се. — Пилчър се разсмя. — Не ставам по-млад. Предпочитам да изживея оставащото ми време в бъдещия свят. А сега да се връщаме.

Хаслър го последва към изхода от залата.

Хората на Пилчър ги очакваха — всички в официално облекло.

Мъжете със смокинги, жените с къси черни рокли.

Пилчър се качи на някаква щайга и погледна събралото се множество.

Усмихна се.

На светлината на огромния светлинен глобус, окачен на тавана, на Хаслър му се стори, че очите на Пилчър са станали като стъклени от силните емоции.

— Тази нощ стигнахме до края на едно пътуване, продължило трийсет и две години — каза Пилчър. — Но като всеки край, той е и ново начало. Сбогуваме се със света, какъвто го познаваме, за да

погледнем напред към онзи, който ще дойде. Към света, който ни очаква след две хиляди години. Развълнуван съм. Знам, че вие също сте развълнувани. И може би сте уплашени, но това е добре. Страхът означава, че сте живи. Че измествате границите. Няма приключение без страх, а бог ми е свидетел, че всички сме на прага на едно невероятно приключение. — Вдигна чашата си. — Искам да вдигна тост. За всички вас, които вървахте с мен и ще направите този последен скок на вратата. Обещавам ви, парашутите ще се отворят. — През тълпата премина нервен смях. — Благодаря ви. Благодаря за вратата ви. За труда. За приятелството. Наздраве за вас.

Пилчър отпи.

Всички пиха.

Дланите на Хаслър бяха започнали да се потят.

Пилчър си погледна часовника.

— Единайсет. Време е, приятели.

Пилчър подаде чашата си на Пам. Развърза папийонката си и я захвърли. Свали сакото и го пусна да падне. Хората започнаха да ръкопляскаат. Пилчър свали тирантите си и разкопча плисираната си риза.

Другите също започнаха да се събличат.

Арнолд Поуп.

Пам.

Всички мъже и жени около Хаслър.

Залата притихна.

Чуваше се единствено шепотът на дрехите, които се свличаха на пода.

„Какво става, по дяволите?“ — мислеше си Хаслър.

Ако не се присъединеше, скоро щеше да бъде единственият облечен и това по някакъв начин му изглеждаше по-лошо, отколкото да се съблече пред напълно непознати.

Свали папийонката си и последва примера на останалите.

Две минути по-късно сто и двајсет души стояха голи в залата.

— Извинявам се за студа — каза Пилчър от пиедестала си. — Нищо не може да се направи. И се боя, че там, където отиваме, е още по-студено.

Слезе от щайгата и тръгна бос към стъклената врата, водеща към залата за суспендиране.

Трийсет секунди след като влезе, Хаслър трепереше неудържимо — отчасти от страх, отчасти от студа.

Между машините се образуваха опашки, хора в бели престилки ги насочваха.

Хаслър отиде при един от тях.

— Не знам къде да отида.

— Не четохте ли меморандума?

— Не, съжалявам, аз току-що...

— Всичко е наред. Как се казвате?

— Хаслър. Адам Хаслър.

— Елате с мен.

Лабораторният техник го отведе до четвъртата редица и посочи пътеката между машините.

— Би трябвало да сте по средата, отляво. Оглеждайте се за името си.

Хаслър тръгна след три голи жени. Парата тук изглеждаше по-гъста, дъхът му излизаше на облаче, а металната решетка над камъка беше като лед по стъпалата му.

Мина покрай мъж, който *влизаше* в една машина.

Сега страхът го облада наистина.

Докато погледът му минаваше по табелите, осъзна, че никога не си е представял този момент. Така и не се беше подготвил за него. Разбира се, знаеше, че той предстои. Знаеше, че доброволно се подлага на това. Но подсъзнателно си го беше представял като подлагане на пълна анестезия. Че на лицето му слагат маска в топла операционна. Че светлините помръкват и изпада в предизвикано от упойката блаженство. А не че ходи гол заедно с още сто души.

Ето го.

Неговото име.

Неговата — „Мътните да ме вземат!“ — машина.

АДАМ Т. ХАСЛЪР

ДАТА НА СУСПЕНДИРАНЕ: 31.12.13

СИАТЪЛ, ВАШИНГТОН

Загледа се в клавиатурата.

Цял куп неразбираеми символи.

Погледна напред и назад по редицата си, но другите вече бяха влезли в машините си.

Друг лабораторен техник вървеше към него.

— Хей, можете ли да ми помогнете? — каза Хаслър.

— Не четохте ли меморандума?

— Не.

— В него е обяснено всичко.

— Не можете ли просто да ми помогнете?

Техникът въведе нещо на клавиатурата и продължи нататък.

Чу се пневматично съскане като пуснат газ под налягане и предният панел на машината се откряна няколко сантиметра.

Хаслър отвори вратата.

Машината представляваше тясна метална капсула. Вътре имаше малка седалка от черен материал с облегалки за ръцете и очертания на стъпала на пода.

„Направо си побъркан, ако влезеш в това нещо“ — прошепна гласец в главата му.

Въпреки това той го направи: влезе вътре и настани задника си на ледената седалка.

От стените изхвърчаха ремъци и се стегнаха около глезените и китките му.

Сърцето му заби бясно, докато вратата се затваряше, и той едва сега забеляза пластмасовата тръба на стената, завършваща с ужасяващо дебела игла.

Помисли си за лицето на Тереза, останало без капка кръв. Мамка му!

Над главата му се разнесе съскане. Не можеше да види газа, но внезапно надуши нещо като рози, люляк и лавандула.

Женски механичен глас каза:

— Моля, дишайте дълбоко. Насладете се на цветята, докато можете.

От другата страна на петсантиметровото стъкло се появи Пилчър.

— Всичко ще е наред — обеща механичният глас.

Пилчър беше без риза, усмихваше се гордо, вдигаше палци.

Хаслър вече не усещаше студ.

Не се страхуваше.

Зазвуча „Плетач на сънища“ на Гари Райт и той затвори очи. Искаше да се моли, да фиксира мислите си върху нещо красиво като бъдещето, новия свят и жената, с която щеше да го сподели.

Но подобно на всеки важен, определящ момент в живота му, всичко профуча твърде бързо.

Пам го чакаше в залата.

Беше облякла халат и държеше друг за Пилчър, праметнат през ръката ѝ.

— Дъщеря ми? — попита той, докато пъхаше ръце в ръкавите.

— Готова е.

Той се огледа.

— Толкова е тихо. Понякога си мисля как ли ще изглежда това място, когато всички заспим.

— Дейвид!

Елизабет вървеше към тях през каменната зала.

— Търсих къде ли не. Къде е тя?

— Пратих Алиса в кабинета си, преди да започне събличането.

— Здравейте, госпожо Пилчър — каза Пам. — Изглеждате прекрасно тази вечер.

— Благодаря.

— Със съжаление научих, че няма да дойдете с нас.

Елизабет впери поглед в съпруга си.

— Ти кога влизаш?

— Скоро.

Не искам да оставам тук. Ще уредиш ли някой да ни откара с Алиса до Бойси?

— Разбира се. Както желаеш. Можеш да вземеш самолета.

— Е, мисля, че май е време да...

— Да. Защо не отидеш в кабинета ми, след малко ще дойда. Искам само да се погрижа за още едно нещо.

Пилчър загледа как жена му върви към входа на първо ниво.

Избърса очи.

— Не би трябвало да роня сълзи тази нощ. Поне не такива.

Елизабет излезе от асансьора.

Апартаментът им беше притихнал. Не го харесваше. Не й харесваше нищо от живота в тази планина. Цялата клаустрофобия. Чувството за изолация, с което така и не бе свикнала. Душата й сякаш се свиваше от смазващата тежест на живота с този човек, устремен единствено към целта си. Но тази нощ най-сетне тя и дъщеря й щяха да са свободни.

Двукрилата врата на кабинета на Дейвид беше отворена.

Тя влезе.

— Алиса? Скъпа?

Никой не отговори.

Тя тръгна към мониторите. Беше късно. Дъщеря й сигурно беше заспала на някое от канапетата.

Стигна до тях.

Не.

Бяха празни.

Бавно огледа помещението.

Може би Алиса се беше качила горе? Сигурно се бяха разминали, макар че изглеждаше малко вероятно.

Нещо върху бюрото на Дейвид привлече вниманието й.

Винаги го държеше безупречно чисто. Без никакви дреболии. Без абсолютно нищо.

А сега в средата му лежеше бял лист.

И нищо друго.

Тя отиде при бюрото и придърпа листа по полирания махагон, за да го прочете.

Скъпа Елизабет. Алиса идва с мен. Можеш да видиш
сама края на историята си. Каквото е останало от нея.

Дейвид.

Внезапно я споходи силно усещане за нечие присъствие.

Тя се обърна.

Арнолд Поуп стоеше на една ръка разстояние от нея. Беше се обръснал за празника. Висок, широкоплещест. С къса руса коса, почти

красив. Очите му обаче убиваха всичко. Нещо в тях беше прекалено жестоко и безстрастно, когато те поглеждаха. Долавяше шампанското в дъха му.

— Не — каза тя.

— Съжалявам, Елизабет.

— Моля те.

— Харесвам те. Винаги съм те харесвал. Ще го направя колкото се може по-бързо. Но трябва да ми съдействаш.

Тя погледна ръцете му, очакваше да види нож или жица.

Но ръцете му бяха празни.

Краката ѝ омекнаха. Призля ѝ.

— Може ли само момент, моля? Моля?

Погледна го в очите.

Бяха студени, напрегнати и тъжни.

Приготвяха се за нещо.

И половин секунда преди той да пристъпи към нея тя разбра, че няма да получи своя момент.

IV.

22.

Тобаяс протегна мръсните си ръце към топлината на огъня.

Беше си направил лагер на брега на реката, дълбоко в планините на някогашното Айдахо.

От мястото си можеше да гледа надолу как слънцето потъва в каньона.

Толкова близо.

По-рано през деня беше зърнал назъбения кръг скали, образуващи амфитеатъра на източната стена на Уейуърд Пайнс.

Единственото, което му пречеше да стигне оградата, беше роякът от поне хиляда абита в гората до южния край на града. Можеше да ги надуши дори от три километра. Ако продължаха да се движат и през нощта, пътят към дома щеше да бъде открит.

Изкушението да преспи на земята бе силно.

Нещо в идеята да легне на меките борови иглички му се струваше неимоверно привличащо.

Но това би било глупаво.

Вече беше направил подслона си на девет метра височина на един бор. Не помнеше колко много нощи бе спал по дървета. Можеше да преживее и още една.

И утре вечер, ако всичко минеше по план и той не се превърнеше в нечие ястие в последния си ден в пустошта, щеше да спи в топло легло.

Отвори раницата и бръкна дълбоко в нея.

Пръстите му докоснаха платнената торбичка с лулата, кибрита от хотел „Андра“ в Сиатъл и тютюна.

Подреди всичко на един камък.

Беше странно. Толкова много пъти бе мислил за този момент.

Беше го изграждал в ума си.

Последната му нощ в пустошта.

Беше взел половин килограм — максималното, което можеше да си позволи — и го бе приключил през първите месеци, но бе запазил достатъчно тютюн за една последна лула, ако стигнеше до този

момент. Имаше толкова много нощи, през които едва не го беше изпушил.

Доводите му бяха предостатъчно и всички звучаха убедително.

Можеш да умреш всеки момент.

Можеш никога да не стигнеш до дома.

Не допускай да те изядат, без да си позволиш половин час удоволствие с лулата.

И въпреки това се беше сдържал. Нямаше логика. Шансовете да се върне бяха почти никакви. Но да отвори найлоновото пликче и да вдиша ароматната смес беше несъмнено един от най-щастливите моменти в живота му.

Напълни лулата, без да бърза.

Натъпка тютюна с пръст, като се погрижи всяко парченце да си легне идеално на мястото.

Тютюнът подхвана пламъка с готовност.

Той дръпна.

Господи, какъв аромат!

Димът започна да се вие на облаче около главата му.

Облегна се на ствола на дървото — може би последното дърво, на което щеше да спи през живота си.

Небето беше порозовяло.

Можеше да види цвета му в реката.

Пушеше, гледаше течащата вода и за първи път от цяла вечност се чувстваше като човешко същество.

23.

В 20:00 Итън седеше зад бюрото си в участъка.

Телефонът иззвъня.

Итън вдигна и чу гласа на Пилчър:

— Доктор Митър ти е доста ядосан, Итън.

Образът на Пилчър, качващ се на масата за аутопсия и наръгващ дъщеря си, изплува в ума на Итън.

„Чудовище“.

— Чу ли това? — попита той.

— Кое?

Итън помълча пет секунди.

— Как отговарям, че изобщо не ми пука.

— Още си без чип и това не ми харесва.

— Виж, не исках отново да ме режат толкова скоро. Утре ще дойда в планината и ще приключим с въпроса.

— Случайно да си попадал на Пам?

— Не, защо?

— Трябваше да бъде в планината преди трийсет минути за една среща. Сигналът ѝ още показва, че е в долината.

След като се върна в града, Итън бе минал по Главната и бе пъхнат незабелязано окървавения микрочип в чантата на една жена, с която се размина по тротоара. Рано или късно Пилчър щеше да започне да проучва данните от камерите. И щеше да разбере, че се е случило нещо, когато чипът на Пам задействаше някоя камера, но самата Пам не се появише на екрана.

— Ако я видя, ще ѝ предам, че я търсиш — каза Итън.

— Не че се безпокоя особено. Тя има навика да скита от време на време. В момента седя в кабинета си с бутилка чудесен скоч, гледам екраните на стената и очаквам началото на представлението. Имаш ли някакви въпроси?

— Не.

— Прегледа ли наръчника? Разбираш ли реда на обажданията? Инструкциите, които трябва да дадеш?

— Да.

— Ако Кейт и Харолд бъдат убити в гората или където и да било, освен в центъра на Главната, ще те държа лично отговорен. Не забравяй, че имат тайни поддръжници, така че дай на първата вълна офицери малко повече време.

— Ясно.

— По-рано през деня Пам е доставила телефонните кодове в участъка.

— На бюрото ми са до наръчника, но ти и без това го виждаш, нали?

Пилчър само се разсмя. После каза:

— Знам за историята ти с Кейт Болинджър. И съжалявам, ако за теб това ще хвърли сянка върху преживяването...

— Сянка?

— ... но празненствата не се случват толкова често. Понякога между тях минава година или две. Така че се надявам въпреки всичко да се забавляваш. Колкото и да ги мразя, в тези нощи има някакво истинско вълшебство.

В предишния си живот Итън си бе създал лошия навик да затръшва телефона, когато не харесваше човека или съобщението от другата страна. Този път обаче прояви мъдрост и намери сили да се сдържи.

— Е, ще те оставя на мира, Итън. Имаш много работа. Ако на сутринта не те мъчи прекалено лош махмурлук, ще пратя Маркърс да те вземе. Ще закусим и ще поговорим за бъдещето.

— Очаквам го с нетърпение — каза Итън.

Белинда си беше тръгнала.

Участъкът беше притихнал.

20:05.

Време беше.

Пианото на Хектор Гейтър зазвуча от ламповото радио до бюрото. Тази вечер свиреше „Нощ над пустата планина“ на Римски-Корсаков. Неистовата ужасяваща част беше приключила и сега започваше бавният успокояващ мотив, създаващ чувството за зазоряване след нощ в ада.

Мислите на Итън бяха с Кейт и Харолд.

Дали в момента вечеряха спокойно на фона на пианото на Гейтър?

Без изобщо да подозират какво предстои?

Вдигна телефона и отвори папката, която Пам беше оставила на Белинда.

Погледна първия код и набра.

— Ало? — отговори женски глас.

Чу се пиукане.

Звъненето продължи.

Всеки път, когато някой отговаряше, следваше пиукане.

Накрая глас, който приличаше на машинен, каза:

— Всички единайсет участници са на линия.

Итън се загледа в страницата.

Текстът му беше написан под кода.

Още можеше да затвори.

Да не прави това.

Имаше толкова много начини нещата да тръгнат на зле.

Никой от десетте жители на Уейуърд Пайнс от другия край на линията не бе казал нито дума.

Итън зачете:

— Това съобщение е за десетимата офицери на празненството. Началото му е насрочено след четирийсет минути. Почетните гости са Кейт и Харолд Болинджър. Адресът им е Осма улица, номер три-четири-пет. Започнете незабавно приготовления. Много е важно Кейт и Харолд да се озоват живи и здрави в кръга на ъгъла на Осма и Главната улица. Разбрахте ли какво ви казах току-що?

От другата страна му отговориха с поредица от „да“.

Итън затвори и пусна хронометъра на часовника си.

Офицерите *живееха* за празненството.

Те бяха единствените жители на града, на които им бе разрешено да държат оръжие в домовете си — мачете, осигурени от Пилчър. Всички останали разчитаха на импровизирани инструменти на смъртта — кухненски ножове, камъни, бейзболни бухалки, брадви, сатъри, шишове от камини — всичко, което имаше тежест, остър връх или острие.

През целия следобед се бе чудил как ще се чувства през този отрязък от време — през четирийсетте минути между задвижването на всичко и последното позвъняване по телефона.

А сега, когато беше в него, той профучаваше с невъобразима скорост.

Запита се дали последното ястие на осъдения на смърт не е нещо като това.

Време, движещо се със скоростта на светлината.

Ускоряващ се пулс.

Зловещ емоционален преглед на всичко, довело до този момент.

А в следващия момент гледаше на часовника си как изтичат последните десет минути и се чудеше къде се е дянало времето.

Спря звънеца.

Вдигна телефона.

Введе втори код.

Същият машинен глас каза:

— Моля, запишете съобщението си след звуковия сигнал.

Той зачака.

Звуковият сигнал прозвуча.

Зачете втория текст:

— Говори шериф Итън Бърк. Започва празненство. Почетните гости са Кейт и Харолд Болинджър. Те трябва да бъдат заловени и изкарани живи и здрави на Главната и Осма... — Запъна се на последните думи. — И да бъдат екзекутирани в кръга.

След дълга пауза машинният глас каза:

— Ако сте доволни от съобщението, натиснете едно. Ако искате да прослушате съобщението преди пускането му, натиснете две. За ново записване на съобщение натиснете три. За всичко останало натиснете четири.

Итън натисна едно и затвори телефона.

Стана.

„Дезърт Игъл“ блестеше под лампата на бюрото му.

Той го зареди, прибра го в кобура и отиде при килера, откъдето взе украсата за глава и наметалото от меча кожа.

Беше на три крачки от вратата, когато звъненето започна.

Първото прозвуча по радиото.

Пианото спря да свири.

Чу как пейката изскърца — Гейтър се изправяше.

Стъпките му се отдалечиха.

Чу се как вдига телефона.

Как казва:

— Ало?

После по говорителите тихо зазвуча гласът на Итън — съобщението, което бе записал току-що.

— Боже мой — прошепна Гейтър и радиопредаването прекъсна.

Итън тръгна по коридора, като си мислеше единствено за Кейт.

„Твоят телефон иззвъня ли?

Вдигна ли го и изслуша ли как гласът ми нарежда смъртта ти?

Мислиш ли, че съм те предал?“

Мина покрай бюрото на Белинда и излезе.

Нямаше луна, само пълно със звезди небе.

Беше чувал този звук и преди, в началото на собственото му празненство, но сега той му се стори още по-зловещ, защото напълно разбираше какво означава.

Стотици и стотици телефони, звънящи едновременно — целият град получаваше инструкции да убие двама от собствените си жители.

За момент той просто стоеше и слушаше, обхванат от почуда и ужас.

Звукът изпълваше долината като призрачни църковни камбани.

Някой изтича по улицата.

На няколко преки изпищя жена, макар че не можеше да се разбере дали от вълнение, или от болка.

Той тръгна по тротоара и погледна в джипа. Стъклата бяха затъмнени и тъй като единственият източник на светлина бе уличната лампа отсреща, бе невъзможно да различи каквото и да било вътре.

Внимателно отвори предната лява врата.

Никакъв звук.

Никакво движение.

Метна наметалото и украсата за глава на дясната седалка и седна зад волана.

Сякаш караше през стария си квартал в Сиатъл в нощта на Все светии.

Навсякъде имаше хора.

По тротоарите.

По улиците.

Залитащи, с отворени буркани с алкохол в ръце.

И с факли.

С бейзболни бухалки.

Със стикове за голф.

Костюмите бяха готови и чакаха.

Мина покрай мъж със стар, изцапан с кръв смокинг. Беше въоръжен с дъска, единият край, на която бе оформен като дръжка, а по другия имаше набити парчета метал като на боздуган.

Всички къщи тънеха в мрак, но навсякъде се виждаха светлинки.

Лъчи на фенерчета шареха по храсти и алеи.

Светлинни конуси осветяваха клоните на дървета.

Дори зад волана Итън можеше да види разделението в събиращата се тълпа.

Как някои хора гледаха на празненството просто като на повод да се маскират, да се напият и да полудуват.

Как други вървяха с гневна целенасоченост — с ясното намерение да наранят, да причинят болка или най-малкото да се наситят на гледката на насилие.

Как някои почти не издържаха и вървяха към центъра на лудостта със сълзи в очите.

Придържаше се към страничните улички.

Между Трета и Четвърта фаровете му осветиха трийсетина хлапета, които пресичаха тичешком и се кискаха зловещо като хиени всичките костюмирани, с проблясващи в малките им ръце ножове.

Оглеждаше се за офицерите — те трябваше да са облечени в черно и да са въоръжени с мачете, — но така и не ги видя.

Зави по Първа и продължи на юг.

Спря джипа на пътя до пасищата.

Обърна колата и слезе.

Телефоните бяха спрели да звънят, но шумът от събиращата се тълпа растеше.

Сети се, че точно на това място преди четири нощи беше открил Алиса Пилчър.

Господи, колко бързо се беше стигнало до това.

Още не беше време да се появи, но скоро моментът щеше да настъпи.

„Още ли бягаш, Кейт?

Или са те хванали?

Влачат ли те в момента със съпруга ти към Главната улица?

Уплашена ли си?

Или на някакво ниво отдавна си била подготвена за това?

Готова този кошмар най-сетне да свърши?“

В покрайнините на Уейуърд Пайнс бе студено и тъмно.

Чувстваше се странно изолиран.

Сякаш стоеше извън стадион и слушаше шума на играта.

В града нещо избухна.

Пръсна се стъкло.

Чуха се възторжени викове.

Той изчака петнайсет минути, седнал на капака на джипа.

Топлината на двигателя достигаше до него през метала.

Нека се съберат.

Нека да полудяват.

Нищо не можеше да се случи без него.

Ничия кръв нямаше да бъде пролята.

Пам отвори очи.

Беше тъмно.

Тя трепереше.

Главата ѝ пулсираше.

Левият ѝ крак гореше, сякаш някой бе откъснал парче месо от него.

Седна.

Къде се намираше, мамка му?

Беше адски студено и тъмно и последното, което си спомняше, беше как излиза от болницата след последната терапия за деня.

Момент.

Не.

Беше видяла джипа на Итън Бърк да се движи на юг извън града.

Беше го последвала пеша...

Споменът я връхлетя.

Бяха се сбили.

И тя очевидно беше изгубила.

Какво беше направил с нея, по дяволите?

Когато се изправи, болката в крака я накара да извика. Посегна назад. Голямо парче от джинсите ѝ беше срязано и на левия ѝ крак имаше гадна рана.

Беше изрязал микрочипа ѝ.

Проклет шибаняк!

Яростта ѝ подежда като доза морфин. Не чувстваше болка дори когато се затича от оградата обратно към града, все по-бързо и по-бързо през тъмната гора. Електрическото бръмчене постепенно утихваше.

Письците в далечината я заковаха на място.

Письци на абита.

На много, много абита.

Но нещо не беше наред.

Как беше възможно да идват отпред?

Уейуърд Пайнс беше право напред.

Всъщност досега би трябвало да е стигнала пътя...

Мамка му.

Мамка му.

Мамка му.

Не знаеше колко дълго е тичала, но беше тичала здравата, въпреки болката. Беше се отдалечила най-малко на километър и половина от оградата.

Недалеч, освен письците на абитата, които явно бяха на голям рояк, чу как нещо приближава към нея шумолене, пукане на клонки.

И можеше да се закълне, че ги надушва — воня на леш, от която очите ѝ се насълзяваха и която се засилваше все повече.

През всичките си години никога не бе искала толкова силно да причини болка на някого.

Итън Бърк не само беше изрязал чипа ѝ.

А по някакъв начин я беше замъкнал от другата страна на оградата, в онзи жесток и див свят.

Итън се качи в джипа, запали двигателя и настъпи газта.

Гумите изсвистяха, когато се понесе напред.

Засили се през гората и взе големия завой, който го връщаше към града.

Когато профуча покрай приветствия билборд, стрелката показваше сто и трийсет километра в час.

Той махна крака си от газта и остави оборотите да паднат.

Вече беше на Главната, на половин километър от крайната си цел, но вече виждаше пламъците в далечината, осветените от огньове сгради и движещите се сенки на тълпата.

Мина покрай болницата.

На четири пресечки от кръстовището на Осма и Главната вече трябваше да маневрира покрай хората по пътя.

Някой бе хвърлил нещо по витрината на „Сладкият зъб“ и хлапетата ограбваха сладкарницата.

Всичко това бе приемливо и очаквано.

Тълпата стана по-гъста.

Едно яйце се разби в страничния прозорец и жълтъкът потече по стъклото.

Вече едва пъплеше, пред колата непрекъснато излизаха хора.

Всички бяха костюмирани.

Мина покрай група мъже в женски дрехи, нацапотени с червило, сложили сутиените и гащите на жените си върху горното облекло; един беше въоръжен с тиган.

Цяло семейство — включително децата — бе с тъмни сенки около очите. Бяха боядисали лицата си бели, за да приличат на ходещи мъртъвци.

Видя дяволски рога.

Вампирски зъби.

Страшни перуки.

Ангелски криле.

Цилиндри.

Бастуни с остри върхове.

Монокли.

Наметала.

Викинги.

Крале и кралици.

Маски на палачи.

Курви.

Улицата вече бе претъпкана.

Той натисна клаксона.

Морето от хора се раздели с неохота пред него.

Докато джипът пълзеше между Девета и Осма, Итън видя още разбити витрини, а отпред — източника на пламъците.

Хората бяха избутали една кола наред Главната и я бяха подпалили. Изпотрошените ѝ стъкла се бяха посипали по улицата и блещукаха на светлината на огъня, пламъци танцуваха през липсващия преден прозорец, седалките и таблото се топяха.

Над всичко това светофарът продължаваше невъзмутимо да сменя светлините си.

Итън дръпна ръчната спирачка и изгаси двигателя.

Енергията от другата страна на стъклото бе тъмна и избухлива — зла, жива. Той погледна зачервените лица на светлината на огъня, изцъклените очи от домашно приготвения джин, който се предаваше от ръка на ръка.

Най-странното бе, че Пилчър беше прав. Очевидно празненството им допаднаше. Отговаряше на някаква дълбока, изгаряща нужда.

Итън се обърна към задната седалка, после си погледна часовника.

Още малко.

Вътрешната страна на украсата за глава бе подплатена с вълна и му беше точно по мярка. Итън заключи вратата до съседната седалка, макар да се съмняваше, че това ще промени нещо. Грабна вонящото наметало и мегафона, отвори вратата, слезе, заключи и пристъпи сред множеството.

Счупено стъкло хрущеше под ботушите му.

Във въздуха се носеше остра миризма на алкохол.

Той си сложи наметалото.

Проправи си път през тълпата.

Хората около него започнаха да пляскат и да викат възторжено.

Колкото повече приближаваше светофара, толкова по-шумна ставаше тълпата.

Аплодисменти, викове, писъци.

И всичко това за него.

Викаха името му, тупаха го по гърба.

Някой тикна в ръката му буркан.

Той продължи напред.

Хората се бяха скупчили толкова плътно, че едва успя да мине през тях.

Най-сетне стигна до окото на бурята — кръг с диаметър не повече от девет — десет метра.

Влезе в него.

Като ги видя, гърлото му се стегна от мъка.

Харолд лежеше на паважа и се мъчеше да стане. Кървеше от няколко удара по главата.

Двама облечени в черно офицери държаха Кейт, жената, която някога беше обичал. Бяха я хванали за ръцете, за да я държат изправена.

Докато Харолд изглеждаше зашеметен, Кейт бе съвсем на себе си и гледаше право към него. Плачеше и той усети как сълзи се стичат и по неговите бузи. Устните ѝ се движеха. Крещеше му нещо, крещеше невярващо въпроси и несъмнено молеше за живота си, но ревът на тълпата я заглушаваше.

Кейт беше по раздрана нощница и боса. Трепереше, коленете ѝ бяха изцапани от трева и пръст, едното беше обелено до кокал, кръвта се стичаше по пиццала ѝ. Лявото ѝ око беше подуто.

Сцената започна да се оформя в главата му.

Кейт и Харолд си бяха легнали рано, вероятно още страдащи от махмурлук от предишната нощ. Офицерите бяха нахълтали в дома им. Двамата не бяха имали време дори да се облекат. Кейт бе изскочила през прозореца и вероятно се бе опитала да побегне към каналите под града. Той самият би постъпил така. Но десетимата офицери бяха обградили къщата им. И вероятно я бяха настигнали след една-две пресечки.

Най-много от всичко на света искаше да отиде при нея.

Да я прегърне, да ѝ каже, че всичко ще бъде наред.

Че ще оцелее.

Но вместо това ѝ обърна гръб и отново тръгна през тълпата.

Когато стигна до джипа, скочи на капака и се качи по предното стъкло.

Стъпи на покрива. Металът се огъна под тежестта му, но издържа.

Тълпата отново полудя и закрепця така, сякаш любимата им рокзвезда току-що е излязла на сцената.

Итън виждаше всичко — осветените от огъня лица между сградите, горящата кола, кръга, в който Кейт и Харолд чакаха да умрат. Не видя Тереза и Бен и това му донесе мъничко утеха. Беше предупредил жена си да не идва. Беше й казал да вземе сина им, ако трябва насила, и да изчака празненството в относителната безопасност на криптата.

Вдигна съмнителния буркан с пиячка във въздуха.

Тълпата повтори жеста му — стотици бутилки и буркани се вдигнаха и заблещукаха на светлината на горящата кола.

Тост в ада.

Той отпи.

Всички отпиха.

Отвратително.

Той разби буркана в земята, извади пистолета и стреля три пъти във въздуха.

Тълпата полудя.

Той прибра пистолета в кобура и взе мегафона, който висеше на ремък на рамото му.

Всички се смълчаха.

Всички, освен Кейт.

Тя крещеше името му, крещеше *защо за бога защо ми причиняваш това аз ти вярвах обичах те защо?*

Той я изчака, остави я да свърши, да крещи, докато не остана без сили.

После вдигна мегафона.

— Добре дошли на празненството!

Крясъци и ликуващи викове.

Итън се усмихна насила.

— Харесва ми още повече от *тази* страна на мегафона!

Тълпата се разсмя ликуващо.

Наръчникът даваше конкретни указания как да се държи шерифът в този момент, когато всички са се събрали и екзекуцията предстои.

„Макар че някои жители може да нямат проблеми с убиването на съседи и дори да се наслаждават, когато дойде времето за самата екзекуция, повечето ще изпитват безпокойство от проливането на кръв. Затова работата ви като водач на празненството е толкова важна за крайния успех. Вие давате тон на празненството. Вие създавате настроението. Напомнете им защо са били избрани почетните гости. Напомнете им, че празненството в крайна сметка запазва безопасността на Уейуърд Пайнс. Напомнете им, че отклоняването от правилата е хлъзгав път, който лесно може да прати всеки от тях в кръга при следващото празненство“.

— Всички познавате Кейт и Харолд Болинджър — каза Итън. — Мнозина от вас биха ги нарекли приятели. Сигурно сте делили хляб с тях. Смели сте се и сте плакали с тях. И може би си мислите, че това прави тази нощ труден хап за гълтане.

Пак си погледна часовника.

Бяха минали повече от три часа.

„По дяволите. Може да стане всеки момент“.

— Нека ви кажа за Кейт и Харолд. За *истинските* Кейт и Харолд. Те мразят този град!

Тълпата задюдюка агресивно.

— Излизат тайно през нощта и най-лошото е, че се срещат с други. Други като тях, които ненавиждат нашето малко кътче от рая. — Добави в гласа си малко ярост. — Как е възможно някой да мрази този град?!

За момент шумът бе оглушителен.

Той им махна с ръка да замълчат.

— Някои от тези хора, от тайните приятели на Болинджър, са тук, сред нас. Стоят в същата тази тълпа. Костюмирани и преструващи се, че са същите като вас.

— Не! — извика някой.

— Но дълбоко в сърцата си те мразят Уейуърд Пайнс. Огледайте се. Повече са, отколкото си мислите. Но аз ви обещавам — ще ги изкореним!

Беше леко, но докато тълпата ревеше отново, Итън усети как джипът се заклати едва доловимо на ресорите си.

— Така че следва да се запитаме — *защо* те мразят Уейуърд Пайнс? Тук имаме всичко, което ни е необходимо. Храна. Вода.

Покрив над главите си. Безопасност. Нищо не ни липсва и въпреки това някои хора смятат, че това не е достатъчно.

Нещо удари металния покрив под краката на Итън.

— Те искат повече. Искат свободата да напуснат града. Да говорят това, което мислят. Да знаят на какво учат децата им в училище.

Дюдюкането продължи, но този път бе доста по-неубедително.

— Имат дързостта да искат да знаят къде са.

Дюдюкането спря напълно.

— Защо са тук.

Тълпата замлъкна, хората започнаха да накланят глави и да сбърчват чела, когато усетиха, че в речта на шерифа е настъпил неочакван обрат.

— Защо не им се позволява да се махнат.

Итън изкрещя през мегафона:

— Как се осмеляват!

„Гледаш ли това, Пилчър?“

Джипът се разтресе под краката му и Итън се зачуди дали тълпата може да чуе шума.

— Преди почти три седмици в една студена дъждовна нощ гледах от ей онзи прозорец — той посочи жилищната сграда с фасата към Главната, — докато вие пребивахте до смърт една жена — Бевърли. Тогава бяхте готови да ме убиете. Бог знае, че се опитахте. Но аз избягах. И сега стоя тук и се преструвам, че *вода* това извратено празненство.

— Какво правиш?! — извика някой.

Итън не обърна внимание.

— Ще ви попитам нещо — каза той. — Харесвате ли живота в Уейуърд Пайнс? Харесва ли ви да имате камери в спалните си? Харесва ли ви да не знаете нищо?

Никой в тълпата не посмя да отговори.

Итън забеляза двама офицери да си пробиват път през хората, несъмнено тръгнали към него.

— Нима всички вие сте се примирили с Уейуърд Пайнс? — попита Итън. — Да живеете в неведение в това градче? Или някои от вас все още лежат нощем до жените си, които почти не познават, и се питат защо са тук? И се чудят какво има отвъд оградата?

Неразбиращи погледи, изумени лица.

— Искате ли да знаете какво има отвъд оградата?

Един офицер се откъсна от тълпата и се затича към джипа с мачете в ръка.

Итън извади своя „Дезърт Игъл“, прицели се в гърдите му и каза през мегафона:

— Любопитен факт. Само ударната вълна от куршум петдесети калибър може да спре сърцето ти.

Задният прозорец на джипа се пръсна, стъклото се посипа по онези, които се бяха скупчили от тази страна на колата.

„Най-послед!“

Итън погледна надолу, видя ръката с хищни нокти да замахва през дупката в прозореца.

Ръката изчезна, после отново нанесе удар.

Тълпата отстъпи.

От джипа се разнесе писък, който никой не би могъл да сбърка с човешки.

През тълпата преминаха изумени възклицания.

Стоящите най-близо до джипа се мъчеха да се махнат, докато онези, които не бяха видели нищо, напиреха напред.

Абито вътре беше побесняло, ноктите му раздираха седалките, докато се мъчеше да се освободи от веригата, която Итън бе вързал около врата му.

Той все още държеше пистолета насочен към офицера, но мъжът дори не гледаше оръжието. Вместо това бе вперил поглед през предното стъкло на джипа, докато се мъчеше да се разкара.

— Искам да ви разкажа една приказка — каза Итън през мегафона. — Едно време имало градче на име Уейуърд Пайнс. Последният град на Земята и хората, живеещи там, били последните от своя вид.

Дрънченето на веригата вече не се чуваше.

Абито се беше освободило и се бе прехвърлило на предната седалка.

— Те били запазени в продължение на две хиляди години в нещо като времева капсула. Само че не го знаели. Държали ги в неведение. Чрез страх. Понякога със сила. Карали ги да вярват, че са мъртви или сънуват.

Абито се опитваше да разбие предното стъкло, за да се измъкне.

— Някои от жителите, подобно на Кейт и Харолд Болинджър, знаели в сърцата си, че нещо никак не е наред. Че нищо от това не е истинско. Други избрали да повярват в лъжата. И като добри човешки същества се адаптирали. Извели най-доброто от тази прецакана ситуация и се опитали просто да живеят живота си. Но това не било живот. А просто красив затвор, управляван от психопати.

Голяма част от предното стъкло се отчупи и падна на капака.

— Един ден в града се събудил мъж на име Итън Бърк. Не го знаел, жителите на Уейуърд Пайнс не го знаели, шибаният луд, създал града, определено не го знаел, но той трябвало да махне превръзката от очите им. Да им покаже истината. Да им даде шанса да живеят отново като истински човешки същества.

— Именно затова стоя сега пред вас — извика Итън. — Е, кажете ми. Искате ли да знаете истината?

Абито под него яростно атакуваше стъклото.

— Или искате да продължите да живеете в неведение?

Главата на абито се подаде навън.

Озъбена.

Бясна.

— Живеем две хиляди години по-късно, отколкото си мислите, и нашият вид е деградирал, за да се превърне в чудовището в колата ми.

Итън насочи пистолета към главата на абито.

Тя изчезна.

Последва дълъг миг тишина.

Хората бяха зяпнали.

С увиснали ченета.

Изумени.

Абито изхвърча през предното стъкло, ноктите му задраха по металния капак и то се блъсна в стоящия пред бронята офицер преди той да успее да вдигне мачетето.

Итън се прицели в тила на абито и стреля.

Абито се просна безжизнено, а човекът под него пицеше и се мяташе под тежестта му. Двама от мъжете в женски дрехи извлякоха трупа на абито настрани.

Офицерът се надигна, целият в кръв. Ръцете му бяха откъснати при лактите, кожата висеше на парцали там, където се беше опитал да

предпази лицето си.

Но беше жив.

— Това в повече ли ви идва? — извика Итън. — Още ли искате да убиете двама от своите? Или ще влезете в операта с мен? Знам, че имате въпроси. Е, аз имам отговори. Ще бъда там след десет минути и се кълна в бог, че ако някой от вас докосне с пръст Кейт или Харолд, ще го застрелям на място.

Свали украсата за глава и остави наметалото да се свлече на земята.

Скочи върху капака на джипа и слезе на земята.

Тълпата се дръпна на почтително разстояние от него.

Итън още държеше пистолета в ръка и кръвта му кипеше. Беше готов за бой.

Бутна настрани един офицер и излезе в кръга. Харолд седеше на улицата по пижама; двамата офицери продължаваха да държат Кейт.

Итън се прицели в онзи отдясно.

— Чу ли ме какво казах преди малко?

Мъжът кимна.

— Тогава защо още я държиш?

Двамата я пуснаха.

Кейт се свлече на земята.

Итън свали анорака си и го метна на раменете ѝ. Тя го погледна.

— Помислих си, че ти...

— Знам. Съжалявам. Много съжалявам. Нямаше друг начин.

Харолд не беше на себе си, беше се отнесъл в някакъв друг свят.

Итън вдигна Кейт на ръце.

— Къде си ранена?

— Само коляното и окото. Добре съм.

— Да идем да те оправим.

— После — каза тя.

— Кога после?

— След като ни разкажеш всичко.

24.

Итън поведе всички в операта.

Мъртвото аби беше изнесено на показ на сцената.

Всички места в залата бяха заети, хората бяха запълнили пътеките и седяха на края на сцената.

Итън погледна надолу към семейството си на първия ред, но не можеше да престане да мисли за Пилчър. Какво щеше да направи той? Дали беше пратил хората си в града? Дали го беше взел на мушка? И Тереза и Бен? Самият град?

Не. Новината вече бе налице. И въпреки всичко Итън неведнъж бе чувал Пилчър да нарича жителите на града „моите хора“. В крайна сметка те си оставаха най-големият му актив. Можеше да отмъсти на Итън, но жителите на Уейуърд Пайнс вече знаеха истината — и точка.

Някой включи прожектор.

Итън излезе в кръга светлина.

Вече не можеше да вижда лицата.

Само ярката синкава светлина, блеснала от дъното на залата.

Разказа им всичко.

Как са били отвлечени, суспендирани и затворени в градчето.

Как са се появили аберациите.

За Пилчър и за вътрешния му кръг в планината.

Някои излязоха — не можеха да понесат истината или да повярват на чутото.

Но повечето останаха.

Итън усещаше как настроението в залата преминава от изумление към мъка и гняв, докато описваше как Пилчър записва и изследва подробно всеки техен личен момент.

Когато им каза за микрочиповете, една жена скочи, вдигна юмрук и закрещя към тавана, където смяташе, че има скрита камера.

— Ела тук! *Гледаш ли това?* Ела ми тук, кучи сине!

Сякаш в отговор на думите ѝ светлините в залата угаснаха.

Прожекторът в дъното се включи и освети сребристобелия екран зад Итън.

Той се обърна и погледна дебелото платно, на което се появи Дейвид Пилчър.

Седеше зад бюрото си в поза, смътно напомняща на президент по време на обръщение към нацията, с ръце на писалището.

Залата се смълча.

— Итън, би ли се дръпнал, за да кажа нещо? — каза Пилчър.

Итън се дръпна от светлината.

За момент Пилчър само се взираше в камерата, която го снимаше. Накрая заговори:

— Някои от вас ме познават като доктор Дженкинс. Истинското ми име е Дейвид Пилчър и ще бъда съвсем кратък. Всичко, което чухте току-що от вашия скъп шериф, е истина. Ако си мислите, че съм тук, за да давам обяснения или да се извинявам, лъжете се. Всичко, което виждате — *всичко* — е създадено от мен. Този град. Този рай. Технологията, благодарение на която сте тук. Домовете ви. Леглата ви. Водата, която пиете. Храната, която ядете. Работата, която запълва времето ви и благодарение на която се чувствате като човешки същества. Дишате само защото аз го позволявам. Нека ви покажа нещо.

Образът на Пилчър се смени с въздушен изглед към огромна равнина. Рояк от няколкостотин абита се движеше през морето от трева.

— Виждам, че на сцената е изложено едно от тези чудовища — прозвуча гласът на Пилчър. — Разгледайте го хубаво и знайте, че извън безопасния район на Уейуърд Пайнс те са милиони и милиони. Това, което виждате на екрана, е *малък* рояк.

Образът му се върна, само че този път той държеше камерата и лицето му изпълваше целия екран.

— Искам да сме наясно. През последните четиринайсет години аз съм единственият бог, когото познавате, и във ваш интерес е да продължите да се държите така, сякаш продължавам да съм.

От мрака полетя камък и улучи екрана.

— Майната ти! — извика някой от тълпата.

Пилчър погледна настрани, най-вероятно към екраните на стената.

Застаналият отстрани Итън гледаше как трима мъже се качват на сцената и започват да раздират екрана.

Пилчър понечи да заговори, но някой в дъното на залата се добра до прожектора и го разби на парчета.

Пилчър седеше сам зад бюрото си.

Взе бутилката скоч.

Пресуши я и я запрати в мониторите.

Трябваше да се подпира на бюрото, докато се изправяше.

Олюля се.

Беше пиян.

Беше унищожен.

Тръгна със залитане по тъмния паркет.

Винсент ван Гог го гледаше от стената — избръснат, с превързано дясно ухо.

Задържа се за голямата маса в средата на стаята, за да не падне. Загледа се през стъкления похлупак към макета на Уейуърд Пайнс и пръстът му се плъзна по него до кръстовището на Осма и Главната.

Юмрукът му разби стъклото при първия опит и смачка изящния модел на операта.

Ръката му се закачи в разбитото стъкло, докато я вдигаше.

Той заби окървавен юмрук в друга част на похлупака.

И в трета.

Мъничките парченца стъкло се посипаха по градчето като остатъци от библейска градушка.

Пилчър залитна покрай масата и спря до жълтата къща на Итън.

Смаза я.

Смаза шерифския участък.

Смаза къщата на Кейт и Харолд Болинджър.

Изобщо не беше достатъчно.

Хвана масата, приклезна, вдигна я и я прекатури.

Дори след като Итън им разказа всичко и след като екранът беше смъкнат, хората останаха по местата си.

Никой не си тръгваше.

Някои бяха изпаднали в ступор. Зашеметени.

Други плачеха открито.

Сами.

Или на малки групи.

На раменете на половинките си, с които бяха принудени да живеят.

Емоцията в залата беше покъртителна. Като притихналата скръб по време на погребение. И в много отношения беше точно това. Хората скърбяха за изгубения си предишен живот. За всички любими, които нямаше да видят никога. За всичко, което им е било отнето.

Имаше толкова много неща за осъзнаване.

За оплакване.

И толкова много поводи за страх.

Итън седна при жена си и сина си зад завесата и ги прегърна.

— Толкова се гордея с теб — прошепна Тереза в ухото му. — Ако някога си се питал кой е най-добрият ти момент, току-що го преживя.

Той я целуна.

Бен плачеше.

— Онова, което ти казах днес на пейката... — започна той.

— Всичко е наред, синко.

— Казах, че не си ми баща.

— Не си го мислил.

— Мислех си, че господин Пилчър е добър. Че е бог.

— Вината не е твоя. Той се е възползвал от теб. От всяко дете в училището.

— Какво ще стане сега, татко?

— Не зная, синко. Но каквото и да става, от този момент нататък животът ни си е отново наш. Това е единственото, което има значение.

Хората оглеждаха аберацията.

Съществото не беше едро, само петдесет и пет килограма. Итън си помисли, че малките му размери са били причината упойката да продължи действието си по-дълго, отколкото беше планирал.

Минаваше полунощ и той гледаше хората, чийто живот бе променил безвъзвратно.

Чу звънящия във фоайето телефон.

Звънът идваше от касата.

Итън отиде зад гишето и вдигна слушалката.

— Как си, шерифе?

Гласът на Пилчър беше завален от уискито и звучеше необичайно весело.

— Трябва да се срещнем утре — каза Итън.

— Даваш ли си сметка какво направи току-що?

— Моля?

Пилчър заговори по-бавно, произнасяше отчетливо всяка дума.

— Даваш ли си сметка какво направи току-що?

— Мисля, че имам доста добра представа.

— Нима? Е, все пак ще ти кажа. Току-що се сдоби с град.

— Боя се, че не те разбирам.

Хората излизаха от залата и се събираха при касата.

— Не знаеш какво означава ли? Означава, че те вече са твои.

Всички до един. Честито.

— Знам какво направи с дъщеря си.

Мълчание от другата страна на линията.

— Що за чудовище... — започна Итън.

— Тя ме предаде. Мен и всички в планината. Изложи жителите на Уейуърд Пайнс на опасност. Не им казваше просто за слепите места в града. А ги създаде. Саботира всичко, което...

— Тя беше твоя дъщеря, Дейвид.

— Дадох ѝ всички възможности да...

— Твоя дъщеря.

— Трябваше да се направи. Може би не по този начин, но... Изгубих самообладание.

— Защо ме накара да разследвам убийството ѝ? Защо стана така, че да намеря тялото ѝ на пътя? Предполагам, че ти си организирал всичко. Какво се надяваше да постигнеш?

— Алиса така и не издаде групата на Болинджър. Не мислех, че наистина ще разследваш бившата си партньорка, освен ако не смяташ, че е убила някого. И трябваше да стигнеш до заключението, че Кейт е убиецът. Щеше да решиш така, ако беше претърсил дома ѝ. Скрих ножа, с който беше убита Алиса, в кутия за инструменти в бараката на Кейт и Харолд. Трябваше да го намериш, но ти така и не предприе

претърсване, вероятно защото изобщо не си и помислял, че го е направила тя. Е, вече няма значение.

— Как изобщо спиш нощем, Дейвид?

— Спя, защото знам, че каквото и да съм сторил, то е за Уейуърд Пайнс. За защитата на Уейуърд Пайнс. Защото нищо не е по-важно от него. Така че спя чудесно. Между другото, имам нов прякор за теб.

— Трябва да се срещнем — каза Итън. — И да поговорим какво следва.

— Светлоносец. Това е новият ти прякор. Или Луцифер на латински. Знаеш ли мита за Луцифер? Много е подходящ. Бил е ангел. Най-прекрасното създание от всички. Но красотата му го измамила. Започнал да вярва, че е красив като създателя си. Че може би *той* трябва да е бог.

— Пилчър...

— Луцифер повел група ангели на бунт срещу Всемогъщия и сега ще те попитам... как свършило това за тях?

— Ти си болен. Тези хора заслужаваха свободата си.

— Ще ти кажа, че изобщо не свършило добре. Знаеш ли какво направил бог с тях? Низвергнал ги. Създал място, наречено ад, за Луцифер и за всичките му паднали ангели.

— И кой съм аз в тази приказка? — попита Итън. — Луцифер ли? Това означава ли, че ти си бог?

— Много добре, шерифе. — Итън почти можеше да чуе как Пилчър се усмихва от другата страна. — И ако се чудиш къде ще намериш мястото на вечните мъки, което ще създам за теб, не е нужно да го търсиш.

— Какви ги говориш?

— Адът идва за теб.

Сигналът „свободно“ продължи да звучи две секунди в ухото на Итън.

А после всички светлини угаснаха.

25.

Шеста улица 1040

Уейуърд Пайнс

Три години и седем месеца по-рано

В последния им ден заедно тя приготви любимото му ястие.

Прекара целия следобед в кухнята — в рязане, бъркане и така нататък.

Простите действия, на които се беше отдала, ѝ помагаха да издържи от един момент до следващия.

Но трябваше да се съсредоточи, защото в мига, в който сваляше гарда си, всичко се стоварваше отново отгоре ѝ.

Случи ѝ се на три пъти.

Рухваше на колене.

Риданията ѝ изпълваха празната къща.

Беше толкова трудно тук.

Страшно, самотно и абсолютно безнадеждно.

Но после се бе появил той. Като мечта.

Бяха намерили утеха един в друг и за известно време всичко беше по-добре. Дори се бе чувствала щастлива в това странно малко градче.

Входната врата се отвори, после се затвори.

Тя остави ножа на дъската.

Избърса очи с кърпата за чинии.

Обърна се да го посрещне.

Той стоеше от другата страна на кухненския плот.

— Плакала си.

— Само малко.

— Ела тук.

Тя отиде при него, прегърна го и заплака в гърдите му, докато той галеше косата ѝ.

— Разговаря ли с тях? — попита тя.

— Да.

— И?

— Все същото.
— Не е честно.
— Знам.
— Ами ако просто кажеш...
— Нямам думата по въпроса.
— Не можеш ли...
— Не ме карай. Моля те. — Той сниши глас и зашепна в ухото ѝ.
— Знаеш, че не мога да говоря за това. Знаеш, че ще има последствия.
— Убива ме да не разбирам.
— Погледни ме. — Той хвана лицето ѝ в дланите си и я погледна в очите. Никой никога не я беше обичал като този мъж. — Ще минем през това.
Тя кимна и попита:
— Колко ще продължи?
— Не знам.
— Опасно ли е?
— Да.
— Ще се върнеш ли?
— Разбира се, че ще се върна. Той горе ли е?
— Още не се е върнат от училище.
— Опитах се да поговоря с него, но...
— Ще му бъде наистина трудно.
Той сложи ръце на кръста ѝ.
— Виж, нищо не можем да направим по въпроса, така че нека се насладим на времето, с което разполагаме. Става ли?
— Добре.
— Да се качим за малко горе? Искам да остана с един хубав спомен за теб.
— Вечерята ще загори.
— Майната и на вечерята.

Тя легеше в обятията му и гледаше през прозореца как небето се смрачава.
— Дори не мога да си представя какво ще бъде.
— Ти си силна. По-силна, отколкото сама си признаваш.
— Ами ако не се върнеш?

— Ако не се върна, знай едно. Времето, което прекарах с теб в тази долина, в тази къща, беше най-доброто в живота ми. По-добро от времето в предишния свят. Обичам те, Тереза. Лудо, завинаги и...

Тя го целуна и го издърпа върху себе си.

В себе си.

Отново плачеше.

— Просто се върни — каза тя. — Обичам те. Господи, толкова те обичам, Адам, не ме оставяй, моля те, не ме оставяй...

V.

26.

На последните остатъци светлина Тобаяс отвори подвързания в кожа дневник и прочете сигурно за хиляден път надписа на първата страница.

Когато се прибереш — а ти ще се прибереш, войнико,
— ще те чукам така, сякаш си се върнал от война.

Прелисти три четвърти от дневника до последната изписана страница.

От молива беше останала съвсем малка огризка.

Лулата догаряше.

Той натисна пепелта и дръпна силно. Реката ромонеше край него.

От мястото, на което седеше, слънцето вече не се виждаше, макар че продължаваше да осветява върха на планината от другата страна на реката, на около осемстотин метра над него.

Роякът абита като че ли се раздвижи.

Чуваше крясъците и писъците им, докато продължаваха по долината, оставяйки му свободен път към дома.

Започна да пише:

Ден 1308

Ще бъда съвсем кратък. Последна нощ в пустошта и толкова много емоции. Виждам планините около Уейуърд Пайнс от лагера си и с малко късмет утре следобед ще съм оставил студа зад гърба си. Има толкова много неща, които очаквам с нетърпение. Топло легло. Топла храна. Да поговоря с друго човешко същество. Да седна с чаша уиски и да разкажа на хората всичко, което видях.

Единствено аз разполагам с ключа, който ще спаси всички ни. Аз съм буквално единственият човек, който

може да спаси света. Нося това знание на раменете си, но това всъщност няма значение.

Защото с приближаването си до Уейуърд Пайнс мога да мисля единствено за теб.

Не е минал нито един ден, без да мисля за теб. За времето, което прекарахме заедно. За това как те прегръцах онази последна нощ.

И сега, утре, ще те видя отново.

Мой сладък, скъп ангел.

Можеш ли да усетиш, че съм наблизко? Не разбираш ли в мозъка на костите си, че само след часове ще бъдем отново заедно?

Обичам те, Тереза Бърк.

Винаги съм те обичал.

Никога не съм си помислял, че ще напиша тези думи, но...

Аз съм Адам Тобаяс Хаслър.

Край.

Подпалената кола още димеше.

Светофарът беше угаснал, уличните лампи също. Без нито една светлинна в долината звездите горяха с ледена сила.

Итън излезе в средата на улицата, прегърнал Тереза с едната си ръка и Кейт с другата. Дори да ѝ бе неприятно, че тримата са толкова близо един до друг, Тереза не то показва. И честно казано, Итън не беше сигурен как се чувства самият *той* между двете.

Толкова много обич, страст и болка.

Сякаш беше попаднал между две отблъскващи се сили.

Между еднаквите полюси на два магнита, приближени опасно един до друг.

Хората започнаха да излизат от операта.

Итън тикна мегафона в ръцете на Кейт.

— Направи ми услуга. Дръж всички тук. Трябва да проверя нещо.

— Какво става? — попита Тереза.

— Не съм съвсем сигурен.

Той се отдели от тях и тръгна към джипа.

Абито го беше съсипало. В средата на стъклото имаше голяма дупка, предните седалки бяха посипани с разбити парчета и изтърбушени, със стърчащ от тях дунапрен. Изобщо не можеше да вижда през стъклото, така че се качи на капака и го доразби с ритници.

Потегли на юг по Главната. Очите му се насълзиха от вятъра, нахлуващ през голата рамка на стъклото.

Когато стигна завоя, излезе от пътя и продължи по следите от предишното си идване в гората. Лъчите на фаровете прорязваха мрака между дърветата.

Стигна до дънера на мъртвия бор и изгаси двигателя.

Излезе в тъмната гора.

Нещо не беше наред и когато приближи оградата, той осъзна какво го е разтревожило.

Тишината.

Не би трябвало да е толкова тихо.

Проводниците и бодливите кабели трябваше да бръмчат.

Тръгна на запад покрай замлъкналата ограда.

Забърза.

После затича.

След стотина метра стигна до портала — деветметрова част с панти, позволяваща излизане от долината. През него излизаха и се връщаха — рядко — номадите. Понякога Пилчър пращаше камиони в пустошта за дърва или за разузнаване на околните райони.

До този момент Итън никога не бе изпитвал ужаса да го види широко отворен.

Докато се взираше през портала към невъобразимо враждебната територия отвън, го обхвана леденото, задущаващо осъзнаване, че е разбрал Пилчър напълно погрешно.

От гората се разнесе писък.

На не повече от километър и половина.

Отговори му друг.

После трети.

И четвърти.

Писъците се засилваха и се приближаваха, докато самата земя сякаш не затрепери от тях, сякаш целият ад се носеше през гората.

Към стихналата ограда.

Към отворения портал.

Към Уейуърд Пайнс.

Цели две секунди Итън остана като закован, един-единствен въпрос се въртеше в главата му, докато паниката, страхът и ужасът се надигаха в него. *Какво си направил?!*

Побягна.

БЛАГОДАРНОСТИ

На Дейвид Хейл Смит, Ричард Пайн, Алексис Хърли, Натаниел Джакс и всички от „Инкуел Мениджмънт“ — благодаря ви за подкрепата и съветите.

На Анжела Чен Каплан и Джоуел Вандерклоот — вие сте страхотни. Страшно съм благодарен, че сте на моя страна.

Много специални благодарности на Жак Бен-Зекри за първокласната му редакторска работа по тази книга.

И на Джени Уилямс за изумителната ѝ редакторска работа както по предишната книга, така и по тази.

На Дейвид Вандагриф: Благодаря ти. Знаеш защо.

На екипа от „Томас & Мърсър“ и „Амазон“ — Анди М. Ф. Бартлет, Алън Търкърс, Дафни Дюрам, Вики Грифит, Джеф Бел, Даниел Маршал, Джон Файн, Сара Томашек, Рори Конел (който си отиде, но никога няма да бъде забравен), Мия Липман, Пол Деймънд, Ейми Бейтс, Риймс Ал-Забен, Кристи Колтър, Фили Патрик, Сара Гелман и Джоди Уоршоу. Какво мога да кажа? Всеки ден показвате висшата си класа. Привилегия и удоволствие е вие да сте ракетните двигатели на книгите ми.

На Джо Конрад, Бари Айслър, Маркърс Сейки, Джордан Крауч, Йерън тен Бердж и Ан Вос Патерсън: Благодаря ви за невероятната ви подкрепа и приятелство.

На Брайън Азарело: Трябваше да ти благодаря миналия път, че ми предложи заглавието „Пайнс“. Така че — благодаря!

На Уил Денис от „Въртиго“: Помогна ми неизмеримо в началните етапи на тази поредица и ми даде представа колко голям може да бъде един свят.

На домашния отбор — Ребека, Ейдън, Анслий и Некръстен Крауч #3: Обичам ви. Надявам се, че знаете колко много.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.